

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 10 - Odvrácená strana Měsíce.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 10 - Odvrace
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.12.2003
Modification Date: 21.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 10

Odvrácená strana Měsíce

1

Takový by mohl být konec světa - nebo taky začátek. Hustý, dusivý dým se mísil s oblaky bílé páry z plynného dusíku, a ta směs páčila na sliznicích a zatemňovala rozum. Zuřivé vodní přívaly z automatického ostřikovacího zařízení proměnily podlahu haly v kluzkou, lesknoucí se plochu, zatímco tu a tam dokonce proudy vody splachovaly černý kouř ze vzduchu. Nejblíží nižší plošina připomínala obrovskou láhev sektu: šumící, vařící tekutina se žlutým zabarvením se rozlévala po schodech, hromadila se v chodbách a při každé explozi vytryskla vzhůru jako ledově studený gejzír. Kdesi za Netinými zády hořely stroje, které nejenže musely být z velice hořlavého materiálu, ale taky nanejdůležitější. Náhle na několik vteřin tmů rozervalo intenzivní žlutobílé světlo, doprovázející prudkou detonaci, která Net znovu podrazila nohy. Také tentokrát si lokla vody a jen tak, tak že neztratila svoji laserovou pušku, se kterou natopila část těchto škod.

Avšak většinu zásahů, především těch, které vyvolaly poslední sérii požárů a ořesů, způsobily těžké zbraně Moronů. Zatímco se s námahou vyškrábala z vody na jednu ohnutou vzpěru, kladla si otázku, jestli se snad mravenci docela nezbláznili. Moroni zahájili palbu, aniž by se starali o způsobené škody, a pálili bez výjimky na všechno, co se jen pohnulo. Z haly za jejími zády zbyla zjevně už jen obrovská hromada šrotu. Jediné, co se z tohoto pekla dokázalo zachránit, byla ona sama, a to ještě nebyla zrovna její zásluha. Nyní záleželo na tom, aby si udržela vhodný odstup od svých pronásledovatelů.

Net si otřela vodu z obličeje a rozhlédla se kolem sebe. Další řetěz malých explozí zaplavil halu stroboskopickým, blikavým světlem a v následujícím pološeru uviděla na konci napůl zhroutčeného schodiště jakési dveře. Rychle uchopila pušku a brodila se vodou, dosahující po kolena, ke zborceným schodům. V duchu se ptala, jestli zkáza dosáhla i do výše položené haly s novým mezihvězdným transmittérem a co se asi stalo s Hartmannem. Předstíraný útok splnil svůj účel, alespoň co se týkalo upoutání pozornosti Moronů. Ve skutečnosti vzbudil daleko větší rozruch, než si vlastně přála. Na okamžik vzpomínky zatlačily rozmazaný obraz temného schodiště.

"Jak ještě dlouho?" zamumlala si Net sama pro sebe, třebaže si to mohla klidně přecíst na svých hodinkách, které jim odpočítávaly poslední minuty života. Zmocnil se jí neurčitý, bezuzdný vztek. Ze svého místa měla v hale za velkými křídlovými dveřmi, ve které před několika minutami zmizel Hartmann, volné palebné pole. Přimhouřila oči a pokoušela se ve stínu obrovských strojů rozeznat Hartmannovu postavu. Zřejmě se pořád držel dohodnuté trasy, ale viděla ho právě tak málo jako moronští mravenci.

"Trpělivost," řekl jí Kylův hlas v levém uchu. Zaslechl její poslední slova, třebaže četná elektronická zařízení v hale její miniaturní vysílačku silně rušila.

Trpělivost, opakovala si v duchu. Megaman už zjevně nemá všech pět pohromadě. Kladla si otázku, jak to přijde, že tady vlastně leží s laserovou puškou v ruce, aby kryla muže, který za několik minut zabije jak sebe, tak Kyla a ji. Jediní, kdo měli zájem na tom, aby mu v tom zabránili, byli kupodivu jejich úhlavní nepřátelé Moroni. Marně se pokoušela objevit v tom nějaký smysl. Nechtělo se jí umřít a taky nevěřila, že by chtěl umřít Hartmann. Ba ani Kyl jistě nechtěl, třebaže po bitvě v Černé pevnosti si už neuchovával tak nezničitelnou vůli k životu jako dřív. Jak je tedy možné, že tři lidé, kteří nechtějí zemřít, se spojenými silami pokoušejí o sebevraždu?

"Pitomost," zamumlala, ale tentokrát tak tiše, že to už Kyl neslyšel. Nebo alespoň nepovažoval za potřebné jí odporovat. Co se asi mohlo honit hlavou muže, člověka, megamana, Jareda, a nyní umírajícího, který sedí asi dvacet metrů od ní u konstrukce schodiště, opřený zády o zeď mezi obrovskými válcovitými nádržemi, čnějícími do výšky pátého patra? Net se v duchu ptala, co asi ty nádrže mohou obsahovat. Táhl se od nich spleť síť asi metr silných ocelových trubek, jakož i nosníků ve tvaru kříže, jako v nějaké obrovské chemické rafinerii. Široké jezdicí schody vedly do nižšího patra a do druhé haly, sice menší, ale přesto pořád ještě dost velké, aby mohla sloužit za hangár pro pozemskou nebo moronskou kosmickou loď.

Net pochybovala, že se ještě dozví něco víc o tom, co si Kyl myslí. Vteřinová ručička odměřovala poslední okamžiky.

"Ted," řekl Kylův hlas v jejím uchu a vzápětí do aparatury, která vypadala jako přehnaně veliký spalovací motor, udeřil laserový blesk. Exploze otřásla obrovskou konstrukcí z nádrží a trubek, zatímco Netin výstřel zasáhl jen podlahu haly a zanechal po sobě malou jasně bílou rozžhavenou skvrnu, která se rychle rozšiřovala. Viděla, jak mravenci hekticky pobíhají sem a tam, a zamířila přímo na jeden ze sloupů, které stály mezi nimi. Stroj nevybuchl, nýbrž s majestátní pomalostí praskl a do všech stran se z něho vylila nezděravě vypadající nahnědlá tekutina, která s sebou začala strhávat i moronské bojovníky. Při nízké měsíční gravitaci a na pozadí absurdně velikých rozměrů haly působily jejich pohyby bizarně váhavě. Ve skutečnosti se za takových podmínek ani nedalo pořádně běžet, aniž byste ztratili kontakt s podlahou. Net vypálila salvu asi do tuctu mravenců, kteří se po zábradlí obratně sunuli podél schodiště směrem k ní, vzápětí rozstřílela i můstek spojující obě velké nádrže. Obě poloviny konstrukce visely po několik vteřin volně ve vzduchu a pak se zhroutily. Rychle se ohlédla a uviděla další tři tucty Moronů, pobíhajících v transmitérové hale sem tam. Většinou nebyli ani ozbrojeni. Nedaleko se nacházela další skupina sloupovitých strojů, snad nějaké filtrovací zařízení. Na plošině před nimi stála řada pultů, za kterými se tyčili čtyři Moroni. Laserový blesk udeřil tři metry nad Net, jako první znamení odporu ze strany Moronů. Další výstřely následovaly. Net přepnula na své pušce regulátor energie na plný výkon a vypálila rychlou sérii výstřelů do pultů, které se v momentě v plamenech a kouři rozletěly na kusy. Modrobílý záblesk elektrického výboje zalil celou plošinu a vzápětí se ocelová deska, celá zčernalá a dýmající, propadla do hlubiny. Net znovu vystřelila proti sloupům, až se nakonec jejich stěny poblíž slabších švů rozevřely. Tentokrát se tekutina hned vznítila a sloupy zmizely v oranžovorudém oblaku exploze. Tlaková vlna s sebou strhla pobíhající Morony a při nízké gravitaci je odhodila mezi části výzbroje, řídicí pulty a přepážky. Net to taky odhodilo po kluzké podlaze o půl metru zpět. Vysoká věž, na které dívka stála, se zakymácela.

Halou otřásla další exploze. Koutkem oka mohla Net zahlédnout sérii laserových výstřelů, táhnoucí se od Kylova stanoviště vzduchem, plným dýmu, až k neporušeným zařízením na pravé straně haly.

V tuto chvíli už musí být Hartmann u vraku kluzáku, napadlo Net a současně se jí v hrudi cosi sevřelo.

Zábradlí schodiště nad ní bylo najednou laserovými dávkami rozpáleno do běla. Žár se rychle šířil dál, odlupoval z kovu vrstvu plastiku, a než se rychle odkulila do krytu, kouřilo se už z celé konstrukce. Další laserová dávka zasáhla hlásič požáru za Netinými zády. Skleněné střepy se rozprskly v jiskřivém oblaku a kdesi nad praskavým zvukem požáru se rozezněl kolísavý tón poplašné sirény. Jen letmo jí hlavou bleskla otázka, proč dosud nezasáhlo hasicí zařízení. Přikrčila se za větrací šachtou. Srdce jí divoce tlouklo. Chvilí bylo naprosté ticho. Viděla mravence, kteří dvacet metrů pod ní vyskočili na jakési lešení. Až dosud Moroni na přepadení v podstatě nijak nereagovali. Vlastně by se to v hale mělo těžce ozbrojenými válečníky jen hemžit. Net se v duchu ptala, jak je možné, že je stále ještě naživu. Bezděčně se podívala směrem k vraku kluzáku, ležícímu před obrovským prstencem transmitéru. Kupodivu dosud ani Kyl, ani ona nezasáhli toto ještě nedokončené zařízení, vzdálené od nich asi padesát metrů. Při nízké gravitaci ani palba neměla příliš dobrou účinnost.

Net zvedla pušku a namířila na vrak. Přes zvětšovací zaměřovací optiku se zesilovačem zbytkového světla mohla dohlédnout do stále ještě otevřené dekompresní komory, vzdálené jen několik kroků daleko. Jeden mravenec tam ležel bez hnutí na zemi. Poblíž se pohybovalo několik dalších mravenců, avšak jejich jindy tak koordinované pohyby působily bizarně a zmateně. Net znovu sklonila zbraň. Kromě kvílících poplašných sirén a slabého zvuku požáru nebylo slyšet nic.

"Proč to trvá tak dlouho?!" řekla vztekla. Strach jí ochromoval tělo, zatímco se rozhodovala, jestli má zůstat sedět a jednoduše počkat, až šířící se oheň pohltí spolu s celou halou i ji. Veliký temný stín se pohnul za vrakem kluzáku. Poznala siluetu postavy s nemožně velkými křídly a věděla, co se k ní přibližuje. Salva výstřelů rozervala tenký plech ventilační šachty, roztrhla pravouhlé desky a zalila Net přívalem horkého vzduchu. Její ochromení bylo v tu ránu pryč. Nějaká výbušná střela pod ní rozervala desky podlahy a nápor exploze ji odhodil dozadu. Najednou všude kolem ní planuly ohně. Vykřikla, na vteřinu se vznášela ve vzduchu, a pak asi po pěti metrech tvrdě dopadla na široké jezdící schody. S námahou se sebrala ze země. Při pozemské gravitaci by si při takovém pádu jistě zpfelámala všechny kosti, takhle však z toho vyšla jen s několika bolestivými modřinami. Její tvář a hrud' byly plné puchýřů od popálenin. Podařilo se jí postavit se znovu na nohy. Zvedla pušku a namířila na zpustošenou konstrukci schodiště. Další salva výbušných střel zasáhla konstrukci a věž se zakymácela. Moronští hlídači zjevně ještě stále ve své zuřivosti pálili proti komplexu rafinerie. Kovové střepiny se sypaly dolů na Net, která se přikrčila na elevátoru. Nad ní praskla jedna z nádrží a ledový, odpařující se kapalný dusík se vybil ven. V ohni se rychle měnil v hustou páru. Všechno najednou vypadalo, jako by někdo celý svět přepnul ze zpomaleného záznamu na rychlé přetáčení. Krupobití laserových i projektilových salv bušilo do věže po celé její výšce. Praskly další nádrže a náhle jedna salva rozervala i tlustý plášť jednoho z obrovských pětipatrových válců. Vzápětí nato se přes Net přelila vlna čisté studené vody a spláchnula ji dolů z elevátoru, daleko od rozpadající se věže, až dolů do prudkého deště z hasicího zařízení, stříkajícího i v této části haly, kde vůbec nehořelo. Míjely nekonečné vteřiny, než se Net konečně podařilo najít pevnou půdu pod nohama. Jakmile byla znovu schopna nabrat dech, pochopila, že je pořád ještě naživu. Za ní požár a výbuchy vytvářely podivné, oranžově zbarvené přitímí. Rafinerie se proměnila v jediné peklo, což snad její pronásledovatele na chvíli zastaví.

"Kyle?" řekla opatrně a prstem zaťukala na vysílačku. Odpovědi se nedočkala, slyšela jen praskání a výbuchy. Vzhlédla nahoru k hořícím válcovitým nádržím. Tam někde se zřejmě ještě nacházel Kyl, ale výbuch mu asi odhodil vysílačku. Od něho nemohla čekat žádnou pomoc, konečně byla to důvěrně známá situace, že se musela spolehnout jedinečně na sebe. Voda na popáleninách jí působila bolest, ale žádná vážnější zranění zřejmě neutrpěla. Pověsila si laserovou pušku na řemen přes rameno a bolestně protáhla obličej, když pažbou narazila do jedné ze svých pohmožděnin. Velkými kalužemi se pak brodila hlouběji do tmy, pryč od haly, v níž stál transmitér. Vtom ji dostihl další

přival vody a strhl ji s sebou.

Hartmann poznal, že je spoutaný, ještě než plně nabyt vědomí. Instinktivně se pokusil převálit na kolena, ale jeho zápěstí byla s železnou silou stržena nazpět a prudká bolest mu z těla vyhnala poslední zbytky mrákot. Otevřel oči.

A zíral do lesklého, černého chitinového obličje Morona, vzdáleného jen na délku paže. Jeho obrovská kusadla byla rozevřená, jako by jimi hodlal hned v příštím okamžiku stisknout Hartmannovu hlavu a rozmačkat ji. Veliké kruhové fasetové oči odrážely slabé světlo, dopadající od stropu. Na tuto vzdálenost dokázal Hartmann rozeznat dokonce i četné vousy kolem mravencovy tlamy a dlouhá tykadla na jeho hlavě. Ještě nikdy neviděl mravence z takové blízkosti. Napjal se a pokusil se odvalit stranou, ale jeho pouta nepovolila ani o centimetr. Po několika vteřinách rezignoval a očekával smrtelný skus.

Nic se však nedělo. Moron stál dále bez hnutí jako zastavený film. Lehký dech se dotkl Hartmannova obličje, z čehož jedině poznal, že je bojovník živý. Uvědomil si, že sám bezděčně zadržuje dech, a zhluboka se nadechl. Vzduch mu znovu pronikl do plic, doprovázen ostrou bolestí. Hartmann se cítil ztuhlý jako mrtvý papoušek, každý sval v těle měl strnulý vyčerpáním. Třebaže jeho nohy neunesly při snížené gravitaci téměř žádnou zátěž, měl je roztřesené a cítil, jak každé sebenepatrnější napnutí lýtkového svalu má za následek prudkou křeč.

Uvolnil se a narovnal si záda. Projížděla mu jimi palčivá bolest. Hartmann měl pocit, jako by se mu rozpadalo celé tělo.

To je ta Kylova výpomoc, pomyslel si rozmrzele. Jared mu předtím sám řekl, že jakmile dávku energie, kterou mu poskytl, vyčerpá, bude se cítit velice mizerně. Nyní měl pocit, jako by ve své zběsilé zuřivosti sice Morony ztloukl, ale zároveň jako by každý úder, který zasadil, stejně tvrdě zasáhl i jeho.

Spravedlivé vyrovnání. Zavrtěl hlavou, pokoušel se ignorovat bolesti v šiji a zíral na Morona. Válečník se nepohnul od chvíle, kdy se Hartmann probral. Hartmann se pomalu rozhlédl. Co byl schopen ve slabém světle rozeznat, měl na zápěstích, kotnicích i kolem stehů silné černé kruhy. Zkusil natáhnout pravou paži. Právě tak se mohl pokusit nadzvednout tank. Ve svém momentálním stavu by se asi neudržel na nohou.

Jak se zdálo, dopravili ho do malé skladovací haly. Mohl rozeznat znaky na dveřích za bojovníkem. Jednoznačně pocházely od člověka, bylo to kódované označení, používané ve vojenských zařízeních. Osvětlení poskytovaly zbytky tří řad zářivkových trubíc, o které se zjevně už více než šedesát let nikdo nestaral. Hartmann si v duchu kladl otázku, kolik asi existuje takových míst, kde od invaze nikdo nezhasl světlo.

"Ještě že nemusím platit účet za elektřinu," řekl do ticha. Třebaže tu nebyla žádná ozvěna, zdálo se mu, že jeho slova dlouze doznívají. Psychologie, pomyslel si rozmrzele a nespouštěl válečníka z očí. Žádná reakce. Po nějaké době se znovu pustil do obhlídky okolí. Nalevo i napravo uviděl regály, které se tyčily až ke stropu do výšky tří metrů. Na nich se hromadily stovky pouzder, krabic a lahví, pečlivě vyrovnaných do řad. Desítky vojáků zřejmě za trest strávily nesčetné hodiny služby rovnáním tohoto materiálu, jeho oprašováním, jakož i inventarizací. Armáda má dlouhou tradici ve vymýšlení takových důležitých činností. On sám strávil spoustu hodin podobnými disciplinárními úkoly.

Napjatě hleděl do tmy. Etikety na obalech se nedaly přečíst, ale podle obrysů na těch regálech ležely součásti výzbroje. Objevil podlouhlé balíčky s municí a ploché krabice, v jakých se skladují zásobníky do automatických zbraní, baterie do laserových pušek, válcovitá pouzdra na ruční i vystřelovací granáty, a dokonce i bedny s třaskavinami.

"Pane na nebi," vyklouzlo mu. K smrti vyděšený se zadíval na druhou stranu. Ještě víc munice, dýmovnice, nádrže k plamenometům, výbušné střely do těžkých kulometů a rozbušky. Nad tímto regálem ještě stále svítila celá řada zářivek, takže byl schopen dohlédnout až na následující regál. Připadal si, jako by seděl uprostřed obrovské bomby o velikosti činžovního domu, zatímco svět kolem dokola vede válku.

Namáhavě otočil hlavu a rozeznal temný obrys, který jen vzdáleně připomínal člověka. Další bojovník, pomyslel si, ale pak uviděl, že ve zčernalé kůži skutečně vězí člověk, který má dokonce na sobě i spálené zbytky lidského oblečení.

Net, blesko mu hlavou a v tu chvíli ho prudkost vlastních citů až zmátla. Překonal bolest a obrátil se pokud mu to pouta dovozovala. Za nehybnou postavou se rýsovala hranatá, dlouhonohá silueta, další bojovník. Svými dlouhými končetinami svíral v objetí zajatcovy ruce i nohy. Náhle Hartmann pochopil, že také za ním stojí jeden Moron a že ta černá pouta na rukou a na nohou nejsou nic jiného než mravencovy ruce, které ho nemilosrdně svírají. Napjatě zíral na svého druha v utrpení.

"Net?" zeptal se sklesle.

V seškvařeném obličej se otevřelo jen jedno oko, bleděmodře odrazilo slabé světlo, a v tu chvíli pochopil Hartmann svůj omyl. Megaman vypadal strašlivě. Hartmann cítil zápach spálených vlasů a viděl, jak je Kylova kůže pokryta velikými puchýři. Jeho nohy, v polotmě sotva rozeznatelné, vypadaly jako... no, zvláštně.

"Kyle," řekl a ani nedokázal úplně v hlase skrýt směr úlevy a zklamání. Jared napnul obličej, jako by se pokoušel o úsměv. Přišel o dva zuby, a navíc měl polovinu tváře, kterou byl obrácen k Hartmannovi, zakrvácenou.

"To jssou většššinou jen sssaze," řekl Kyl. Hlas mu špatně sloužil.

"A vaše oko?"

"Napuchlé," zněla stručná odpověď.

"Co se stalo?" zeptal se Hartmann a připravil se na špatné zprávy.

"To ssse ssspíš ptám já vásss," řekl Kyl.

Hartmann protáhl obličej. "To je dlouhá historie," řekl.

"Stejně teď nemáme nic na práci," odpověděl Kyl bez špetky humoru.

Hartmann ignoroval jeho tón. "Co je s Net?"

"Nemám tušení." Výraz megamanovy tváře byl naprosto neprůhledný. "Byla jen kousek ode mne, když

Moroni celé zařízení rozstříleli na kusy. Odhodilo mě to do haly, a přitom jsem ztratil vědomí. Nevím, jestli Net stačila ještě před explozí utéct. Pokud ne..."

"Rozumím," odpověděl Hartmann stísněně. "Kdyby byla ještě naživu, pak by byla zde."

Kyl se zdržel komentáře. "A kde to vlastně jsme?" zeptal se.

"Ve skladišti. Všude kolem nás jsou tuny munice, vše, po čem srdce vojáka touží. S tím vším bychom mohli rovnou vstoupit do druhé světové války." Hlavou ukázal na válečníka, stojícího před nimi. "Tam někde za naším přítelem se nachází východ. Možná by se vám podařilo líp než mně přechíst, co je na těch dveřích napsáno."

"Hala 15," četl Kyl. "MilArm římská tři... To stejně nedává žádný smysl, Hartmanne."

"Co jste čekal?" Hartmann se pohnul, alespoň pokud to železné sevření jeho moronského hlídače dovolilo.

"Nejméně patnáct skladovacích hal. Už podle toho usuzuji, že budeme někde na odvrácené straně Měsíce. Tranquilitatis byla vědeckou základnou, a pokud tam byl uložen nějaký vojenský materiál, pak rozhodně ne tolik, aby se tím dala vyzbrojit celá armáda. Měsíční základny na straně obrácené k Zemi by se daly snadno pozorovat a napadnout. Ne, já se domnívám, že jsme na té veliké základně na straně odvrácené od Země. MacDonald, nebo tak nějak."

"Jste si tím jist?"

"Samozřejmě že ne," odpověděl Hartmann. "Nikdy jsem na Měsíci nebyl. Museli bychom mít volný výhled na oblohu, pak bychom to věděli."

"Proč?"

"Docela jednoduše," odpověděl Hartmann. "Pokud je na obloze vidět Zemi, pak jsme na přilehlé straně, pokud ne, pak jsme na odvrácené straně. A na odvrácené není prakticky žádná jiná základna kromě MacDonaldu."

Kyl zvedl hlavu a zadíval se do stropu. "Co myslíte, jak jsme asi hluboko?" zeptal se po chvíli.

"Nemám ponětí," odpověděl Hartmann. "Asi moc ne. Vzpomeňte si na tu tlakovou komoru."

"Tlaková komora." Skeptický tón v Kylově hlase byl nepřeslechnutelný. "To bychom taky mohli být na povrchu, že ano. Viděl jste předtím Zemi?"

"Ne." Zavládlo tíživé ticho. "Bylo tam sice dost velké okno, ale výhled nahoru byl značně omezený. Neviděl jsem nic víc než vy a Net."

Kyl se na něho zadíval svým neporaněným okem. Hartmann jeho pohled doslova cítil.

"Něco jste ale viděl, ne?" Megaman mluvil zdánlivě lhostejným tónem. "Hned mě to napadlo, když jste se k nám vrátil, abyste nám ukázal tu průchodovou komoru. Předtím tam bylo ještě něco, co tam později, když jsme vyhlédli ven my, už nebylo, že je to tak?"

"Ano," řekl Hartmann neochotně a hleděl přitom nahoru.

Kyl spokojeně přikývl. "Vypadal jste, jako byste viděl strašidlo." Hartmann sebou bezděčně trhl. Megaman ho nadále upřeně pozoroval. "Co jste viděl, Hartmanne?"

"Zřejmě jsem měl halucinaci," odpověděl vztekle. "Nebo snad věříte na lidi, kteří dokáží procházet zdí?"

Kyl neodpověděl, a když se na něho Hartmann zadíval, všiml si, že jeho společník beze slova zírá na zavřené dveře.

"Je všechno v pořádku?" porušil nakonec Hartmann mlčení. "Řekl jsem něco špatně?"

Kyl mlčky zavrtěl hlavou. "Později," řekl krátce. "Předpokládám, že mi toho chcete říct víc, ale napřed se musíme nějak dostat odtud."

Hartmann se na něho zmateně zadíval, ale zdržel se otázek na důvod jeho náhlého spěchu. Incidenty u tlakové komory a později v reaktorové komoře rozbitého kluzáku měl stále ještě v živé paměti, takže byl rád, že Kyl netrvá na bezprostřední odpovědi. "Jednou sem pro nás přijdou," řekl nahlas.

Kyl zavrtěl hlavou. "Na to bych raději nečekal."

"Pak potřebujeme něčí pomoc," odpověděl Hartmann a náhle se tato myšlenka rozvinula v jeho hlavě v celý řetěz úvah.

"Co je?" zeptal se Kyl, který si všiml jeho nepřítomného pohledu.

Hartmann ukázal hlavou na mravence, který stál bez jediného pohnutí za Kylem. Nyní věděl, co mu celou tu dobu vadilo. "Jak to..." neodvažoval se myšlenku dokončit nahlas.

Kyl se nevesele ušklíbl. "Jak to, že se tadyhle náš přítel ještě neproměnil?" Kyl otočil hlavu a pokusil se podívat přes levé rameno. "Podívejte se na něho lépe," dodal po chvíli. "Zaměřte se na hlavu."

Hartmann přimhouřil oči a sraštil čelo. Na černém chitinu se cosi lesklo, jakoby nějaká pavučina ze skla nebo ze stříbra. "Něco tam je," řekl a měl přitom divný pocit, že o mravencích vlastně mluví, jako kdyby tam ani nebyli. "Vypadá to jako dráty."

"Je to živá bytost," odpověděl Kyl. "Přesněji vzato, parazit. Ten kovový lesk, to je vlastnost membrán. Interferenční efekt."

"Ta... věc dělá toho mravence imunním?"

"Prorůstá to do mozkových nervů," řekl Kyl a jeho hlas zněl najednou naprosto poraženecky. "Normálně to trvá léta, ale tihle byli mravencům implantováni a některé jejich součásti jsou elektronické."

"Takže ti bojovníci jsou zmrazení," pochopil Hartmann.

"Mrzačí své vlastní děti," řekl Kyl mdlé. Hartmann si znovu uvědomil, že Kyl je vlastně Jared a že Jared není nic jiného než vyzráléjší moronské potomstvo. Pohlíží proto na tyto zabijácké kreatury jako na nezralé děti. Hartmann si v duchu kladl otázku, jak se může vědomí Jaredu vyrovnat s mnohonásobným vražděním vlastních nevědomých potomků.

"Už delší dobu se musím ptát, jak vlastně dochází k té proměně?" zeptal se po chvíli. "Nějaká infekce?"

"V jistém smyslu to infekce opravdu je," odpověděl Kyl a z tónu jeho hlasu se nedalo rozeznat, do jaké míry má chuť o tom všem mluvit. "V každé buňce každého Jareda jsou proteiny, které se v moronském těle nevyskytují. Získáním těchto molekul se změní nervový systém a aktivují se části mozku, které předtím aktivní nebyly."

"Smyslové orgány?"

"Především žlázy. Trvalo by strašně dlouho, než bych vyjmenoval všechny kroky této proměny."

"Ale jde to tak rychle," zapochyboval Hartmann.

"Je to řetězová reakce. Napadená buňka nakazí sousední, ta zase své sousedy... Máme v těle snad miliardy buněk, ale ty jsou uspořádány do pár statisíců druhů, takže infekce se mezi nimi šíří jako požár ve stepi."

"Virus?"

"Ne," odpověděl Kyl a zhluboka se nadechl. Zjevně trpěl bolestmi. "Dalo by se to nazvat infekčními proteiny."

"Něco takového přece ani neexistuje," řekl Hartmann pochybovačně.

"No, není to právě časté," odpověděl Kyl. "Infekční proteiny vznikly stejně jako viry teprve v pozdním stádiu evoluce, ale existují. Stačí vpravit jeden z nich do neporušené buňky a po chvíli už v ní budou celé myriády jeho kopií. Postupuje to mnohem rychleji než u viru, neboť nemusí dojít k přeprogramování buňky. Infekční protein je něco na způsob katalyzátoru a používá v buňkách fragmenty sebe sama k vytváření svých kopií."

"Jako když se hodí magnet do bedny s železnými pilinami," řekl Hartmann zamyšleně.

"Tak jako se ty piliny uspořádají podle tvaru magnetu a samy začnou magnetizovat." Kylovo jedno oko napuchlo ještě o něco víc. "Nebo si představte, že zavřete naprogramovaný montážní stroj do skladiště náhradních dílů... ne, to nesedí. Vlastně neexistuje žádné rozumné přirovnání. Protein si v buňce opatří vhodné látky, aby se zmnohonásobil."

"A kde se vlastně bere?"

"Jeho jednotlivé součásti jsou docela obvyklé části obvyklé živé buňky," vysvětloval Kyl unaveně. "A v každé buňce se jednotlivé části spontánně skládají a opět rozpadají. Tento protein je velice složitý, a tak není příliš pravděpodobné, že se jeho stavební součásti náhodně poskládají právě tím správným způsobem. Ale každý Moron se skládá z miliard buněk a jsou miliardy Moronů... dříve nebo později k tomu musí dojít, pokud jich bude dostatečně mnoho. Evoluce tohoto jedinečného mechanismu použila k přechodu od Morona k Jaredu. Čím více mravenců, tím je proces neodvratnější."

Hartmann hleděl na bojovníka, stojícího přímo proti nim. Nyní i na jeho hlavě dokázal rozeznat stříbřitou pavučinu. "Ta věc ale přece nemůže zamezit takové infekci," usoudil.

"Ne," řekl Kyl a tentokrát v jeho hlase dokázal Hartmann rozpoznat stěží potlačovaný vztek. "Namísto toho zničí části mozku, které z Morona dělají Jareda, tedy i součásti společenství."

"Takže je slepý a hluchý," pochopil Hartmann a přemýšlel o dřívějším Kylově vysvětlení. Jaredi se pohybují v moři pachů, jsou ohlušeni zvuky a zakotveni ve slabých elektromagnetických vibracích jaredského mozku. Právě to jim umožňuje vytvářet společenství, až nakonec splynou v jednu obrovskou masu, ve které jednotlivé živé bytosti přestávají být individualitami. Každá vzpomínka je k dispozici kterémukoliv z Jaredu, ale v žádném z nich po několika letech už nebude uchována ve své úplnosti. Pokud by se jeden Jared od společenství oddělil, byl by jako novorozený a v průběhu let by se stal opět individualitou, jež však může být znovu pohlcena společenstvím, pokud se zase dostane do této struktury poselství a podnětů, jaké obvyklý člověk vlastně ani nevnímá.

"A je hloupý. Bez iniciativy, bez rozumu; prostě robot." Kyl neskrýval svůj hněv. "Dříve nebo později tyto kreatury zemřou, protože už ani samy nevědí, že žijí. Anebo zešílí. Shaitové takto zdevastované bojovníky používají k sebevražedným útokům na jaredské líhně." Kyl se zhluboka nadechl. "K tomu se navíc používá ještě hnízdočných parazitů, kteří byli už v šerém dávnověku pro Jared morem." Umlkl.

"A jak to, že to funguje u lidí?" zeptal se Hartmann a myslel infekci, která bytost promění v Jareda.

"Náhoda," odpověděl Kyl po chvíli. "Část stavebních látek, které patří k prostředí proteinu, v sobě mají i lidé. Jsou to skutečně základní molekuly, víte? Tyto molekuly v sobě má každý vyšší živý organismus. To normálně nestačí, ale my dokážeme přivést vhodné látky zvenčí. Člověk, který je stále ve styku s Jaredem, přijímá chybějící látky se vzduchem a potravou."

"To trvá příliš dlouho," řekl Hartmann. "Nevykládejte mi takové nesmysly."

Kyl se studeně zasmál. "Klíčem je lidský nervový systém," řekl. "Ve velkém mozku existuje několik oblastí, které obzvláště citlivě reagují na jisté podněty... dá se to těžko popsat. Proměna, kterou jste viděl na svých vojácích, byla jen jakýmsi druhem transu. Tělesná proměna následuje až potom, teprve po ní se člověk stává úplným Jaredem. Vlastně je to šťastná shoda okolností."

"Přijde na to, z jaké perspektivy se na to díváte," řekl Hartmann ledově a upřeně sledoval Kyla.

"Samozřejmě," řekl Kyl se zdvořilým odstupem.

Hartmann neuhnul pohledem ani o kousek. "Mohli se proti tomu bránit," odušil. Vlastně to byl výstřel naslepo.

Kyl pomalu přikývl. "Já nejsem tak snadno ovlivnitelný jako normální člověk," řekl. "Ale to byla součást úmluvy." Odvrátil pohled a upřel ho na hlídače dveří. "Já jsem to chtěl," dodal ještě po chvíli.

Hartmann se zdržel vypytování na důvody. Pokud o tom megaman bude chtít mluvit, pak to dříve nebo později udělá sám. "To znamená, že ten válečník za vámi je už infikovaný," pravil. "Není to tedy už Moron, nýbrž zmračený Jared."

"Ano." Kyl se hoře zasmál. "Nikdo sem pro nás nepřijde, Hartmanne. Odložili nás sem, abychom nepřekáželi. A nechají nás tu shnít i s našimi ubohými hlídači."

"Proč nás ale pak nezabili?" zeptal se Hartmann udiveně.

"Možná má Shait takový smysl pro humor," odpověděl Kyl zamračeně. "Možná ale je jenom takový hlupák."

"A jak se odtud dostaneme?"

Kyl se narovnal, jako by bojovník za ním byl jen vzduch. Vzápětí s ošklivým zvukem obě rohovinové paže praskly. Hlídač naproti Hartmannovi se probral ze své strnulosti a rozběhl se dopředu, vtom jej však zasáhla natažená noha a prorazila mu hrudní krunýř. Hartmann nedokázal potlačit výkřik zděšení. Stisk kleští na jeho pažích a nohou začal zesilovat. Koutkem oka zahlédl neforemný stín, který se s ohromující rychlostí mihl před ním. Zčernalá ruka prolétla Hartmannovi kolem obličeje a kleště, chystající se rozdrtit mu kosti, strnuly uprostřed pohybu. Slyšel praskat chitin a po tváři ho pohládl teplý dech, jako by moronský bojovník za ním vydechl naposledy.

Kyl stáhl ruku zpět. Mezi dutinovými střepy, šlachami a úlomky kostí mohl Hartmann rozeznat svazek stříbřitých vláken ještě dřív, než Jared rozevřel prsty.

"Jak jste to udělal?" vypáčil ze sebe Hartmann těžkopádně. Celé tělo ho bolelo, chvíli se dokonce obával, že mu mravenci zlomili páteř, protože vůbec necítil nohy.

Kyl se napřímil. V polotmě vypadal náhle mnohem neforemněji než dřív. Náhle otevřel i své druhé oko.

"Otázka přízpůsobení," řekl Jared.

Hartmann ustoupil nazpět, až vrazil do mrtvého mravence. Kyl zřejmě Moronovi přetrhal nervová vlákna. Megaman se sklonil nad hlídače u dveří. Ve světle od stropu mohl Hartmann rozeznat, že pod Kylovou spálenou kůží se ukazuje hladká černá hmota, lesknoucí se jako naolejovaný krunýř, a to na místech, kde se z něho už odloupala odumřelá lidská tkáň.

"Co je to s vámi?" zeptal se Hartmann proti své vůli.

"Nevím," řekl Kyl. "Muselo se to stát při tom posledním průchodu transmitérem. Zpočátku to bylo bolestivé a stálo mě to veškeré síly, které jsem ještě měl, ale teď... je to příjemné."

"Proměňujete se," řekl Hartmann, fascinován hrůzností této podívané. Levou polovinu Kylova obličeje tvořil strnulý krunýř z černého chitinu, ze kterého ještě visely zbytky spáleného obličeje, zatímco nyní opět otevřené oko získalo rovnoměrně se lesknoucí, tmavomodré zbarvení.

"Jen tam, kde jsem byl poraněn," odpověděl Kyl. "Vypadá to, jako kdyby má schopnost regenerovat poranění byla zmanipulována. Mé vlastní tkáň se už neobnovují, nýbrž jsou nahrazovány jinými." Zvedl pravou ruku, jejíž prsty se podobaly dravčím drápům, vyřezaným z ebenového dřeva.

"Že by vaši lidé?" zeptal se Hartmann, zatímco se mu podařilo vymanit paže z neživého stisku mrtvého strážce.

"Tohle je nad naše možnosti," odpověděl Kyl, ale jeho hlas zněl dost nejistě.

Hartmann se zdržel námitek. "No tak," odpověděl, "Shaitovi za to vděčíme jen těžko. Konečně měli jsme být přece uvězněni."

"Připisovat to právě jemu by bylo hloupé," odpověděl Kyl. Hartmann se vytrhl mrtvému bojovníkovi a rozhlédl se kolem sebe. Moron, který předtím držel Kyla, ležel na zádech. Většina jeho končetin byla roztrhaná, jako by byly ze zpuchřelého dřeva. Také hrudník měl promáčkнутý. Mravenec vypadal, jako by byl mumifikován. Nikde nebylo vidět žádnou krev, mrtvola se zdála být docela vysušená.

"Co jste s ním udělal?" zeptal se Hartmann, zatímco obcházel mrtvého mravence a přitom se opatrně přibližoval k jednomu regálu.

"Byl mrtvý, už když jsem se probral," odpověděl Kyl. "Snad jsem se na něm... přizpůbil. Nevím."

Hartmann k němu vyslal nedůvěřivý pohled. Z tohoto úhlu vypadal Kyl jako člověk, s výjimkou míst, kde cizí tkáň nahradila jeho vlastní. Jeho držení těla naznačovalo, že překonal příšernou slabost, která se ho zmocnila po útěku z Černé pevnosti. Ať už se s ním dělo cokoliv, zřejmě mu to neškodilo.

"To nebudete potřebovat," řekl Kyl se studeným výsměchem.

Hartmann sledoval směr jeho pohledu a chvíli hleděl na svoji pravou ruku, hmatající po jednom zabaleném ručním granátu. "Snad ne," řekl a vzal krabičku do ruky.

"Jak myslíte," řekl Kyl.

"Jak můžu vědět, jestli se na vás ještě můžu spolehnout," řekl Hartmann a vybaloval granát. "Ani nevím, co jste vlastně zač. Vždyť to nevíte už ani vy sám."

Kyl se nepokusil mu v odjištění granátu zabránit.

"Nejste už ani Jared, tedy v pravém slova smyslu," pokračoval Hartmann. "Možná začnete být nebezpečný. Jste přece izolovaný od svého společenství, Kyle, ne? Tak jako byly izolovány tyto ubohé kreatury." Rukou s granátem ukázal na tři mrtvé mravence.

Kylova tvář se roztáhla v neveselém úsměvu. "Nejste hloupý, Hartmanne."

Hartmann přikývl. "Zřejmě jste oproti mě příliš rychlý," řekl. "A možná by k vašemu zabítí nestačil jeden granát, ale tady je uloženo několik tisíc tun výbušnin."

"Máme společného nepřítele," řekl Kyl po chvíli.

"To je otázka," řekl Hartmann, třebaže dával Jaredovi za pravdu.

Kyl se zdržel odpovědi. Po chvíli si Hartmann vzdychl a zase granát zajistil. "No dobrá," řekl. "Vypadá to, že teď může být jakékoliv rozhodnutí špatné." Zapotácel se a téměř ztratil rovnováhu. Náhlý záchvat slabosti ho přinutil chytit se regálu a několik menších krabiček s výbušnými střelami přitom spadlo na zem.

"Buďte opatrnější," řekl Kyl s obavami. "Vaše vitální rezervy jsou díky mému zásahu do vaší látkové výměny vyčerpány. Teď můžete zemřít i na pouhé nachlazení. Dávejte pozor, abyste nespadli."

"Anebo abych neshodil něco, co je méně dobře zabalené," posmíval se Hartmann s předstíranou ledabylostí.

Setřel si pot z čela.

"To jste řekl vy," souhlasil Kyl. Narovnal se a rozhlédl se kolem dokola. V pološeru to vypadalo, jako by za posledních pár minut ještě o pár centimetrů povyrostl. "Potřebujeme zbraně," řekl.

Hartmann, jakoby duchem nepřítomen, hleděl na mrtvé Morony a kladl si otázku, kdo z nich a z jakého důvodu ještě může potřebovat zbraně. "Poslužte si," řekl a opsal levou rukou široký oblouk. "Je tady toho dost pro všechny."

Kylovy nestejně oči se na něho upřeně zadívaly. "Vidím sice munici, ale žádné zbraně. Všiml jste si něčeho, co mně uniklo?"

Hartmann mlčky zavrtěl hlavou. "To by byl opravdu vtip," řekl jedovatě. "Tuny munice a ani jediná zbraň." Pustil se regálu a pokusil se udělat několik kroků. Pocítil závrať, ale po několikerém hlubokém nadechnutí se mu znovu část sil vrátila.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Kyl.

Hartmann zvedl ruku. "Ne," řekl, "ale zvládnu to. Já vezmu tuto stranu, ano?"

"Dobře." Kyl sáhl do regálu vedle sebe a něco Hartmannovi hodil. Ten to zachytil a uviděl, že je to malá svítilnička.

"Baterie jsou uvnitř," řekl Kyl a rozsvítil druhé světélko.

Hartmann ho následoval. Byly to svítilny určené k připevnění na zaměřovací zařízení zbraně. Vydávaly soustředěný intenzivní paprsek, sloužící v úplné tmě k zaměření a označení místa, které má být zasaženo. Jako lampičky byly trochu nepraktické, ale přece jen se jimi dalo posvítit lépe než botou nebo kapesníkem. Hartmann klouzal světélkem po nejvyšších policích a pak zavrtěl hlavou. "Zřejmě je to srovnané podle abecedy," zamumlal a vykročil podél regálů.

"Cože?" Kyl mezitím už došel až na druhý konec regálu.

"Ale nic," řekl Hartmann odevzdaně. "Dávejte pozor i na vysílačky, ano?"

"Na co?" zeptal se Kyl a obešel regál z druhé strany.

"Net má možná pořádku tu svoji malou vysílačku. Možná ještě máme šanci ji najít."

"Pokud je naživu," namítl Jared nezúčastněně.

"To doufám," odpověděl Hartmann tiše. "Nesmíme ztrácet naději."

Kyl si ho změřil zkoumavým dravčím pohledem. "Chybí vám," řekl.

Jeho slova zazněla zvláštním způsobem nemístně. Hartmann proti své vůli přikývl.

"Jako dcera... nebo jako žena?"

Došel až na tři kroky k Jaredovi, jenže tu ho opět slabost přiměla opřít se o regál. S překvapením si uvědomil, že by snad měl i chuť Jareda praštit, kdyby k tomu měl dost sil.

"Stává se z toho váš zlozvyk," řekl Kyl, a něco v jeho tónu Hartmanna varovalo. Kyl se změnil a proměna nohou a obličeje ještě nebyly tím nejhorším. Hartmann si v duchu kladl otázku, jestli si je Kyl těchto změn vůbec vědom.

Přinutil se k úsměvu. "Starejte se o sebe," řekl a přešel k dalšímu regálu.

Kyl se na něho zadíval udiveně, ale bez jediného mrknutí. "Myslíte, že bych se měl vyvarovat dalšího zranění?" řekl pak.

Hartmann přikývl z další chodbičky. "Myslím, že jste se změnil k horšímu," konstatoval suše.

2

Po schodech se Net dostala do výše položeného hangáru, kde bylo sice sucho, ale jinak se nijak výrazně nelišil od haly, kterou právě nechala za sebou. O kousek dál mohla rozeznat asi tucet menších moronských kluzáků a pár mravenců, kteří připravovali letouny ke startu. Schovala se za velkým jeřábem a promýšlela svoji situaci. Exploze už ustaly a kdosi byl dokonce natolik ohleduplný, že vypnul poplašné sirény. Net se několikrát pokusila navázat vysílačkou kontakt s Hartmannem nebo s Kylem, ale žádný z nich se neohlásil. Po chvíli přístroj vypnula, aby šetřila baterie. Kromě toho se obávala, že by na sebe mohla upozornit nejen své druhy, nýbrž taky pár moronských mravenců.

Pokusila se zrekonstruovat si v paměti cestu, kterou urazila. Byla asi tak tři kilometry od mezihvězdného transmitéru a dobrých pět kilometrů od malého transmitéru, který ji i oba muže dopravil na základnu. Každé z těchto míst bylo stejně nevhodné k setkání i k úkrytu, ale v té velké hale s transmitérem se to jen hemžilo Morony, hasícími požáry a opravujícími stroje. Ostatně malý transmitér byl nyní nepoužitelný, takže bylo málo pravděpodobné, že by se oba muži, pokud byli vůbec ještě naživu, vrátili právě k němu. Net nepředpokládala, že by Kyl vzdal svůj úmysl zničit mezihvězdný transmitér; domnívala se však, že Hartmann ji bude hledat.

Mlčky zavrtěla hlavou. Neměla jinou volbu než se vrátit do haly. Teď ovšem bylo rozumnější na nějaký čas zalézt někam do temného kouta a počkat, až pomine největší rozruch. Podívala se nahoru. Schodiště se vinulo ještě výš a poblíž lákavě blikala světélka dvou výtahových šachet. Krátce přemýšlela, ale nakonec tu myšlenku zavrhl. Jet výtahem bylo příliš riskantní. Naproti tomu po schodišti se to risknout dalo, neboť pravděpodobně nebude elektronicky hlídáno. A když už nějak musí zabít čas, může se rovnou vrátit až na povrch.

Net se ještě jednou rozhlédla, pak se přikrčila a plížila se ke schodišti. Všude vládl klid a jen od kluzáků k ní doléhal nepravidelný zvuk těžkých nakládacích strojů. Začala stoupat po schodech nahoru.

"Nenávidím schody," zamumlala, ale pak zatnula zuby a vyrazila kupředu. Aby se trochu rozptýlila, přemýšlela o událostech v hale. Hartmann šel do vaku kluzáku, to je fakt, a protože ho Moroni okamžitě nevyhodili, jistě musel proniknout až k cíli. Nenašel dost odvahy, aby sám sebe vyhodil do vzduchu, nebo nechtěl, aby přitom přišli o život i ona a Kyl? Nebo to všechno bouchlo z nějakého jiného důvodu? Třeba byl na poslední chvíli zabit automatickým bezpečnostním zařízením, o kterém neměl tušení dokonce ani Kyl. Však se to dříve nebo později stejně dozví - pokud

ještě zůstane dost dlouho naživu.

Myslela na Kyla. Po celou cestu megamanovi nedůvěřovala, ale od toho boje v Černé pevnosti už vůbec nevěděla, co si o něm má myslet. Jako by se na něm něco změnilo.

"Seber se," nabádala se a usedla na schody, aby si odpočinula. Na druhém konci haly se mezitím Moroni pustili do startování dalších dvou z celkového počtu asi dvaceti kluzáků. Slyšela hluk těchto vysokoobrátkových strojů a v duchu se ptala, jestli snad hodlají mravenci využít letounů k hledání vetřelců uvnitř hal. Haly byly opravdu rozlehlé, ale diskovité lodě měly skoro dvacet metrů v průměru.

Net se lopotila dál. Lepší bude dostat se na další plošinu dřív, než dole vypukne nový zmatek. Opírala se o zajištěnou laserovou pušku, tak překonala další čtyři schody a otevřenými dveřmi prošla do chodby, která jí po obrovské hale připadala opravdu úzká. Trvalo ještě asi čtvrt hodiny, než se nakonec dostala do přetlakové komory.

Ta vlastně byla něco jako centrální rozvaděč s kruhem vypnutých ovládacích pultů a čtverými vzduchotěsnými dveřmi, vedoucími různými směry. Pátým východem bylo právě schodiště, po kterém sem Net došla. Mezi ovládacími pulty vedlo schodiště dál spirálově kolem středového sloupu směrem nahoru. Vrhla zběžný pohled na ovladače přetlakové propusti, opatřené nápisy OPEN a CLOSE, nakonec se však rozhodla prozatím je ignorovat. Vchody do propustí se otvíraly pomocí elektromotorů a spotřeba elektřiny se jistě někde indikovala. Kromě toho Net ani nevěděla, co se za propustí nachází.

Opatrně tedy pokračovala v cestě po ocelovém točitém schodišti. Nakonec prolezla malým otvorem do veliké skleněné kopule, která umožňovala volný výhled na černou oblohu a na měsíční povrch. V kopuli byly shromážděny četné vědecké měřicí přístroje, teleskopy a optika, všechno řízené automaticky, zatímco těch pár obrazovek mělo technikovi zřejmě umožnit rychlou kontrolu celého stanoviště. Chvilí se pokoušela rozlousknout nesrozumitelné popisky všude kolem dokola. Veliká ocelová deska, opatřená závity a svorkami, byla odšroubovaná, zřejmě proto, že kdysi někdo měl v úmyslu vyměnit nějaký přístroj. A přece žádný technik za celých šedesát let tuto práci už nedokončil. Net odsunula povalující se nářadí a části stativu prostě stranou, až spadly na zem, laserovou pušku položila vedle sebe a zírala ven.

Tam se táhla, šedá na temném pozadí, měsíční krajina, vytvářející při pozornějším pohledu četné malé a ještě menší krátery, kruhy v kruzích, které se tu a tam protínaly. Od Země odvrácená strana Měsíce za sebou měla pohnutou historii. O kousek dál rozeznala pár obrovských kráterů, které bylo vidět i z propusti, kterou objevil Hartmann, a za nimi pozoruhodně rozečkané hory. Na rozdíl od povrchu v blízkosti skleněné kopule vypadala oblast na okraji zorného pole jakoby čerstvě vytesaná do skály.

Tam venku byla stále ještě tma. Ostré bílé světlo pocházelo z obrovských baterií světlometů, které se nacházely i poblíž propusti a v jejichž světelném kruhu příznačná šed' ustupovala ostře kontrastní černobílá kombinace světla a stínu. Viděla vyhloubeniny, které podle Hartmannových slov patřily k nějakému povrchovému dolu. Byly tu rozlehlé stupňovité terasy, vytvořené obrovskými bagry v délce několika kilometrů, a veliká přistávací dráha na kraji osvětlené oblasti. Kupodivu právě osvětlení podél dráhy nebylo zapnuté. Dlouhé pásy vedly ze všech stran k velikému průmyslovému areálu, který ze své první pozorovatelnosti nemohli vidět. Za tímto obrovským komplexem se zdvíhaly podivně strmé skalní stěny a ztrácely se ve tmě. Těžní zařízení a razicí stroje se zavrtávaly do stěny a kolem něčeho, co vypadalo jako elektrárna, stály obrovské bagry a hangáry. Ta skalní stěna jí připadala větší než vše, co dosud spatřila.

Alespoň nebylo vidět žádné Morony. Na pláni před kopulí nebylo nikoho vidět. Stopy těžkých vesmírných vozidel se táhly pískem v dlouhých přímkách a kousek stranou rozeznala i obrysy obrovských vrat, zapuštěných do země, a alespoň půl kilometru dlouhou příjezdovou rampu, která s výrazným sklonem mizela v zemi. Pokud ji docela neopustil její orientační smysl, pak se musela právě tam za těmi obrovskými křídly vrat nacházet hala s mezihvězdným transmitérem. A za elektrárenským komplexem dokázala rozeznat jakýsi prstenec, což mohl být další transmitér.

Tato část zařízení byla bezpochyby postavena Morony. Net si v duchu kladla otázku, co asi Moroni potřebovali z povrchového dolu pro postavení transmitéru. Možná je prstenec z nějakého opravdu vzácného materiálu, a proto mravenci uvedli znovu těžní stroje do provozu.

Net se ještě jednou rozhlédla kolem dokola. Nehýbaly se ani siluety bagrů se čtyřmi vedle sebe umístěnými dvojitými řadami širokých housenkových pásů, ani obrys velikého vykladače, na jehož konci se nacházela čtyři veliká lopatková kola. Dopravní pásy byly zřejmě stále ještě provozuschopné, nicméně byly prázdné. Ať zde Moroni potřebovali cokoliv, každopádně si to už vzali.

Net se opřela a zahleděla se skrze kopuli nahoru na oblohu. Z malého okénka přetlakové propusti bylo vidět jen úzký proužek oblohy, neboť kopce a hory zabíraly největší část výhledového pole. Tato kopule ale nabízela z vyvýšeného místa volný výhled. Chvilí ležela s vyvrácenou hlavou a zírala do prázdna, ale najednou pochopila, co jí už předtím v propusti vadilo.

Na obloze nebylo vidět žádné hvězdy.

Samozřejmě žádné zbraně nenašli. Armádní sklady jsou uspořádány a vedeny podle jasného a jednoznačného systému, jehož nejbáječnější vlastností je, že dokonce i důstojník s delší odslouženou dobou se v něm vyzná právě tak málo jako možný nepřítel.

Sousední skladiště mělo každopádně číslo 14 a byla zde vozidla všeho druhu, nicméně žádné pohonné hmoty ani energetické články. Hartmann a Kyl se tedy spokojili s několika krabicemi plastické výbušniny, roznětkami a ručními granáty. Samozřejmě nenašli ani žádnou vysílačku, vůbec už nemluvě o nějaké orientační tabuli, která by jim naznačila, kde vlastně jsou.

Okolní haly byly docela prázdné. Buď Moroni tento úsek vyklidili, nebo ho nikdy nepoužívali. Hartmann dal

za pravdu Kylovi. Určitě je sem uklidili, aby na ně nemuseli myslet, a Shait zřejmě nepočítal s tím, že by se mohli nějak zbavit svých hlídačů.

Šli už tři hodiny. V osvětleném tunelu vypadal Kyl méně děsivě než v pološeru skladiště. Když se na něho Hartmann podíval, připadal mu docela jako člověk, jehož kůže je jen místy pokryta černou, lesknoucí se kolomazí. Mezitím se také jeho zdravé oko zabarvilo a jeho pohled teď vypadal - ne-li jednoznačně lidsky - každopádně méně cize.

Náhle se Jared zastavil. "Něco slyším," řekl. Zavřel oči a položil ruku na ocelové obložení stěny tunelu.

Hartmann soustředěně naslouchal, ale nezaznamenal nic víc než bušení vlastního srdce. Nervózně sevřel v dlani granát. V tunelu by výbuch pro něho a jeho druha nebyl o nic méně ničivý než pro jejich protivníky. S malou střelnou zbraní by se cítil mnohem bezpečněji. "Nic neslyším," řekl.

"Tímto směrem," odpověděl Kyl a dal se do pohybu. Hartmann ho následoval. Jared si byl zřejmě úplně jistý, že se nemusejí obávat žádného přepadení ze zálohy, neboť se ani v nejmenším nepokoušel nějak krýt a jednoduše kráčet dál. Po sto metrech tunel ostře zahýbal a Kyl zpomalil. Hartmann ho trochu dohonil. Mezitím už i on slyšel zvuk motorů.

"Co vlastně hledáme?" zeptal se a bezděčně tlumil hlas. Ozvěna v tunelu byla skutečně silná.

"Tam někde vpředu se pracuje," řekl Kyl. "Těžké stroje a motory kluzáků. Myslím, že jsme zase někde poblíž transmitérové haly."

"Skvělé," řekl Hartmann bez opravdového nadšení. "A co teď?"

"Chtěl jste přece vysílačku," pravil Kyl suše.

"Samozřejmě."

Jared ukázal na pootevřené dveře do temné haly. "Moroni mají vysílačky. Umím s nimi zacházet. Jen si musíme nějakou opatřit."

Hartmann přikývl. "Vypadá to skoro, jako byste znal cestu," přisadil si a ukázal rukou směrem do tunelu. "Až po vás."

Kyl se zdržel komentáře. Přikrčení doběhli posledních dvacet metrů ke dveřím. Za nimi se táhl vysoký hangár, z velké části neosvětlený. Asi padesát metrů před nimi stály v pěti řadách po čtyřech vedle sebe vyrovnané moronské kluzáky. Asi třicet mravenců nastupovalo do disků v první řadě. Poziční světla blikala a motory vířily prach nad podlahou haly.

"Co chtějí dělat?" zeptal se Hartmann.

Kyl mu naprosto bez problémů rozuměl. "Nemám tušení," řekl. "Možná chtějí na povrch poslat hlídku, nebo proletět větší tunely."

"Co když objevili, že jsme uprchli?"

Kyl zavřel hlavou. "Na to jsou až příliš bezstarostní. Kdyby se Shait dozvěděl, že jsem unikl, už by se to tu ozbrojenými bojovníky jen hemžilo. Domnívá se však, že jsem v posledním tažení."

"Takovou proměnu očekával stejně málo jako vy sám," usoudil Hartmann.

Kyl mlčky přikývl.

"Všechno to až moc klapě," řekl důstojník nedůvěřivě. "Někdy mám pocit, jako by se kromě Moronů, Jaredu a nás na této prokleté hře podílel ještě někdo další."

Jared ho na okamžik upřeně pozoroval. Hartmann cítil, jak bezděčně rudne, a zlobil se sám na sebe.

"Tohle je partie pro více než jen dvě strany," řekl najednou Kyl pomalu. "A my bohužel máme na šachovnici jenom hrstku pěšáků."

"To zní, jako byste věděl o něco víc než já," zažertoval smutně Hartmann.

Kupodivu se nejprve Kyl zdržel odpovědi, ale pak najednou přikývl a zapotácel se.

"Co je to s vámi?" zeptal se Hartmann ustaraně a dotkl se rukou megamanova ramene. Téměř okamžitě však zase s rukou ucukl, když ucítil pod tenkou kůží studený, tvrdý chitin jako kosti s ostrými hranami, posouvající se přes sebe.

Kyl sebou trhnul a studeným pohledem přejel Hartmanna od hlavy až k patě. Pak se však přinutil k nejistému úsměvu a strnulost z jeho rysů zase zmizela. "Nevim," odpověděl s jasným náznakem zmatení. "Zdá se, že jsem nedostal jen novou kůži, ale taky pár nových vzpomínek."

Dříve než se mohl Hartmann vyptávat dál, vyskočil Kyl z úkrytu a naprosto neslyšně se rozběhl k jednomu kluzáku v poslední řadě. Hartmann se zadíval po Moronech, kteří si však ničeho nevšimli, a pak ho následoval.

"Zavřeně," pravil Kyl, když se Hartmann zastavil vedle něho u vstupního otvoru.

"Nic jiného se ani nedalo čekat," odpověděl Hartmann. "Co teď?"

Kyl uchopil pravou rukou uzavírací klikku a zatáhl. Zatímco Jared ztuhl jako žulová socha, zámek nějakou chvíli odolával, pak zapraskal a povolil. Vznikla na prst široká škvíra. Kyl do ní vsunul obě ruce a zatáhl. Plát dveří, třebaže silný asi půl centimetru, se roztrhl jako plechovka a rám povolil.

Hartmann pozoroval Kyla s úctou a nedůvěrou zároveň. "To je vaše nové číslo, nebo jste to uměl už předtím?" zeptal se.

Jared neodpověděl. Odsunul roztržené dveře stranou a zmizel uvnitř kluzáku. Na kovu ulpělo pár kapek krve, kde si Kyl pomáhal svojí zdravou levou rukou.

K prohledání bojového kluzáku nepotřebovali mnoho času. Byl to standardní model, na jakém sám Kyl dlouho létal, když ještě byl v moronských službách. Našli tu přenosnou moronskou vysílačku, pár balíčků sušených potravin, ale žádné zbraně.

"A teď?" zeptal se Hartmann nakonec.

"Navrhnete něco," řekl Kyl. V temnotě kokpitu zněl jeho hlas ztlumeně.

"Jestli je Net ještě naživu, pak se zřejmě pokusí dostat se co nejbliže k povrchu," pravil Hartmann zamýšleně. "Ty tunely neměla nikdy ráda." Vyhlédl z kokpitu směrem k Moronům. Na druhém konci haly se nacházela obrovská vrata.

"Ten mezihvězdný transmitér je někde tam, za těmi vraty," potvrdil Kyl jeho domněnky.

"Pak je taky Net někde nablízku, pravděpodobně nad námi." Hartmann si vysílačku, která přece jen něco vážila, naložil na záda. "Tam na druhé straně jsou schody a výtahy."

"Počkejte," řekl Kyl.

Hartmann se neochotně zastavil.

"Pokud budeme hledat jen tak naslepo, nemáme skoro žádnou šanci," vysvětloval Jared. "Ať už je teď Net kdekoli, dříve nebo později se musí vrátit k mezihvězdnému transmitéru."

"Proč?"

"Protože ví, že se tam vrátím já," odpověděl Kyl jednoduše. "Je to logické místo setkání a východisko pro každé rozumné hledání."

Hartmann zíral směrem ke schodům.

"Kromě toho," dodal Kyl, "musíme tam ještě něco vyřídít."

Prošel kolem Hartmanna. "Máte svoji vysílačku. Tak ji použijte."

"Tady?" Hartmann zavrtěl hlavou. "Přes tu skálu a pancéřování nás nemůže zaslechnout, pokud je na jiném patře. A naši přátelé tamhle na druhé straně mají moc dobré uši."

Kyl přikývl. "Vydáme se tedy do té veliké skalní haly, tam se schováme, vy zapnete vysílačku na příjem a budeme čekat."

Hartmann se zhluboka nadechl. "Souhlasím," řekl a ještě naposledy se podíval ke schodišti.

Mezihvězdný transmitér byl nepoškozený. Stříbřitý prstenec o průměru třiceti metrů se vznášel nad masivním podstavcem z černých moronských strojů, zatímco přibližně dvě stě mravenců s horečným spěchem sestavovalo velikou plošinu před prstencem.

Jinak ale hala vypadala jako po bitvě. Desítky obrovských strojů explodovaly. Na několika místech rozžhavená skalní vrstva opadala z čediče, který byl pod ní, a jako lavina zasypala pulty i zásobovací roury. Výtahové šachty a kabely ležely volně, vodiče v tlustých svazcích visely ve vzduchu, větrací zařízení se zkroutilo v ohořelý propletenec, podobný klubku mrtvých hadů. Osvětlení haly bylo jen zčásti nepoškozené, mnohé z velikých světlometů nepravidelně pomrkávaly - byl to ovšem pouhý důkaz poruch na elektrickém vedení.

Zařízení rafinerie už neexistovalo. Místo něho se tyčil les ohořelých vzpěr a horkem zkroutených ocelových nosičů, podobajících se obludné kostře nějaké obrovské stonohé bestie z času dinosaurů. Roztržené vodní nádrže vypadaly jako kokony, ze kterých už vylezl nějaký obrovský hmyz, a stále ještě stoupající dým a pára tvořily kouřovou clonu příšerných tvarů, které se spojovaly s povalujícími se troskami v jedinou děsivou stínohru. Izolace kabelů se vzdouvala, ve vzduchu visel štiplavý puch spáleného plastiku, tu a tam vyšlehl z některého svítidla intenzivní modrý výboj.

Skryti za převrženým elevátorem šplhali nahoru, aby získali lepší přehled. Zdálo se, že Moroni ani nerozestavili požární hlídky.

"Chovají se jako pitomci," zamumlal Hartmann, zatímco pozoroval mravence, pracující s hektickou činností na platformě.

"Je jich příliš málo," odpověděl Kyl.

Hartmann se na něho tázavě zadíval.

"Moroni vytvářejí skupinovou inteligenci," vysvětloval megaman, "v ještě větším měřítku než Jared. Jeden jediný Jared si ještě dokáže poradit, má i jako jednotlivá bytost jistou inteligenci, jenom vzpomínky žádné. Moronský jedinec však není nic víc než živý stroj. Potřebují se navzájem, aby mohli dělat plány a přijímat rozhodnutí. A tady jich prostě není dost na to, aby se mohli smysluplně projevit, a navíc jsou rozdělení, aby je Shait mohl mít pod úplnou kontrolou. Ti dole jsou jenom nezralé děti, vedené jediným Shaitem, který ztratil svého partnera."

"Vyprávěl jste mi už hodně o Jaredu," řekl Hartmann pomalu. "A jak je to se Shaity? Nevypadá to, že by byli právě vítanými hosty v jaredských líhních."

Kyl se zasmál. "Ani nevíte, jak moc máte pravdu," řekl "Ovšem musíte dobře rozlišovat mezi jeho vlastní bytostí a maskou."

"Tomu nerozumím."

"Ta monstózní bytost, kterou jsme viděli, je jen skořápka, schránka, ne samotný tvor. Je to jako živoucí maska, za kterou se ukrývá skutečný nepřítel." Kyl se pozorně zadíval do mračen kouře, těžce stoupajících vzhůru. "Shait je vlastně parazit, který se vyskytoval už před miliony let v hnízdech Moronů, právě tak jako ten džin, kterého využívá." Všiml si Hartmannova nechápavého výrazu. "To jsou ti paraziti, co vypadají jako pavučina a narušují mravencům mozek," vysvětlil. "Snažím se najít vhodná slova v lidské řeči. Jaredská pojmenování by vám stejně nic neřekla."

Hartmann mlčky přikývl.

"Shait se vylíhne z larvy, žijící v živém Moronovi. Ve svém vlastním těle donosí vejce a larvy pak upevňuje na těla svých obětí. Desítky mravenců tímto způsobem hynou, ale v moronském hnízdě si toho zpravidla nikdo ani nevšimne."

"Jako lumčík," řekl Hartmann. Pomyšlení na takové larvy mu nedělalo dobře. V duchu se ptal, jak asi mohou být veliké, nakonec se ale Kyla raději nezeptal.

"Moronská hnízda jsou napadána spoustou parazitů. Jednotlivé bytosti nejsou dostatečně inteligentní, aby se bránily, a kolektiv to ani nezaznamená."

"Co je s těmi válečníky?"

Kyl protáhl obličej. "Parazit je výsledkem obratného přizpůsobení se hostitelskému organismu. Hostitelským organismem této bytosti je moronské hnízdo a parazitovo přizpůsobení spočívá v tom, že musí být dost nenápadný."

"Nenápadný," opakoval Hartmann sarkasticky a pomyslel na Shaitovo obrovské tělo.

Kyl se ušklíbl. "Moroni věnují menší pozornost tomu, co vidí, než tomu, co čichají. Shait je dokonalý příklad chemického maskování. Pro každého moronského válečníka i dělníka je součástí hnízda, nikoliv vetřelcem. Ignorují ho a do určité míry s ním dokonce spolupracují."

"Tím chcete říct, že jim vydává rozkazy?"

Kyl se k němu obrátil tváří. "Proč myslíte, že Shait může vyrůst skoro jako královna?"

Hartmann zavřel oči. Před sebou v duchu viděl odpornou Shaitovu siluetu.

"Ty orgány, které jste považoval za křídla, jsou jeho uši a současně jeho jazyk, vysoce citlivá tykadla, která v každém okamžiku zkoumají okolní vzduch a pátrají po chemických zprávách, zatímco současně vylučují jiné látky. Shait je pouze hloupý parazit, ale je obratný a má k dispozici rozsáhlý rejstřík sdělení, pomocí kterých s Morony manipuluje. Z toho důvodu používá skutečný nepřítel právě Shaitova těla. Takto může použít veškerý Shaitův repertoár k uskutečnění svých plánů."

"To je, jako když se loupe cibule," zamumlal Hartmann znechuceně. "Nejprve mravenci a bojovníci, potom inspektoři, teď Shait, a už zase něco dalšího. Kdo je tedy teď náš soupeř?"

"Ty bytosti nemají žádné jméno," odpověděl Kyl po krátkém zaváhání. "Nemají ani žádný původ, ani jasně definovatelné vlastnosti. Nemají ani vlastní tělo."

"Tomu nerozumím," řekl Hartmann po několika vteřinách.

Kyl vzdychl. "My nevíme, odkud tyto bytosti přišly. Objevily se právě v té době, kdy se první Jaredi setkali s transmitéry. My jsme transmitérovou síť nepostavili. Musela být v provozu, když ještě neexistovala žádná jaredská hnízda. Těmto bytostem se podařilo opatřit si pomocí transmitéru nějaká těla."

"Právě tak, jako když je někdo posedlý zlým duchem," vysmíval se Hartmann. "To nemůžete myslet vážně, Kyle."

"Není to tak docela přesné," odpověděl Jared klidně. "Ta těla jsou umělá. Až do poslední molekuly odpovídají skutečným živým bytostem, ale aniž by někdo do transmitéru vstoupil, vyšli odtud oni."

Hartmann mlčky vrtěl hlavou. "Oukej," řekl nakonec. "A dál?"

"Shait má ideální možnosti přizpůsobit se moronským hnízdům. Moroni jsou skvělé nástroje, pokud jim zabráníte, aby nedozráli ve společenství Jared. Pro takovou situaci není Shait dostatečně inteligentní, a jakmile se v hnízdě objeví Jared, mají paraziti sotva ještě nějakou šanci. Ale když se tělo Shaita s celým jeho biochemickým aparátem zkombinuje s inteligencí bytosti, která je dokonce stejného druhu jako inteligence dokonalého jaredského společenství, pak..."

"...dostaneme pány Moronů, vládce Černé pevnosti." Hartmann se zamyslel. "Proč ale dva?"

"Domnívám se, že to nějak souvisí se Shaitovým životním cyklem. Společně s přednostmi Shaitova těla přebírají tyto bytosti také jeho nedostatky. Jejich inteligence musí být obrovská, ale nelze ji projevit primitivním nervovým systémem jednoho Shaita. Kdyby tomu bylo jinak, už by nás dávno všechny rozprášili."

Hartmann se opřel o zkroucené zábradlí, které bylo stále ještě teplé. "Poslyšte, pokud je transmitér příčinou této pohromy," uvažoval, "proč ho tedy jednoduše nepřestanete používat?"

Kyl se hlasitě zasmál. "Hartmanne, vaši lidé taky nepřestali používat automobily se spalovacími motory navzdory rakovině, zápachu, skleníkovému efektu a vysokým daním."

Hartmann se nesouhlasně ušklíbl. "Berme tu otázku jako zodpovězenou," řekl.

"Kromě toho nemáme už na vybranou," dodal Kyl. "Je nemožné zastavit šíření Moronů a jejich pánů. Jsou to Moroni, nikoliv Jared, a Jared se s Moronem nedomluví, dokud se tento taky nestane Jaredem. S Morony nemůže nikdo mluvit, dokonce ani když nejsou manipulováni."

"A kam to všechno povede?"

"Zpátky k výchozímu bodu," odpověděl Kyl unaveně. "Musíme hlavně zabránit tomu, aby se Shait dostal zpátky do transmitéru. V tuto chvíli budou zřejmě dosažitelná jen nějaká vedlejší ramena sítě. Předpokládám, že transmitér na Zemi stále ještě blokuje přístup do galaktické sítě."

Hartmann chvíli hleděl upřeně do haly. "Odklidili ten vrak kluzáku," konstatoval. "Teď už nebudeme moci opakovat náš pokus."

Kyl mu položil ruku na rameno. Byl to hladký, podivně studený dotek. Hartmann se chtěl nejprve vytrhnout, ale pohled na ostré drápy, vypadající jako nože z černého obsidiánu, ho odradil.

"Co se v tom kluzáku stalo?" zeptal se Kyl. "Proč jste nevyhodil reaktor do vzduchu?"

Hartmann mu vykládal o svém setkání. Kyl naslouchal, aniž by hnul brvou. Jeho ruka jako by byla z nějakého kovu. Když Hartmann skončil, Jared se na okamžik odmlčel.

"Ta zbraň byla poškozená?"

Hartmann zavrtěl hlavou. Kupodivu vnímal všechno, co souviselo s tímto zážitkem, jako osobní výtku, třebaže se Kyl ptal naprosto neutrálním tónem. "Vypadalo to, jako by z ní najednou uprostřed kus chyběl. Celá zaměřovací automatika, zesilovač zbytkového světla, indikátor množství energie, to všechno zmizelo, jako kdyby někdo jednoduše vzal metr prostoru a odnesl ho z vesmíru pryč."

"Poznal jste ten příznak?"

V první chvíli se zdálo, jako by Hartmann otázku vůbec nechápal. "Z mých přátel nikdo ve tmě zeleně nesvětélkuje," vyštěkl.

"Byl to člověk?" vyzvídal Kyl klidně.

"Snad." Hartmann svažtil čelo. "Muž, myslím, ale byl... bylo to... příliš velké a hubené. Víc jsem skutečně nedokázal rozeznat."

"A co jste, Hartmanne, viděl v té přetlakové propusti?"

"Zřejmě zbytek té rodinky duchů," odpověděl. "Nevím. Viděl jsem asi šest těch bytostí, jak se procházely ve vzduchoprázdnu a pak mi zmizely z dohledu, jednoduše prošly zdi, aniž by se po mně ohlédly."

"Zareagovaly ty přízraky nějak na vaši přítomnost?"

"Ne," řekl Hartmann. "Zřejmě se nebaví s lidmi, kteří musejí používat dveře."

Kyl ho pustil a pobaveně sledoval, jak si upravuje pomačkanou uniformu.

"Shait dokáže Moronovi namluvit, že vůbec není," řekl Hartmann zamyšleně. "Mohl by taky vyvolat halucinaci?"

"V lidském mozku?" zeptal se Kyl tónem, jako by po něm někdo chtěl, aby zatloukl marmeládou hřebík do stěny. "Ne. Tady se děje něco jiného."

"A co?"

"To nevím," řekl Kyl váhavě. "Ještě ne. Myslím, že Gurk by to věděl. Výbuch černé díry roztrhal mezihvězdný transmittér na pólu a rozbil na kusy část sítě. Celá struktura časoprostoru se možná vychýlila z rovnováhy. Nemám ani ponětí, co se tam děje."

"Velkolepé," řekl Hartmann. "Rád bych už zase jednou potkal někoho, kdo ví, co dělá." Sundal vysílačku ze zad a začal se zaobírat ovládači, konstruovanými pro hmyzí spáry.

"Ten černý přepínač dolů a doleva," řekl Kyl. Pozoroval ho, ale neučinil nejmenší pokus, aby ho zastavil. Tiše to cvaklo a potom vysílačka zaskřípala. "Přijímá, ale nevysílá," vysvětloval Jared.

"Jaký to má dosah?" zeptal se Hartmann.

"Je to obyčejná moronská příruční vysílačka," odpověděl Kyl. "Na povrchu snad sto osmdesát až dvě stě kilometrů, ale tady dole můžete při velkém štěstí slyšet snad ještě ob jednu halu." Předklonil se. Byl to nepřerušovaný, plynulý pohyb, jakého by žádný člověk nebyl schopen, a jedním svým drápem ťuknul do širokého zeleného tlačítka. "Velká část výkonu nejde na hovorové kanály, nýbrž do pozičního vysílače, a ten má podstatně větší dosah."

"Trvalý tón?"

"Na nouzové frekvenci," přikývl Kyl. "Když nějaký pilot sletí s kluzákem příliš nízko, okamžitě zapne vysílač, aby ho mohli zaměřit. Jakmile je záchranné mužstvo dostatečně blízko, přepne na hovorovou frekvenci."

Hartmann poslouchal praskání. "Přijímač pokrývá stejné pásmo jako naše přístroje?"

"Samostatně vyhledává signály a dolaďuje se. Automaticky." Kyl se usmál. "Nemusíte dělat nic, jenom se obrnit trpělivostí."

"Báječné," zamumlal Hartmann.

3

Běžec byl jako obrovský, mnohonohý hmyz na obrovské desce z vyleštěného ledu a jeho nohy, podobající se chůdám, se bořily metr hluboko do arktického ledového pancíře, zatímco se vztekle vyjící vítr pokoušel strhnout ho s sebou. Během posledních dní přišel arktický ledový masiv o veškeré své hranaté vyvýšeniny. Mezitím se na led odvažovaly jen tyto velké stroje, neboť vše, co vážilo míň než sto tun, bylo větrem jednoduše odneseno. Ani jaredští bojovníci nebyli dost houževnatí a hloupí, aby se odvážili do toho šedobílého pekla.

Jaredům se mezitím podařilo velký prstenec uzavřít. Ledová kra uvnitř kruhu se pod nápoem větru rozlomila na čtyři části, a nyní do prstence bušil několikametrový příboj. Třebaže mořské dno leželo mnoho set metrů hluboko pod hladinou, přes obrovskou kruhovou stavbu se znovu a znovu valila pěna, zatímco v pravidelných časových intervalech bylo třeba ničit ledové hory, driftující směrem k prstenci. Části kruhu pluly na obrovských pontonech. Zemětřesení znovu a znovu otřásalo ledovými masami. Díra mezitím už bezpochyby protrhla zemskou kůru a na několika místech se uvolnil žhnoucí vnitřek Země. Naštěstí se největší část magmatu vlévala přímo do díry a nedostala se do mořské vody. Tam, kde se dříve nacházela Černá pevnost, se každou minutou uvolňovala energie několika vodíkových bomb najednou.

Gurk se víc naklonil k ojíňnému bočnímu okénku kokpitu a vyhlédl přes sklo ven. Pod nimi byly v tu chvíli odstraňovány následky posledního průlomu. Na některých strojových halách vznikly velké škody. Samotný prstenec byl už spuštěn, ale zatím ne na plný výkon. Vytvářená energie vystačila ovšem stěží k tomu, aby pomocí silového pole zajišťovala prstenec proti gravitaci i tlakovým vlnám.

To ovšem neplatilo pro všechno, co se nacházelo mimo toto silové pole. Jeden z obrovských kráčejících strojů pod nimi se pomalu propadal do tajícího ledu a klesal do studené vody. Posádka se zřejmě ještě pokusila opustit mohutného běžce, ale bouře je prostě smetla s sebou. Dokonce i uvnitř tohoto velkého letounu bylo cítit vražednou sílu větrných vírů. Obrovský nákladní kluzák se pohyboval podél vnějšího okraje prstence jako veliký dravec se čtyřmi křídly, hledající nějakou kořist.

"Tady jsou," řekl jaredský pilot. Pokud se vůbec divil tomu, že trpaslík trval na své účasti při této sebevražedné záchranné misi, pak si své mínění ponechal pro sebe. Gurk mu za to byl vděčný, neboť vlastně sám dost dobře nevěděl, co ho hnalo k tomu, aby nastoupil do obrněného kokpitu letounu. Během posledních týdnů dělal spoustu věcí, kterým se sám mohl jen divit. Škody na prstenci si mohl stejně dobře prohlédnout i zevnitř z vytápěného vozidla na bezpečné straně silového pole.

Pod nimi jiný běžec dusal směrem k prstenci. Mnohé nohy měl přelámané nebo utrhané a pahýly mu bezvládně visely na kloubech. Letoun, podobný vážce, slétl níž, přičemž si pilot dával veliký pozor, aby nepřelétl obvod prstence nebo se k němu nedostal příliš blízko. Zřícení na prstenec by mohlo celý projekt zničit, proto Jaredi nebrali, pokud šlo o tento projekt, nejmenší ohledy na vlastní životy. Lidská civilizace s veškerou svou mocí by potřebovala sto let, než by postavila dílo, jako byl tento kruh. Oproti tomu Jaredi spotřebovávali materiál i životy jedinců s děsivou rychlostí. Stín "vážky" přeletěl přes běžce a letoun se zapotácel a poněkud poklesl. Na jeho břiše se otevřely otvory obrovských doků, dostatečně velikých na to, aby běžce pohltily, a velké kleště o průměru několikapatrového domu se pomalu rozevřely. Bez těchto obrovských moronských transportérů by Jaredi nikdy nebyli schopni dopravit všechny díly prstence na severní pól včas.

Zablíkala obrazovka a okamžitě odlákala Gurkovu pozornost. Objevil se na ní mravenec, sotva nějak rozeznatelný od svých druhů, nicméně Gurkovy rozlišovací schopnosti se během uplynulých týdnů značně zdokonalily.

"Kiasi," pravil, aniž by se zdržoval pozdravem.

"Elektrárny pracují na plný výkon," sdělil mu Jared stručně. "Za dvacet minut dosáhne prstenec plánovaného výkonu."

Cosí v Gurkově podvědomí se pohnulo, těžkopádně jako medvěd procitající z dlouhého zimního spánku.

"Díra je už příliš velká, než abychom ji mohli tímto způsobem uzavřít," řekl a současně se podívil, že se mu tak prudce rozbušilo srdce.

Kias přikývl. "Můžeme situaci stabilizovat."

"Můžete zabránit, aby se to ještě víc zvětšilo," namítl Gurk, "pokud budou zpětné náporů ze sítě tak slabé jako v posledních hodinách. Ale dříve nebo později musí přijít velká nárazová vlna."

"Samozřejmě," řekl Kias. Zřejmě očekával další výbuch Gurkova hněvu, jak tomu bylo ve dnech od exploze černé díry více než často.

Ale bezvýhodnost situace nechávala trpaslíka chladným. Měl pocit, jako by se pokoušel formulovat dvě myšlenky najednou.

"Je všechno v pořádku?" zeptal se Kias. Jaredský pilot, člověk, udržoval "vážku" přímo nad běžcem a vrhl směrem k trpaslíkovi koutkem oka nedůvěřivý pohled.

"Co budete dělat teď?" zeptal se Gurk, aniž by si všiml Kiasovy otázky. Věděl, že prostřednictvím Kiasa vlastně mluví s celým společenstvím Jaredů, které mezitím již zahrnovalo téměř celou plochu Země.

"Budeme čekat," řekl Kias.

Slova vyvolala v Gurkových myšlenkách tupou ozvěnu. Gurk potřásl hlavou, aby se ozvěny zbavil. "Doufáte, že zpětné vlny v síti budou příliš slabé, než aby roztrhaly prstenec," konstatoval.

"Nemáme jinou možnost," řekl Jared. "Za dvacet nebo třicet let snad budeme schopni díru zavřít, až síť vydá přebytkovou energii, ale do té doby..."

"...jste bezmocní," dokončil Gurk s nevolí větu. Jazyk měl jako ochromený.

Kias přikývl. "Nic jiného už nemůžeme dělat."

V Gurkově vědomí se něco pohnulo. Předklonil se a vypnul spojení na Kiasa dřív, než stačil Jared ještě cokoliv říci.

Drapák "vážky" mezitím už uchopil běžce a zvedl ho do výšky. Obrovské motory na spodku letounu řvaly a mohutná křídla měnila rychleji svůj tvar, aby využila vírů k většímu vztlaku. Chvilí to vypadalo, jako by bouře mohla "vážku" i s jejím nákladem převrátit, vzápětí ale pilot znovu získal rovnováhu a dostal letoun do bezpečné vzdálenosti od povrchu Země i od prstence.

Vtom pilota zasáhl ze zadu do zátylku hasicí přístroj. Úder ho napolo vymrštil z bezpečnostních pásů.

Jared zůstal bez hnutí ležet. Lidská lebka musela pod takovým úderem prasknout. Trpaslík pilota ignoroval a přepnul řízení na přístroje naproti křeslu kopilota, aby mohl převzít ovládání letounu. "Vážka" se mírně naklonila na bok a obloukem se vrátila ve větší výšce zpátky k prstenci. Gurk přepnul na automatické řízení a rychle se připoutal. Na vysílače se rozsvítilo zelené světélko a další dvě i na panelu palubní vysílačky. Gurk jako v transu zatáhl za jednu velikou páku a uzavřel průchod z vnitřku letounu do kokpitu. Vytlačil ze svého vědomí všechny myšlenky na jaredskou posádku na palubě. Počítá se držel udaného kurzu a vítr hnal letoun po spirálovité dráze dál severním směrem.

Prstenec se mezitím už ocitl skoro třicet kilometrů za ním. Bouře počala otřásat dokonce i těžkou "vážkou". Na přístrojové desce byla zelená a bílá světélka vystřídána žlutými, jedno po druhém, jako by to byla nějaká šířící se epidemie, vzápětí se počaly tvořit celé červené skvrny. Zavyly poplašné sirény, jako by se snažily přerušit bésníci bouří a upoutat na sebe pozornost mrtvého pilota. Jedno z obrovských křidel se najednou rozletělo na kusy a "vážka" okamžitě ztratila výšku, jako by se v prudkém pádu chtěla přitisknout k ledovci.

Cosí v Gurkově vědomí si vzpomnělo na běžce, který stále ještě spočíval v břiše "vážky". Jeho ruka se pohnula a dotkla se několika ovládacích pák. Nouzová automatika zrušila příkazy záchranného mužstva a hluboko dole v nitru dokového zařízení naskočily obrovské motory. Magnetické drapáky se pomalu rozevřely a upustily běžce vichru napospas. "Vážka" se zapotácením znovu nabrala výšku, zatímco obrovský chodící stroj narazil do velkého ledovce, na ostrou hranu mírně sešikmené plošiny, aby se pak s přeraženou páteří překlopil přes hranu a dopadl do ledové, vzedmuté vody. Běžec klesl jako kámen pod hladinu dřív, než vítr odnesl "vážku" daleko odtud.

Vzápětí se letoun dostal k okraji cyklonu, zahaleného do rozšiřující se bouře a chráněného před okem pozorovatele kokonem z útržků mračen a větrných vírů. Obrovská vzduchová pěst sevřela "vážku", rozmačkala její mocná křídla a zmačkala ocelové pláty. Motory vybuchly a současně s většinou řídicích pultů vysadilo i osvětlení kokpitu. Jednotlivé trosky, každá o velikosti nákladního auta, se oddělovaly od torza, předstihly zbytek "vážky",

vzpírající se stisku neviditelného dravce, a odplachtily daleko kupředu. Vitr svíral mohutný letoun a jen jeho obrovská hmotnost bránila tomu, aby se jednoduše neroztrhal na kusy. V kokpitu se okamžitě setmělo, když vrak vletěl do rozlehlého kotle bouřkových mračen.

Gurk s otevřenými očima hleděl upřeně ven, aniž by jen mrkl nebo se jedinkrát pohnul. "Vážka" se naklonila šikmo dopředu a převážila se. Trpaslík se zmítal v popruzích sem tam, ale necítil žádný strach. Necítil vůbec nic. Připadal si jako nezúčastněný pozorovatel načasovaného hodinového stroje. Jaredští mravenci na druhé straně dveří přestali bušit do železné stěny. Trup "vážky" se s duněním a skřípěním ohnul, cyklon pronikl břichem do vnitřku obrovského vraku a chystal se zlomit jeho hřbetní krunýř.

Trpaslík zmáčkl rudě světélkující tlačítko přímo na opěradle sedadla. Sirény zavlyly v krátkých intervalech. Výbušné nálože se uvolnily ze svých držáků a jen o pár vteřin později oddělila exploze nepatrný kokpit od bortícího se vraku "vážky". Řídicí centrála transportního letounu, vejčitý útvar s tlustým pancéřováním, dokázala při určité vzdálenosti odolat dokonce i menší atomové zbraní. Současně se zažehly tři tryskové motory a odmrštily kokpit, až se dostal do bezpečné vzdálenosti od nyní již neřízeného letounu, dříve než zasáhl cyklon a znovu si svoji kořist přitáhl.

Kapsle se ocitla v zóně čiré nekonečné černi, v oblasti, ve které obrovský moloch pohlcoval dokonce i světlo. Pád teď byl rovnoměrnější, klidnější a pomalejší. Gurkovy ruce se pustily popruhů, zatímco všude kolem dokola se počínalo rozpouštět pancéřování kapsle. Tu a tam zmizel další kus skutečnosti, jakoby ukousnut něčím neviditelným. Kokpit se náhle zmenšil, zkrátil se o půl metru. Ocel, keramika, plastik, elektronické součástky, kůže, maso, kosti, vše najednou ztrácelo pevnost, bledlo, proměňovalo se ve slabou zelenavou záři, která vzápětí zmizela také.

Harrachaal Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddel Čtvrtý se rozpustil jako maso, když spadne do koncentrované kyseliny, a bytost, již byl schránkou, ze sebe setřásla stísňující zbytky své bídné identity a rozprostřela se.

Vrhla se vstříc budoucnosti, pro kterou byla stvořena.

Obrovský radar prstence ztratil kontakt s kokpitovou kapslí v okamžiku, kdy dosáhla okraje vlastní díry. Běžec a kusy vraku už předtím zmizely z obrazovek. Jednotka Jaredu Kias pomalu natáhla jednu ze svých čtyř paží a vypnula sledování dráhy.

Vědomí Jaredu, nebo alespoň jeho část, nacházející se uvnitř prstence a dýchající tentýž vzduch jako Kias, nebylo překvapeno. Transmítarový skok z orbitálního města k Černé pevnosti nebyl normální přechod, vedlejší efekt výbušné černé díry, která explodovala právě v otevřeném transmítaru. Jared nevěděl, do jaké míry ti lidé vůbec pochopili, co se s nimi stalo, ale jednotka Kias získala bohaté informace nahlédnutím do vědomí kapitána Lairdové a jejich průvodců, zběžně pak i skrz závoj kolem vědomí té podivné trpasličí bytosti, o které do té doby Jared vůbec nevěděl, co si má myslet. Společenství Jared se domnívalo, že lidé se během toho téměř nepovedeného transmítarového skoku dozvěděli podstatně víc než jednotka Kias. Lidský nervový systém je dalekosáhleji vyvinutý než u každého jednotlivého Morona nebo Jareda, a právě tak je tomu také s vědomím. Na druhé straně kapitánu Lairdové ani jejím průvodcům nebyla k dispozici miliónnásobná inteligence společenství Jared, aby dokázali zpracovat obsáhlý rozbor bytosti zvané Gurk. Dost možná lidský rozum vůbec nedokáže vjemy tohoto druhu zpracovat a vytěšňuje je jakožto škodlivé.

Počítače v dobytých moronských pevnostech skrývaly informace o veškeré Galaxii - ty si vědomí Jaredu pamatuje. Existoval jistý druh, jenž se tělem a rozumem podobal bytosti, která se sama nazývala Abn El Gurk, tedy jménem, které mohlo být zvoleno právě tak pro efekt jako na základě nepochopitelného smyslu pro humor. Kdysi existovala planeta, na které se tyto bytosti vyvinuly, ale Moroni tento svět ve službách Shaitů zničili.

Někteří přežili, protože se jim transmítarovou sítí podařilo uniknout peklu, rozpoutanému výbuchem novy. Tito se beze stopy v síti ztratili. Trpaslík nelhal.

Vědomí Jaredu si muselo klást otázku, byl-li Gurk vůbec lži schopen.

4

Obloha bez hvězd měla na Netinu mysl děsivý účinek. Namísto neohraničeného prostoru na ni působila dojmem obrovského závaží, které zpočátku jako by viselo nad ní a vzápětí ji už tížilo, nedovolovalo jí nadechnout a tisklo ji k zemi. Vypnula vnitřní osvětlení kopule a usilovně zírala do tmy, aby zjistila, kde se nachází střecha tohoto podivného prázdného prostoru a z čeho je udělaná. Po několika minutách jí už slzely oči, ale nenašla vůbec nic, ani pouhým okem, ani zesilující zaměřovací optikou své pušky. Teprve po chvíli poznala, jak se strmá stěna za elektrárenským komplexem prudce zvedá vzhůru a pak se ztrácí ve výšce. Vypadalo to, jako by se těžební oblast, základna a všechno ostatní, včetně jí samotné, nacházelo uvnitř obrovské bubliny ze skály a kamení. Po čtvrt hodině prostě ten pohled už dál nedokázala snést a opustila kopuli.

Toulala se okolními chodbami a pokoušela se sehnat něco k snědku. Net byla prakticky založená, v poušti to bylo nezbytné, proto jen tu a tam přemýšlela o tom, kde se vlastně nachází. Usoudila, že Moroni zase zapojili transmítarovou techniku. Hmyz byl pro ni záhadou, ať už byl jakkoliv malý či veliký.

V jedné otevřené průchodové komoře objevila kromě obvazů a léků taky nouzovou potravinovou dávku. Bylo dost namáhavé žvýkat šedesát let starý uhlohydrátový špalek, nicméně utěšovalo ji, že tyto koncentráty určitě nechutnaly o moc lépe ani před šedesáti lety. Pocit hladu v jejím žaludku pomalu ustupoval. Zírala z okna na mrtvou krajinu, přemýšlela o Hartmannovi a v duchu si kladla otázku, co se asi stalo s Kylem. Pokud jsou ještě naživu, pak budou nejspíš u mezihvězdného transmítaru. Net nebyla nijak nadšena myšlenkou, že by se měla znovu odvážit dolů mezi ty moronské mravence, zatímco oba muži zřejmě zase vyrábějí nějakou novou bombu, ale nemělo smysl strávit zbytek života tím, že tu bude sedět a cucat cukrový špalek, tvrdý jako kámen.

Náhle se za okny setmělo. Zbytek špaluku znovu zabalila a strčila ho do kapsy, pak vstala a zvedla z podlahy pušku. Ostražitě vyhlédla ven. Světlo zhaslo. Tu a tam mohla rozeznat několik slabých světelek, snad poziční světla na velkých bagrech a na dopravnících, ale jinak celá oblast ležela ve stísněné temnotě. Ten pohled jí připomněl, před čím utekla z kopule. Přesvědčila se, že má u sebe svoji malou vysílačku, a rozhodla se vyrazit na zpáteční cestu.

Chvilí trvalo, než se dostala až ke schodišti vedoucímu do hangáru. Moronští mravenci byli pryč, ale v hale stály připraveny ke startu čtyři kluzáky. Net se přikrčila za zábradlí prvním odpočívadla, nicméně pokud ji zaměřovací systémy kluzáků objevily, jejich posádky ji ignorovaly. Opatrně se šplhala o několik schodů níž. Aby se uvolnila, začala schody počítat. Když se po tisíci třech stěch padesáti schodech konečně ocitla na podlaze haly, byla celá zalitá potem. Rychle se rozběhla do krytu za jedním z křidel vrat a pátrala po napůl rozbitém schodišti, po kterém předtím prchala.

Níže položená strojová hala byla stále ještě pod vodou. Osvětlení bylo vypnuté, voda byla černá a leskla se jako olej. Představila si, že by na ni nějaká moronská kreatura číhala někde tam pod světélkující hladinou, a na zpocených zádech jí naskočila husí kůže. Ve spěchu sundala pušku z ramene a odjistila ji.

Brodila se směrem k hale s mezihvězdným transmitérem. Voda byla relativně teplá, zřejmě proto, že to byla vesměs voda z hasičského zařízení. Ve vzduchu se vznášel zápach čpavku. Odněkud slyšela zvuk pumpování, jehož účelem zřejmě mělo být vysušení haly. Když jí voda dosahovala až po kolena, zastavila se a rozhlédla kolem dokola. Docela blízko ní, mezi několika bizarními moronskými stroji, se nacházela jakási plošina. Stejně dobře může počkat, až voda trochu opadne, rozhodla se a změnila směr. Opatrně se vytáhla na plošinu a odložila pušku, potom si zula mokré boty. Když si stahovala kalhoty, aby vyždímala nohavice, vypadla jí z kapsy vysílačka. Položila kalhoty vedle sebe na plošinu, chvíli držela vysílačku zamyšleně v ruce, pak pokrčila rameny a zapnula ji.

"Hartmanne?" zašeptala do ní. Odpovědělo jí jen praskání statické elektřiny. V obrovské prázdné hale jí připadalo, že dokonce i její šepot se nese na kilometry daleko. "Slyšíte mě?" Čekala. Poprvé pocítila něco jako paniku a zoufale se rozhlédla kolem sebe.

"Slyší mě vůbec někdo?" řekla do té neskutečné temnoty.

Ze svého stanoviště v troskách rafinerie měli dobrý přehled po celé hale, třebaže se mezitím její něj větší část ocitla v úplné tmě. Moroni vypnuli světlo a taky některé stroje v zadní části haly. Počet mravenců, pobíhajících sem a tam a obsluhujících zdánlivě neuspořádaně rozestavené pulty, se během uplynulé hodiny ztrojnásobil.

"Co to tam dole provádějí?" zamumlal Hartmann a upíral oči zvědavě do tmy. Předtím ve skladišti objevili kromě zaměřovačích svítelníků taky několik stovek zaměřovačů pro noční vidění. V infračerveném zobrazení byla hala prostorná místnost, sestávající z modrých a zelených skvrn, pouze tam, kde ještě byly nějaké stroje v provozu, stále ještě zářila bledá žluť. Oproti tomu Moroni byli rudé skvrny s několika žlutými výběžky.

"Možná mají problémy s dodávkou proudu," usoudil Kyl. Jeho hlas se mezitím zbavil problémů se sykavkami, ale změny kladení důrazu v řeči znovu a znovu způsobovaly Hartmannovi nepříjemný pocit kolem žaludku.

"Vypnuli skoro všechny stroje, které patří k rafinerii, a ta věc na druhém konci vypadá jako přípravná vzduchu. Pracují už jenom ty bloky kolem transmitéru."

"Generátory pole," poznamenal Kyl zamyšleně. Hartmann pohlédl směrem k němu a setkal se s pohledem modrých, třpytivých očí, odrážejících slabé zbytky světla v hale jako čirá zrcadla.

"Vy nic takového nepotřebujete," řekl a ukázal na zaměřovací přístroj. Kyl se tiše zasmál.

"Nikdy jsem to nepotřeboval," řekl.

Hartmann beze slova přikývl a pokračoval v pozorování. Mnozí moronští mravenci byli ozbrojeni laserovými puškami. Kolem kruhu se pomalu utvářel obrovský podstavec, nad kterým se mezihvězdný transmitér vznášel. Náhle Hartmannovu pozornost odvedl tichý, praskavý zvuk. Pátravě se rozhlížel po hale. Znovu to zapraskalo, a přece nemohl objevit nic výjimečného. Zvuk se opakoval a Hartmann pocítil zamrazení až v kostech.

"Vysílačka," řekl Kyl. Tón jeho hlasu byl jednoznačně pobavený.

Hartmann si vynadal do idiotů. Schoval dalekohled za opasek a nahmatal vysílačku. Ve tmě mohl jen podle maličkého kontrolního světélka poznat, kde se přístroj nachází. Otočil regulátorem hlasitosti a naslouchal.

"Jen šum," řekl.

Kyl se k němu naklonil. "Pusťte mě k tomu," řekl.

Hartmann ho s nechutí pustil k vysílačce. Jared s ní chvíli něco dělal a zvuky se změnilly v šumící, praskající kakofonii, která jako by se opakovala.

"Něco tu je," řekl. "Ale opravdu slabý signál. Automatické doladování na to nestačí." Zřejmě se pokoušel vyladit přijímač ručně. Moroni ho naučili pracovat s tímto i jinými přístroji.

Hartmann trpělivě čekal.

"...ozve... mi někdo...", uslyšel náhle na pozadí poruch. Byl to důvěrně známý hlas.

"To je..."

"Net," řekl Kyl a ostrážitě se rozhlédl dolem dokola. Zřejmě žádná hlídka dole v hale nic neslyšela.

"...proboha..." šeptal hlas.

"Je v nesnázích," řekl Hartmann a chtěl vzít vysílačku Kylovi z ruky.

"Opatrně s tím regulátorem," řekl Jared.

Hartmann vzal vysílačku a chystal se stisknout tlačítko přepínající na vysílání, tu ale zaváhal.

"Může nás vůbec slyšet?"

Kyl se k němu ve tmě ještě trochu přiblížil. "Tahle vysílačka je silnější než naše malé přístroje. Uslyší nás." Třpytivé oči se upřely na zaměstnané Morony. "Otázkou ale je, kdo nás uslyší kromě ní."

"To riziko musíme podstoupit," řekl Hartmann.

Kyl se zdržel námitek, ale Hartmann cítil, že Jared na to má jiný názor.
"...prosím...", řekl hlas.
"Má problémy," řekl Hartmann naléhavě.
Kyl zavřel hlavou, Hartmann jeho pohyb spíš vytyčil než skutečně viděl. "Je skoro hysterická, ale způsob, jak mluví, ukazuje, že není v bezprostředním ohrožení života."
"Ona to vidí jinak," odpověděl Hartmann.
Kyl chvíli zaváhal. "Tak dobrá," řekl nakonec způsobem, který spíš svědčil o nesouhlasu. "Budu dávat pozor na naše přátele tam dole."
Hartmann odhodlaně zapnul vysílačku. "Net," řekl. "Tady Hartmann. Slyšíš mě?"
"...tě slyším." Ještě nikdy nezaznamenal v žádném hlase tolik radosti a úlevy a sám pocítil zvláštní teplo při vědomí, že je dívka naživu.
"Musíš mluvit víc nahlas," řekl, "pokud to půjde. Sotva ti rozumím, protože tvoje vysílačka je příliš slabá."
"Já tě slyším dobře," ozvala se poměrně srozumitelná odpověď. Zřejmě do mikrofonu křičela, jak jen to šlo.
"Jsi v bezpečí?" zeptal se Hartmann ustaraně. "Je tam u tebe poblíž někdo?"
"Ani živá duše," odpověděla Net unaveně.
Kyl měl pravdu, pochopil Hartmann. Děvče je u konce sil.
"Žádní mravenci?" ujistil se ještě.
"Ne. Tady dole není nikdo." Její řeč se trochu zrychlila, pak se zase trochu ztišila. Možná že zpočátku do mikrofonu jen šeptala.
"Všechno v pořádku?" zeptal se Hartmann Kyla.
Jared hleděl upřeně směrem k transmitéru. "Vypadá to, že ano. Pravděpodobně vypnuli i přístroje ostrahy a sami používají jen pár kanálů."
Hartmann se obrátil znovu k vysílačce. "Kde jsi, Net?"
Děvče mu rozrušeně vykládalo o svém pádu z eskalátoru a pak popsal své okolí. Hartmann si ji představil, jak tam sedí, promočená na kost, hladová a docela sama ve tmě. Docela chápal, že propadá panice. "Je tam s tebou Kyl?" zeptala se nakonec.
"Ano," odpověděl Hartmann bez dlouhého vysvětlování. V duchu se ptal, jak asi poušťářka zareaguje na Kylovu podivnou nedokončenou proměnu. Net už měla několik špatných zkušeností s proměnami lidí, vyvolanými moronskými metodami, a Hartmann tušil, že k megamanovi neměla příliš důvěry už během jejich společné cesty.
"Co se stalo?" zeptala se Net a přerušila tok jeho myšlenek. "Myslím, jak to, že ještě žijeme? Přemohli vás snad Moroni v tom kluzáku?"
"To je dlouhé povídání," řekl Hartmann. "Rád bych ho odložil, Net."
"Jasně," řekl hlas po kratším zaváhání. "Kde vlastně teď jste?"
"Zase zpátky na políčku jedna," odpověděl Hartmann s hořkým humorem.
"V transmitérové hale," dovtípila se dívka a slyšitelně si vzdychla. "Já jsem si to myslela. To byl Kylův nápad, že?"
Hartmann neodpověděl. Modré oči ho upřeně pozorovaly, zdálo se mu dokonce, že cítí Kylův úsměv.
"Je tu něco, co musíte vědět," řekla Net naléhavě. "Byla jsem nahoře... chci říci, pokoušela jsem se dostat až na povrch."
Hartmann si vzpomněl na svůj strašidelný zážitek v přetlakové propusti. "A proč, proboha?"
"Nemohla jsem to tady dole už vydržet," odpověděla. "Myslela jsem si, že budu mít nahoře trochu větší přehled o tom, kde vlastně jsme."
"No a?"
"Nejsme na povrchu," řekla Net. "Nevím, jak jsme hluboko, ale musíme být rozhodně pod zemí."
"Nesmysl," řekl Hartmann. "Viděli jsme přece měsíční povrch, všichni tři. Prostě jsi jen nemohla najít žádné okno."
"Našla jsem toho ještě mnohem víc," odpověděla Net naštvaně. Tentokrát bylo jejím slovům rozumět naprosto jasně. "Tam nahoře byla velická skleněná kopule a v ní všechny možné přístroje. Měla jsem velkolepý výhled." Zhluboka se nadechla. "Problém je, že nebylo vůbec nic vidět."
"To znamená co?" Hartmann si všiml, že i Kyl zbystřil pozornost.
"Vše, co jsem viděla, bylo jen pár čtverečních kilometrů prachu a skal, pár těžních strojů a haly, ozářené spoustou světlometů."
"Jsme na straně, odvrácené od Slunce," připomněl jí Hartmann.
"Nejsem blbá," odpověděla nevražlivě. "Ale vysvětlíte mi ještě, proč jsem neviděla nic ani na obloze. Jsme snad taky na straně odvrácené od hvězd?"
"Co tím chceš říct?" zeptal se Hartmann natvrdle.
"Slyšeli jste dobře. Na nebi nebyla ani jediná hvězda. Ani jediná zatracená hvězdička."
Hartmann si vzpomněl na propust a na černý pruh oblohy, který viděl. "Tomu nevěřím," řekl jako bez ducha.
"To nikoho nezajímá, jestli věříte, nebo ne," odpověděla Net úsečně. Její hlas teď už zase zněl značně sebevědomě. Charity Lairdová pro ni není právě nejlepší společnost, usoudil Hartmann. Poušťářka už od ní pochytila spoustu špatných návyků. "Myslím, že jsme jenom v obrovské skalní dutině, hluboko pod povrchem."
"Většina tohoto zařízení byla vytvořena lidmi," odporoval Hartmann. "Pokud by někdy lidé postavili základnu v nějaké veliké díře uvnitř Měsíce nebo tak nějak podobně, věděl bych o tom. Komplex takových rozměrů se nedá utajit."

"Tohle není žádný bunkr NATO s pár tisíci mrazicími rakvemi," přitakal Kyl. Jeho komentář sršel sarkasmem. "Tak potom sem Moroni všechno to harampádí natahali," namítla Net. "Každopádně se mi nepodařilo dostat se na povrch."

Hartmann zamyšleně potěžkal vysílačku v ruce.

Jen samotná baterie vážila snad deset kilogramů. Jinak by ji mohl bez problémů držet v ruce. Pohlédl do haly a pokoušel se vybavit si v paměti, jak se během přestřelky kusy trosek pohybovaly.

"Co je?" zeptal se Kyl, který ho pozoroval.

"Měsíc má na svém povrchu asi šestinu pozemské gravitace," řekl Hartmann zamyšleně. "Pokud jsme skutečně hluboko pod povrchem, pak by přitažlivost měla být mnohem menší. Zatraceně."

"Něco tu nesedí?"

Hartmann podrážděně zavrtěl hlavou. "Mělo mě to napadnout už mnohem dřív," řekl. "Právě tak jako ta zatracená obloha bez hvězd."

"Měli jsme naspěch," připomněl mu Kyl bez špetky humoru.

Hartmann jeho poznámku ignoroval. "Tohle zařízení je z MacDonald, nebo aspoň jeho větší část," řekl důrazně. "Všechny ty věci pocházejí z Měsíce, to je jasné."

"Připusťme, že jsme v Měsíci," řekl Kyl zamyšleně. "Jak bychom museli být hluboko, myslím co se týká přitažlivosti?"

"Pořádně hluboko," řekl Hartmann a myslel na to, jak vytahoval Kyla nahoru strmou šachtou pouze silou svých paží. "Řekl bych, že někde hluboko v nitru Měsíce."

"Pak se tedy ptám, co tady dole Moroni k čertu hledají?" vmísila se Net, která naslouchala jejich rozhovoru.

Hartmann se zadíval tázavě na Kyla. Megaman jen mlčky pokrčil rameny.

"Snad se tu chtěli skrýt," usoudil Hartmann. "Bez transmittéru se do tohoto zařízení asi nedá dostat, pokud skutečně leží v nitru Měsíce." Kdesi v hale se s tlumeným zvukem rozběhl nějaký výkonný motor. Hartmann vzhledl a všiml si, jak na okraji světelného kruhu několik Moronů cosi dělá na obrovské, kolmo do stěny zapuštěné desce.

"Přijdu do haly," řekla Net do vysílačky. "Kde přesně vás najdu?"

"Zůstaňte, kde jste," opáčil Kyl dřív, než se Hartmann zmohl na odpověď. Dole v hale se dala se skřípěním do pohybu vysoká zasouvací vrata, vysoká asi dvacet metrů. "Tady se začíná něco dít, Net."

"Já tady dole nezůstanu."

"Holka, nebuď tak zatraceně umíněná," řekl Kyl. "Tady dole je dobrých tři sta velice aktivních moronských mravenců, kteří právě otvírají nějaká obrovská vrata. Zůstaň, kde jsi, my si tě tam vyzvedneme."

Net neodpověděla.

"Prosím," řekl Hartmann. "Net, neudělej žádnou hloupost. Jestli se sem teď připleteš, jsme všichni mrtví."

"Jak chcete," odpověděla nezřetelně. "Ale říkám vám, jestli mě necháte tady dole sedět, zakroutím vám krkem."

Vrata se mezitím rozevřela na šířku více než třiceti metrů.

"Sejdeme se na povrchu," řekl Hartmann. "Rozuměla jsi?" Její kladná odpověď nezněla právě laskavě. "Net, prosím tě, dělej, běž odtud." Motor se vypnul a posuvná vrata se zastavila. "Vypínáme vysílačku," řekl Hartmann a položil přístroj na podlahu. Netina nezdvořilá odpověď byla přetržena uprostřed věty.

"Co se to tu děje?" zeptal se a znovu vytáhl zaměřovač. Náhle vzduch zapraskal výbojem statické elektřiny a Hartmannovi se do ušních bubínků zavrtal vysoký, jasný tón. Stroje zvýšily obrátky a uvolnily obrovské množství energie.

"Aktivují transmittér," řekl Kyl.

"Bože můj," Hartmann pátravě obhlížel halu. "Kde je ten zatracený Shait?"

"Není tu," řekl Kyl po chvíli. "Cítil bych ho, tak jako on může cítit mě."

"Asi byste se měli vykoupat," pokusil se Hartmann překrýt svou viditelnou úlevu nepřilíh podařeným vtípem.

Kyl se napřímil. "Dívejte se," řekl. Náhle se vzduch v třicetimetrovém prstenci transmittéru začal chvět, pak se jakoby roztřhl a rozevřel se v bránu.

"Co když se přece jen pokusí uniknout?" zeptal se Hartmann.

"V tom mu sotva můžeme zabránit," odpověděl Kyl. "Ale nemáme se čeho obávat. Museli vynaložit šílené množství energie, jen aby otevřeli tu bránu, a domnívám se, že to nebude mít příliš veliký dosah. Jsou stále ještě odříznuti od sítě, to se vsadím."

"Tak k čemu pak celé to divadlo?"

"Snad nějaká zkouška," řekl Kyl. "Mohlo by to být taky spojení s povrchem, chtějí tam zřejmě něco opatřit a dopravit sem dolů."

Hartmann znovu vzal vysílačku a odklopil kryt nouzového vysílače. "Mám nápad," řekl. "Pomozte mi s tím regulátorem, Kyle."

"Co máte v úmyslu?"

"Transmittér přenáší všechno nahoru, ano?" Hartmann se snažil vybavit si v paměti vysílací znaky, které se před lety učil. "Pak tedy přenesu i vysílané signály."

"To je šílené," řekl Kyl klidně.

Hartmann zavrtěl hlavou. "Nemáme žádnou jinou šanci," řekl. "Pokud to nedokážeme vyřešit my, alespoň se lidé dozvědí, kde musejí tu obludu hledat."

"Vysílaný signál dosahuje sotva dvě stě kilometrů, ať už s transmittérem nebo bez něho. Potřebujete pořádnou vysílačku, Hartmanne, a ne nějakou hračku."

"Z téhle díry stejně nemůžeme nikoho sehnat jakoukoliv vysílačkou, pokud nepoužijeme transmitter," odpověděl Hartmann a ukázal na veliký prstenec. Uvnitř kruhu se vzdouvaly mohutné síly a přetvářely prázdnotu do stále podivnějších barev a tvarů. "Tam dole jeden je, že?"

Kyl dřepěl vedle Hartmanna, který napjatě sledoval blikající kontrolky.

"Jak se zapíná nouzový vysílač?" zeptal se. "Myslím ten vysílač pro zaměřování."

"Moroni nás hned objeví," varoval Kyl. "Nouzové frekvence jsou hlídány, a je jedno, jak málo mají energie."

"Zato mají mnohem větší dosah než vysílání řeči," řekl Hartmann. "Musíme to risknout." Pozorně přihlížel, jak Kyl stiskl dva prepínače, které byly konstruovány spíš pro kleště než pro prsty, a pak ukázal ještě na třetí knoflík.

"Dá se to rychle zapnout a zase vypnout, že?" Hartmann položil prst na tlačítko.

"A dál?" zeptal se Kyl zvědavě.

"Budu nouzový signál pravidelně přerušovat, a tímto způsobem vytvořím určité vysílací značky. Existují různé kódovací systémy. Já, myslím, použiju kód Space Force. Snad nějaké relé nebo loď signál zachytí."

Kyl se ani moc nesnažil skrývat své pochybnosti. "A komu chcete tu zprávu poslat?"

"Kapitánu Lairdové," pravil Hartmann po krátkém přemýšlení. "Pokud nebude její jméno stačit, aby vzbudilo něčí podezření, pak už taky nevím, jak dál." Pohlédl směrem k prstenci. Brána se stabilizovala.

"Cesta je otevřená," řekl Kyl. Zvuky motorů doléhaly až k nim. "Za těmi posuvnými vraty leží hangár, ve kterém jsme byli předtím," dodal. "Myslím, že chtějí dopravit na povrch ty čtyři kluzáky. Pospěšte si, Hartmanne."

Hartmann zapnul nouzový vysílač a bezděčně zatajil dech, protože čekal ječení poplašné sirény. Nestalo se nic. Rychle začal stálý signál přerušovat.

"Varování..." mumlal si polohlasně, zatímco slova proměňoval v telegrafické znaky. "Nacházíme se na temné straně... blbost... odvrácené straně Měsíce v neznámé hloubce... Moroni přesunuli materiál z odvrácené strany do nitra..." Se řvoucími motory se z hangáru vsunul do transmitterové haly první bojový kluzák a přibližoval se k transmitteru. "Shait má neporušený mezihvězdný transmitter..." Jeho prsty už vyšly ze cvíku, nebyly tak obratné jako dřív a tlačítko se muselo mačkat dost velkou silou. "Varování Charity Lairdové..." opakoval začátek zprávy. Transmitter pohltil první kluzák. Mezitím do haly vjel druhý bojový kluzák.

"Něco zpozorovali," varoval ho Kyl ze svého stanoviště. Hartmann neodpověděl a ještě jednou opakoval poselství, které netrvalo ani celou minutu. Třetí kluzák se pomalu přibližoval k transmitteru a Moroni se začali hemžit v hale.

"Nemohou to vypnout," vyrazil ze sebe Hartmann, zatímco začal potřetí opakovat zprávu. "Ještě tu není čtvrtý kluzák..."

Laserový výstřel po nich hmátnul do tmy a zničil řadu vypnutých světlometů na stropě. Hartmann se zaklením uskočil pozpátku mezi trosky a vypnul vysílačku. Další výstřely zasáhly kouřící zbytky rafinerie.

"Mizíme," křikl na Kyla a ukázal dozadu, ke zbytkům horkem zkrouceného můstku, vedoucího k díře ve zdi. Pod nimi začali někteří Moroni šplhat po konstrukci. Čtvrtý kluzák se zastavil u vrat a pomalu se obracel směrem k nim.

"Pane na nebi," vykřikl Hartmann a rozběhl se. Kyl se jednoduše vrhl skokem do prázdna; při tak slabé gravitaci se dalo právě tak rychle padat jako běžet. Hartmann se přitahoval od jedné vzpěry ke druhé, a tak zrychloval svůj pohyb.

Potom laserová salva z děl kluzáku dopadla na vrak rafinerie a svět se změnil v jediný řvoucí uragán plamenů a roztékajícího se železa. Tlaková vlna prohodila Hartmanna mezi troskami a zastavil se až o očouzenou skálu.

Transmitterová brána změnila svůj tvar. Náhle zmizely celé kusy strojů, aniž by po nich vznikly mezery, a jejich zbytky k sobě přilnuly plochami řezu, připomínajícího linku podle pravítka, jako by nějaký dětinský bůh na obrovském stole shrnul část světa jako ubrus. Hned vzápětí takto zmrzačené stroje pukly v tlumené explozi, nedoprovázené žádnými plameny, nýbrž jen dýmem. Transmitterové pole se natáhlo a uchopilo kluzák, který se, najednou o dva metry kratší, vyklonil ze své letové dráhy. Vzápětí to vypadalo, že se zhroutil sám do sebe, podobně jako implodující plechovka, a kluzák zprůhledněl, jako by byl ze skla. V příštím okamžiku zmizel a transmitterové pole se s ohlušujícím třeskem zhroutilo.

"Do prdele," zařval Hartmann, když se zase vzpamatoval. Viděl, jak se Kyl hrabe z trosk, mezi které ho vmáčkla tlaková vlna, přičemž zlomil tlustou ocelovou desku. Moroni se dostali skoro až k němu. "Sem," křikl Hartmann a utíkal k východu, vytesanému do skály. "Dávejte pozor." Sálh po zbrani, ale jeho ruka nahmatala jen vysílačku, k tomuto účelu nepoužitelnou. "Kyle, dole..."

Megabojovník držel cosi v ruce. Hartmann poznal opaskovou brašnu s výbušninou a ručními granáty. Věděl, co přijde.

"Ne," zařval, jak jen mohl nejhlasitěji. "Ne, zatraceně..."

Jared si ho nevšímal. Zatímco moronští bojovníci šplhali k němu, přičemž bez ustání v pravidelných intervalech pálili z laserových pušek, vytáhl Kyl z brašny jeden granát a hodil ho proti nim.

Ruční granát se pohyboval pomalu a rovnoměrně. Bez potřebné rychlosti se při snížené přitažlivosti vzdaloval od Kyla jen velice pomalu. Explodoval v půli cesty mezi ním a Morony. Vyhořelé zbytky rafinerie se sesunuly o dobrých deset metrů a Kyl byl stržen s nimi.

Přesto Jared nevzrušeně odjistil další granát. Nějaký moronský bojovník dole v hale rozsvítil světlomet a světelný kužel dopadl na Kylovu postavu, která v nemilosrdně ostrém světle už nevypadala příliš lidsky. Zasáhlo ho několik laserových dávek, které ho odhodily dozadu mezi ocelové vzpěry. Hartmann uviděl, jak u něho okamžitě nastoupil regenerační proces, avšak pomaleji než jindy a taky zlověstně jiným způsobem. Dva zbloudilé výstřely zasáhly skálu nad Hartmannovou hlavou, zasypaly ho rozžhavenými úlomky čediče a přiměly jej, aby se stáhl zpět do šachty.

Za ním explodoval ruční granát, jenž vzápětí vyvolal řetěz různě silných detonací, trhajících na kusy části strojů, moronské válečníky i skálu. Hartmann už neviděl, jak se Kylovo tělo spolu s plošinou, na které předtím stál, svezlo stranou a zmizelo v narůstajícím ohnivém mračku. Část stropu povolila, v majestátně pomalém tempu se zřítila a pohřbila hořící bojiště pod sebou.

5

Tu a tam byla v Charitině životě období, kdy měla pocit, že se pomalu blíží k takovému výbuchu vzteku, při kterém zpravidla dochází k rozbíjení nábytku, popřípadě lámání kostí. V takové chvíli mívala zpravidla pocit, jako by stála několik kroků od sebe samé a pozorovala, jak se jí studený vztek šíří do celého těla, přebíhá od šije po zádech a hromadí se v břiše, aby se nakonec zmocnil také jejích nohou a paží, od konečků prstů na nohou po špičky prstů na rukou. Den zpravidla začínal bolestmi hlavy hned po probuzení. Zakopávala o okraj koberce, tubu se zubní pastou nacházela úplně prázdnou, kafe vybryndala na podšálek. Někdy tyto drobnosti vedly k prvním projevům neovladatelného hněvu. A pak konečně, po hodinách až dnech, dospěla do stavu, kdy se v ní všechn ten nahromaděný zběsilý vztek uvolnil jakoby jediným kýchnutím.

Už tři dny dřepěli v centrále MacDonald a čekali, že se něco stane. Charity se zabývala zkoumáním zajišťovacího systému, což jí na náladě zrovna nepřidalo, jelikož neměla k dispozici jasně psaný text, nýbrž namluvené záznamy, které se nedaly načíst na počítač, ani se nedaly vyhledat pod hesly. Se skřípěním zubů se hodinu za hodinou nutila poslouchat záznamy, pořízené jejím bývalým mužem, o kterém už nechtěla nikdy v životě slyšet.

Znovu a znovu se pokoušela ujasnit si, jestli ji tak rozčiluje právě vynucená nečinnost. Závíděla Skudderovi a Harrisovi, kteří byli zaměstnáni zkoumáním poslední zbývající nákladní lodě. Duboisovou chtěla mít bezpodmínečně na očích, a proto ji pověřila úkolem, aby prohlížela neméně nudné záznamy a snímky z oblasti těžby. Nic z toho je neposunulo podstatně dopředu. Ani Kias, ani Gurr se nezdáli být nijak zvlášť překvapeni její interpretací zprávy a Charity byla naštvaná, že Jaredi od počátku rozluštili ze zprávy víc, než hodlali přiznat.

Nyní ale byli zřejmě stejné bezradní jako ona sama. Ztratili stopu. Po moronských kluzácích, které podnikly nálet na vrak HOME RUN, nebylo ani stopy a Charity se domnívala, že se skupinka opět vrátila zpět na skrytou základnu Moronů, ať už se nacházela kdekoli. Stejně jako předtím se domnívala, že je to nějaké podzemní zařízení, a vůbec by se nedivila, kdyby transmittér byl v dole číslo dvě nebo alespoň v prostorách vedoucích k němu. Nicméně zůstal vytrvale vypnutý po celou dobu, co ho Duboisová - a s ní i kostka - hlídaly.

Stiskla přerušovací tlačítko a udělala si pár poznámek. Většina improvizovaných pastí a obranných zařízení základny MacDonald byla již vyřazena, ale samostatně jednající servomechanismy, počínaje těmi zatracenými čistícími stroji až po magnetické vlaky, stále ještě představovaly hrozbu. Tiše si vzdychla a přála si, aby Moroni náhle projevíli o MacDonald velký zájem, aby mohla mravencům přenechat zjišťování, do kterých částí základny je možné vstoupit a do kterých ne.

"Mohl bych na chvíli přerušit vaše meditování?" ozval se 370/98 zdvořile. Taktický počítač měl k dispozici téměř nevycerpatelný repertoár hloupých slovních hříček a ironických formulací, avšak jejich používání nijak nepřispívalo ke zklidnění Charitina podrážděného temperamentu.

"Zkrat' to," řekla rozmrzele.

"Jak si přejete, lady." Jedna z obrazovek na palubní desce zablikala. "Přijímám nepravidelný signál na moronské nouzové frekvenci."

Charity okamžitě ožila. "Kluzáky?" zeptala se zneklidněně. Duboisová se po ní tázavě podívala.

"Nemám informace," odpověděla kostka. "Mohu jen dodat, že se jedná o totéž frekvenční pásmo, na kterém byla zachycena ta zpráva na pólu."

"Akustickou reprodukcí," vyštěkla Charity, ještě než jí toto vysvětlení plně došlo. Od okolního šumu se zřetelně oddělovalo v pravidelných intervalech přerušované pípání. Sluneční aktivita však ruší každý příjem.

"Je to zpráva..."

"... v šifrování Space Force," přerušila Charity jeho rozvláčné vysvětlování. "Naši neznámí navigátoři. Dešifrovat, 370."

"370/98," řekla kostka důrazně. "Musíte to říkat až do konce."

Charity se zhluboka nadechla a slíbila si, že taktický počítač, jakmile jí zbude jenom trochu času, rozseká na kusy sekerou.

"Překlad k dispozici," řekla kostka, aniž by jí poskytla příležitost ke komentáři. "Monitor dvě."

Očima přelétla text, "Varování Charity Lairdové," četla polohlasně a hltala řádky, zatímco se ještě načítaly na obrazovku. "Nacházíme se... to je ta zatracená zpráva."

"Slovo za slovem," začal 370/98 a náhle zmlkl.

"Radarový kontakt," zvolala Duboisová a ve spěchu se naklonila nad pultem. Někde nad nimi se u temného stropu liduprázdné velitelské centrály rozječely poplašné sirény. Na veliké obrazovce se objevila oblast dolu číslo dva. Jeden osamělý moronský bojový kluzák stoupal vzhůru, druhý právě opouštěl transmittér.

"Vypnout radar," zvolala Charity. "Pospěšte si."

"Provedeno," nahlásil taktický počítač nezvykle stroze ještě dřív, než stačily prsty Duboisové dosáhnout na konzolu. Poplach okamžitě utichl.

Na obrazovce se objevil třetí kluzák skupiny. Přenášecí pole v prstenci transmittéru se náhle rozvlnilo a zazářilo světlélkující zelení. Objevila se silueta čtvrtého kluzáku. Laserové výstřely zasáhly holou skálu a zavrtaly se do roviny, pokryté krátery, až vytryskly obrovské fontány prachu. Charity nemohla poznat, po čem moronský pilot vlastně střílí. V příští chvíli se vnitřek transmittérového prstence otřásl prudkou explozí a několik trosk z vraku letounu se jako ve

zpomaleném filmu sneslo na povrch Měsíce. Transmítérové pole zhaslo, a když se usadila hustá mračna prachu, bylo vidět neporušený prstenec, spočívající neochvějně na svém starém místě.

"Zpráva byla přerušena při třetím opakování," ohlásila kostka.

"To není náhoda," řekla Charity zachmuřeně. "Co je s těmi kluzáky?"

"Zůstávají na místě." Kostka se na chvíli odmlčela. "Zachycuji různé směrové signály. Zřejmě se radí."

"Tady něco nesedí," řekla Charity. Sklonila se k pultu, který měl stále spojení na magnetický katapult v docích. "Skuddere, Harris, zpátky do centrály. Pospěšte si."

"Dopřej nám dvě minuty," odpověděl Skudder stručně. Zběžně jí proletělo hlavou, jak dobře se už mezitím sešli. Žádné zbytečné otázky, žádné diskuse, okamžitě poznali jeden v hlase druhého naléhavý tón.

"Ty další kluzáky na něco střílely?" zeptala se.

Duboisová zavrtěla hlavou. "Nic nebylo vidět. Nebyla jsem ani schopna poznat, po čem se střílelo."

"Zřejmě se cíl nacházel na druhé straně transmítéru," řekla Charity pomalu. "A potom se přenos pokazil."

"Myslíte, že Moroni přechali, zatímco někdo rozstřílel jejich transmítér na kusy?" vyzvíдалa Duboisová.

"Nikdo nemůže transmítér rozstřílet na kusy," řekla Charity a vzpomínala na první mezihvězdný transmítér ve vaku, kterým to před šedesáti lety všechno začalo. "Ti první tři piloti si prostě dost nepospíšili. Ne, ať už se stalo cokoliv, překvapilo je to stejně jako nás."

"Transmítér je každopádně vyřazený," usoudila Duboisová a soustředila se na zpomalený záznam celé události. Charity jí hleděla přes rameno a sledovala, jak čtvrtý kluzák najednou zprůhledněl a začal se deformovat.

"Možná ne," řekla. "Něco takového jsem už viděla."

Duboisová se na ni vyčkávavě zadívala.

"Když jsme z orbitálního města přeskočili do Černé pevnosti, po explozi té výbušné černé díry," vysvětlovala Charity pomalu. "Náš kluzák se rozložil právě tak jako tenhle."

"Možná je síť stále ještě otřesená z té exploze," vmísila se do diskuse kostka.

"Všechno, co ty a já víme o transmítérech, by se dalo napsat velkými písmeny na jediný nehet," ušklíbala se Charity.

"Možná na nehet malíčku u nohy?" zavtipkoval počítač.

Stěží potlačila sprostou odpověď. "Co ty zbýlé tři kluzáky?"

"Daly se do pohybu směrem k místu havárie HOME RUN."

"To jsou celí Moroni," řekla nevrle. "Zřejmě to byl jejich původní úkol, a protože nevědí, co dělat, dělají jednoduše to, co jim poručili."

Vtom podlahou otřásla exploze. Ohnisko výbuchu bylo zřejmě dost vzdálené, zato však šlo o skutečně velkou ráži. Na obrazovce se ukázaly tři stříbrné disky, které se rovnoměrně pohybovaly kolem velkého nukleárního hříbu.

"Co to bylo?" zeptala se Charity bez známek překvapení.

Duboisová zvedla hlavu. "Automatická radarová stanice, která zaměřila naše přátele."

"Mravenčí důkladnost," komentovala to Charity. Koutkem oka uviděla, že Skudder a Harris vstoupili do centrály, a pokynula jim na pozdrav. "Drží kurz?"

"Stále ještě směrem k HOME RUN," hlásila kostka. "Ztrácejí výšku."

"Pak tedy od nich máme zatím pokoj." Charity se podívala směrem k oběma mužům, kteří byli z rychlého běhu ještě celí udýchaní. "370/98, dej mi prosím tě spojení na Kias. A pospěš si trochu."

Duboisová mezitím měla na obrazovce před sebou dva různé dlouhé texty, přičemž delší z nich vykazoval četné mezery. "Je to stejná zpráva," řekla.

"Omyl vyloučen?" zeptala se Charity.

"Tatáž slova na těch samých místech."

Skudder a Harris pohlédli na obrazovku před Duboisovou. "Z transmítéru?" zeptal se Harris nevěřicně. "Co se tu stalo?"

"Někdo, kdo na tom má veliký zájem, nám poslal zprávu," pravila Charity. "A vypadá to, jako by se mu v tom naši chitínoví přátelé pokusili zabránit, a přitom se sami vyhodili do vzduchu."

"Ta zpráva se opakovala třikrát, přičemž poslední opakování bylo nedokončené," poznamenal 370/98 pedantsky.

"To je pravda," řekla Duboisová. "První zpráva z pólu se opakovala víc než dvacet minut a víc než dvacetkrát."

Charity pokrčila rameny. "Pokud ti idioti vědí, že jsme tady, proč nám potom nesdělí něco, co ještě ne... Do prdele. Shait."

Skudder se zamračil. "Tentokrát máme text úplný. Je tam dole a má mezihvězdný transmítér."

Charity se pronikavě zadívala na Duboisovou a Harrise. "Jaredi to věděli! Ta gaunerská, smradlavá banda hovnožroutů, bastardi z masařích vajíček..."

"Kapitáne Lairdová?" ozval se za ní od stropu zdvořilý hlas. Ovládla se a obrátila se k obrazovce. Z ní na ni hleděl mravenec. Kias, jak poznala. Perfektní načasování.

"Chci mluvit se Stonem."

"S guvernérem Stonem bohužel mluvit nemůžete."

"Poslyš, mně je jedno, jestli u vás upadl v nemilost, nebo jestli jste ho někam uklidili, chci s ním mluvit. Hned!"

"Jednotka Stone není k dispozici."

To Charity umlčelo. Něco ji přimělo chovat se velmi, velmi opatrně.

"Je mrtev?" zeptala se po chvíli obezřetně.
"Mohu vám říci všechno, co by vám mohl říci on," odpověděl Kias vyhybavě.
Tentokrát pochopila. "To myslíš doslova," řekla.
Kias se zdržel komentáře. Musela čekat tři vteřiny, aby to zjistila. K jejímu uklidnění to zrovna nepříspělo.
Natáhla se přes konzolu a zvedla pušku, stejným pohybem ji odjistila a namířila na Duboisovou a Harrise.
"Zůstaňte sedět, kde jste," řekla úsečně, "a neriskujte ani výhrůžný pohled." Pohledem sklouzla ke Skudderovi.
"Udělej mi tu radost a odstup od nich trochu, tak."
Skudder beze slova poslechl, ale výraz jeho obličeje prozrazoval, že s jejím jednáním není právě srozuměn.
"Kiasi, nevím, jestli mě považujete za tak hloupou, ale mám spoustu otázek, které vám už nějaký čas chci položit. A moje trpělivost je teď už u konce!" Ani nevěděla, že je na tom s hlasem tak dobře. Harris se zatvářil, jako by ho bolely zuby. Po půldruhé vteřině sebou trhnul dokonce i Kias.
"Prosím," řekl vzápětí.
"Proč jste se zmocnili taky Stonea? Anebo byl stížen náhlým záchvatem přemrštěné touhy po společnosti?"
"Nevěřím, že by odpověď měla nějaký smysl," řekl Kias po chvíli. "Pokud jste o něčem přesvědčena, nedokážeme vás přesvědčit o opaku."
"To je tedy zatraceně pravda. Myslela jsem, že do dvorany pravověrných nikoho proti jeho vůli nepřijímáte, tak co?"
"Věřte mi, kapitáne Lairdová, nemáme nejmenší důvod přijmout mezi sebe víc lidí, než je nezbytné pro zachování hnízd. Snad si opravdu nemyslíte, že bychom strukturu našeho společenství, uspořádaného z volných článků, narušili tím, že bychom do svého vědomí natrvalo začlenili takové subjekty, jako jste vy nebo Kyl?"
"Co to má znamenat?"
"Přemýšlejte raději trochu o tom, čím jste se zabývala v posledních letech," poradil jí jaredský mravenec.
Aby se neřeklo, počkala půl vteřiny. "No a?"
"Našla byste ve vaší rodině někoho, kdo větší část svého života neprožil ve válce? Nebo ve zbytku světa, který zanikl před šedesáti lety? Zavřela byste se ve svém dětském pokoji s někým, kdo si místo s plyšovou hračkou hraje s laserovou pistolí? Za pár měsíců jste natropila víc škod, než bychom kdykoli dokázali my, a zdá se, že byste se neustále dostávala do situací, jako je tahle. Je prostě příliš riskantní žít s vámi v jednom domě, kapitáne Lairdová."
"Podobnými slabomyslnostmi mě mohl stejně dobře krmit i Stone," řekla.
"Jemu byste nevěřila," odpověděl Kias s nevyvratitelnou logikou.
"Úchvatné," řekla jízlivě. Ukázala na Duboisovou a Harrise. "Co s nimi?" řekl s vědomým despektem. "Co jsou zač?"
"Zeptejte se jich sama," poradil Kias.
"A co s nimi budu dělat, až dostanu odpověď?"
"Něco vás už napadne," odpověděl Kias s pozoruhodným nezájmem.
Charity se zadívala na oba vojáky. "Loajalita není asi právě vaší silnou stránkou, co?"
Odpovědi se nedočkala ani od jednoho z nich.
"Další otázka: k jakému účelu byl ten náklad na HOME RUN?"
"Jaký náklad?"
Charity zavřela oči a pokoušela si představit, že její hněv je červená, lepkavá hmota, která se dá nacpat do kufru a zavíť. Ne, raději do trezoru. "Nedělejte ze mě blázna. Jestli pro vaše lidi péče o potomstvo nic neznamená, to je mi fuk, ale já osobně nemůžu kukaččí vejce ani vystát."
"Vzali si Moroni tu snůšku?" zeptal se Kias zvědavě.
"To jistě..." Předklonila se. "Odkud to mám k čertu vědět? My jsme nečekali na uvítací výbor, jak si snad představuješ. Co je s těmi zatracenými vejci?"
"Bylo to nutné," řekl Kias po pauze, což samozřejmě nebylo žádné vysvětlení. Přesto mu to nedala najevo.
"Oceňuji tuto konverzaci," řekla. "Je to jako boxerský trénink s třicetovým pytlek písku. Hlavně vždycky odrazit."
Kias naznačil zdvořilou úklonu. "Těší mě, že si naši konverzace dokážete tak vážit, kapitáne Lairdová."
Nevele se ušklíbla. "Občas mívám špatnou paměť, Kiasi, ale dříve nebo později si vždycky vzpomenu, co jsem zapomněla." Natáhla si rukavici a sáhla na stehno do kapsy svého skafandru a přidržela těsně před kamerou zmuchlanou pavučinu ze stříbrných vláken. "Například už dlouho jsem se chtěla zeptat, co je k čertu tady tohle."
"Odkud to máte?" zeptal se Kias zděšeně a Duboisová se napřímila.
Charity hrozivě pohnula hlavní své pušky.
"Řekněme, že mi přes cestu přeběhlo několik mravenců, kteří měli takové komické kloboučky. Už je to nějaký ten pátek. Abych byla přesná, stalo se to týden předtím, než jste zachytili tu zprávu."
"Ten sebevražedný útok."
Znovu se ušklíbla. "Skvělé. Co je to?"
"Neměla byste to u sebe dlouho nosit," odpověděl Kias pomalu. "Narušuje to nervový systém."
"Stroj?"
Kias zavrtěl hlavou. Během posledních týdnů převzali jaredští mravenci spoustu lidských gest. Jejich chitinové masky naštěstí nebyly k tomuto napodobování uzpůsobeny. "Je to uměle vypěstovaná tkáň," vysvětloval.
"V některých případech obsahuje i elektronické součásti."
"To znamená, že je to podle přírodního vzoru." S odporem protáhla obličej. "Parazit."
"Můžete tomu říkat džin," řekl Kias neochotně. "Náš nepřítel jeho pomocí mrzačí naše děti, aby je poštvál

proti nám. Chápete, co cítíme, kapitáne Lairdová?"

"Bez komentáře," řekla s pohledem upřeným na Duboisovou a Harrise. "Vy jste věděli, že je Shait tady nahoře, že?"

Kias přikývl. "Samozřejmě."

"A taky vám došlo, že ta zpráva může pocházet jediné od Kyla."

"Vysílačku obsluhoval Hartmann," odpověděl Kias. "Takt... vnitřní rytmus ve sledu znaků nesouhlasil s Kylovými motorickými rytmy."

"To se dá zjistit?" Charity uznale pokývala hlavou. "Tak to pak zřejmě taky dokážeš z mého hlasu vyčíst, co si myslím o tom, že jste mi tu informaci zatajili," dodala ledově.

Kias ani teď neodpověděl.

Zřejmě to byl dobrý nápad. Položila stříbrné tkanivo na na jeden z pultů a v duchu si kladla otázku, jak může živá bytost ve svém těle obsahovat tolik kovu. "Výhodím to... tu věc... přetlakovou propustí ven, ať už s vašim souhlasem nebo bez něj," řekla. "Co je s dírou?"

"Stabilní," odpověděl Kias a přijal změnu tématu bez jakéhokoliv komentáře. "Prstenec dosáhl devadesáti procent svého plného výkonu."

"A nestačí to," řekla. "To jsem si myslela."

"Gurk je mrtev," řekl Kias.

To bylo překvapení. "Jak se to stalo?"

Kias zaváhal. Charity měla jasný pocit, že jednotka Jaredu přemýšlí, jak jí to může říct, a odevzdaně se už smířovala s tím, že jí zase polovinu zamlčí a namísto toho poví pár dalších lží. "Unesl nákladní letoun. Došlo přitom k podstatným ztrátám na materiálu i na životech. Letoun se zřítíl do větrného víru, obklopujícího díru na pólu."

Intuitivně poznala, že tohle je chybějící dílek skládačky. "Chtěl letět k pólu?" zeptala se nevěřicně. V tu chvíli se v duchu proklínala, že raději nemlčela.

"Jak jste na to přišla?" vyzvídal Kias.

"Hraju karty," řekla sarkasticky. "Tak honem, Kiasi, ven s tím. Letěl k díře?"

"Pokud jsme byli schopni rekonstruovat směr jeho letu, dostal se až do přechodové zóny," odpověděl Jared ostražitě.

Nad tím musela popřemýšlet. "Co to k čertu má zase znamenat?" zeptala se potom bezradně.

Skudder jen rozhodil rukama. "Nemám tušení," pravil a vlastně poprvé přerušil mlčení. "Já se v tom už dávno nevyznám."

Měla neurčitý pocit, že už kdesi v hloubi svého vědomí důvod zná, ale pokaždé, když se pokusila myšlenku zformulovat, zase jí unikla.

"Takže Gurk už není naživu," řekla potom. Zpozorovala, že Jared na obrazovce ji i Skuddera upřeně sleduje.

"Něco není v pořádku, Kiasi?"

"To se ptáte vážně?" zeptal se Kias s mírnou ironií. Kupodivu vypadal docela spokojeně. Charity měla pocit, že ji právě podrobili zkoušce - a že v ní obstála, ať si už kdovíjakými oklikami.

"Očekáváme v nejbližších hodinách nejprudší zpětný náraz ze sítě," sdělil jí Kias. "Výpočty se přesně kryjí s prognózami, které Gurk před svou... svým odletem udělal podle moronských počítačů."

"A pak bude konec, že?" řekla Charity unaveně.

"Existuje možnost, že šokové vlny díru drasticky rozšíří. Prstenec by byl přitom zničen," odpověděl Kias. I s přihlédnutím k mezitím již příslovečnému sklonu Jaredu k přehánění to znamenalo, že konec světa je na dohled.

"Co můžeme dělat?"

"Čekat," odpověděl Jared lapidárně. Pak přerušil spojení.

Charity pomalu vydechla a s námahou bojovala s beznadějí, která na ni najednou padla. Vtom si vzpomněla na pušku ve svých rukou a upřela pohled na Harrise a Duboisovou, kteří stáli beze slova před ústím zbraně a nehýbali se.

"Jak to tak vidím, dostali jste právě od svého šéfa padáka," prohodila jízlivě.

"Co to má znamenat?" zeptal se Harris zmateně.

"Tak ven s tím, vážení," řekla s novým návaem vzteku. "Jestli se pokusíte se mnou laškovat, tak už nebudete nikdy potřebovat přilbu, nanejvýš coby nočník. Chci pár odpovědí. Teď hned."

"Prozradíte nám otázky?" zeptala se Duboisová rezervovaně.

Charity upřeně sledovala tuto ženu, která její pohled opětovala naprosto lhostejně. Zatímco Harris nasadil zmatený a ublížený výraz, zdálo se, jako by si Duboisová napjatou situaci vůbec nepřipouštěla. A pokud ano, pak její herecké schopnosti byly ještě pozoruhodnější než její talent pro zacházení se střelnými zbraněmi.

"Kdo jste?" zeptala se Charity.

"Poslyšte, jestli to má být vtip..." začal Harris.

Charity si ho změřila zlým pohledem a její výraz ho hned umlčel.

"Tak to udělejme jinak," řekla pomalu. "Já budu mluvit a vy přikyvovat na souhlas hlavou. Dost možná, že si takovým způsobem ušetříme spoustu času."

Nikdo nic nenamítal.

"Tak jak to vidím, jste oba dva příliš dobří, než abyste byli praví. Proto vás považuju za padělky. Jaredi si vás vypěstovali, pokud se to tak dá říct."

"Blbost," vyprskl Harris.

Charity si ho nevšímalá. "Vzali si několik vyhořelých schránek, visících v bunkru na vyživovacích přístrojích, a vytvořili vám nové jméno, novou identitu, jakož i dostatek vzpomínek, aby bylo pár měsíců o čem mluvit. A potom

naši přátelé těmto umělým osobnostem navlékli uniformu a nám řekli, že to jsou dobrovolníci, kterým v rychlokurzu nalili do hlavy zacházení se zbraněmi a technické znalosti."

"A zvláštní talent na šachy," přisadil si Skudder. Z jeho tónu se však nedalo poznat, jestli s Charity skutečně souhlasí. Harris ze sebe vyloudil pohrdavý smích.

"Pozorovala jsem, jak se Jared v bunkru zmocňoval vojáků," řekla Charity. "Viděla jsem, jak získávali spáče. Nevím, co dělali pak v Paříži a všude jinde, aby získali dobrovolníky." Pořád upřeně sledovala Duboisovou. Její vlasy zase o něco ztmavly, zato však byly delší. "Co se mne týká, myslím, že nikdo z těch vojáků, které mi Stone poskytl, nepatřil k těm, kteří přežili a dobrovolně se přihlásili. Nejsem natolik ješitná, abych uvěřila těm pitomým pohádkám o tom, jak se na troskách světa šíří moje sláva."

Duboisová se narovnala, ale neodpověděla nic. Charity obešla pult a zastavila se dva metry od ní.

"Kdo jste?" zeptala se.

"Duboisová Marie," odpověděla vojačka klidně. "Narozená ve čtvrtém okrese Paříže na..."

"Blbost," přerušila ji Charity. "Narodila jste se teprve před pár měsíci, že?" Duboisová posměšně nadzvihla obočí. "Vaše tělo je přirozeně nejméně osmdesát let staré." Charity přistoupila k ženě blíž. "Někdo udělal chybu, Duboisová. Tuhle ženu jsem viděla dřív, než se stala vámi."

"Opravdu?"

"V jedné laboratoři v bunkru, obklopenou Jaredy. Na stanici pro nevyléčitelné případy. Hned jsem tu tvář nepoznala. Tenkrát měla černé vlasy, ne tak odbarvené, a obličej byl poznamenán bolestí a současně i bezvýrazný." Nevele se usmála. "Je to zvláštní, jak moc se může změnit tvář, když se změní osobnost, skrývající se za tvář... nebo už neexistuje."

Duboisové se na rtech objevil náznak úsměvu. Stávalo se dost zřídka, že povolila své příšerné sebekázni natolik, aby ukázala lidské hnutí mysli. Harris hleděl z jedné na druhou, jako by obě ženy ztratily rozum, a Skudder se taky opatrně přiblížil.

"Vzpomenete si na to někdy, Duboisová? Myslím, na to, kdo jste byla předtím?"

Duboisová neodpověděla.

"Domnívám se, že ta sebevražedná akce Moronů nám způsobila velké ztráty. Delgard, Tribeauxová... vy jste náhrada za Tribeauxovou, Duboisová? Nu, nepovedla jste se tak skvěle, jako tady náš šachistický mamonář." Odrhla pohled od Duboisové a pohlédla na Harrise. "Skotská větev rodiny, Johnne?"

"Nejsem si vědom žádné viny," řekl Harris poctivě.

"Samozřejmě." Charity přikývla. "Počítač v bunkru žádného Harrise neznal. Po právu odpravený guvernér Stone mi chtěl namluvit, že jsem neměla oprávnění přístupu k datům, jenže od Kramerovy smrti byly všechny soubory otevřené!" Dovolila si mdlý úšklebek. "Zřídka kdy mívám problémy s počítači, jak víte."

"Poslyšte," řekl Harris a rozhodil rukama, "nevím, co vás to popadlo, ale já vím, kdo jsem. Vzpomínám si, jak jsem chodil do školy, vzpomínám si na své rodiče, vím, jak jsem vyrůstal, kdo byli mí první přátelé, jak jsem přišel na ten idiotský nápad jít k armádě, jak jsem se nechal zmrazit..." Položil si ruce na prsa. "Dokonce ještě vím, kde jsem koupil tohle zatracené tričko. Nevykládejte mi, kdo jsem."

"Je mi líto," řekla Charity. "Jste opravdu velice přesvědčivý, Johnne, ale tahle slečna je docela jiný případ." Znovu se upřeně zadívala na Duboisovou. "Kde jste si vy kupovala šaty, má drahá?"

Duboisová ještě pár vteřin počkala, až si byla jistá, že Charity domluvila. "On říká pravdu, víte?" řekla potom a kývla hlavou směrem k Harrisovi.

"Každý tak dobře, jak umí," odpověděla Charity stručně. "On sám si může věřit, čemu chce, ale proto to ještě nemusí být všechno pravda."

Duboisová se zasmála. Kupodivu měla teplý, sympatický smích, který se vůbec nehodil k jejímu uzavřenému, ledovému temperamentu. "Připust'me, že jste hádala dobře," pokračovala Duboisová a založila si ruce na prsou. "A připust'me, že Jared nás... perfektně vybavil. Připust'me, že Harris a já věříme tomu, co říkáme... že jsme. Může být, že jsme umělé osobnosti, ale snad to sami vůbec nevíme. A snad na tom ani nezáleží."

Charity na ni upřeně zírala a pak se ohlédla po Skudderovi. Hledala pomoc.

"Má pravdu," řekl Skudder zamyšleně. "Konec konců je docela jedno, jakým způsobem se z nich stali lidé. Záleží jen na tom, jestli jsou lidmi."

Zachytila upřený pohled Duboisové. "Jste člověk?" zeptala se jí, a dopředu věděla, že se odpovědi nedočká.

"Co ode mě čekáte?" Duboisová se na ni usmála a Charity v tu chvíli měla absurdní pocit, že mluví se starou přítelkyní. Snad byl tento dojem vytvořený stejně uměle, jako mohlo být Skudderovo přátelství s Harrisem produktem důmyslného... designu.

"Harris snad opravdu neví, čím je," řekla Charity, "ale vy jste jiná. Pokud na tom nezáleží, tak co takhle teď pro změnu trochu upřímnosti?"

"Jakou odpověď chcete slyšet?" zeptala se Duboisová vážně. "Podívejte se, ať vám řeknu cokoli, nikdy mi nebudete věřit. To přece víte. Proč se zdržovat odpověďmi, které nikdo nepotřebuje?"

"Samozřejmě," zamumlala Charity. "A co tedy teď máme dělat?"

"Vás už něco napadne," odpověděla Duboisová pobaveně.

Tohle, pomyslela si Charity rozmrzele, jsem už někdy slyšela.

Vtom kostka vyloudila mlaskavý zvuk, a zbavila ji tak nutnosti nějak se rozhodnout. "Budeme mít návštěvu," řekla.

"Kluzáky?" zeptal se Skudder.

"Přesně tak," řekl 370/98. "Co jsem schopen rozpoznat, sledují v minimální výšce cestu, kterou jsme sem urazili

od HOME RUN."

"Ty ses nesl," podotkl Harris, kterého tato srážka viditelně sebrala.

"Sledují stopy," pochopila Charity.

Duboisová přikývla a odtrhla se od pultu. "Otázka je, jak brzy s tím přestanou," řekla. "Než začnou ostřelovat základnu," dodala.

"To je pravda," řekl Skudder. "Měli bychom odsud zmizet."

Charity sklonila zbraň a pokynula Duboisové. "Sbalte si věci. Jak je to s tím nákladákem?"

"Připravený ke startu a natankovaný. Odhlédneme-li od chybějících motorů, je ta kraksna v pořádku."

Skudder odpojil kostku od pultu a naložil si ji na záda. "Naši malou bombu jsme už dopravili na palubu. Co máš v plánu?"

"Vytratíme se," řekla. "Půjdeme navštívit Hartmanna."

"Transmitérem?" Skudder protáhl obličej. "Jak to že jsem věděl, že to řekneš?"

"Protože znáš moji mírumilovnou duši," odpověděla s úšklebkem. "370/98, máš ještě spojení na počítače MacDonaldů?"

"Přes bezdrátové kanály," odpověděla kostka. "Mohu vám sdělit, že kluzáky se mezitím odpojily od naší trasy a za třicet vteřin budou nad základnou. Automatické obranné zařízení je už dostatečně aktivováno."

Charity pohlédla na Duboisovou. "Prostě velkolepé," řekla. "Tady za okamžik vypukne středně veliký ohňostroj. Co byste řekli menšímu vytrvalostnímu běhu?"

Nedostala žádnou odpověď. Jeden po druhém opustili centrálu, žádný z nich nezhasl světlo. Řídící pulty procitly k blikavému životu, obrazovky se samovolně zapnuly a současně zavly poplašné sirény. Počítače základny se chystaly odrazit případný útok.

Charity a ostatní dosáhli běžícího pásu v tunelu odbočujícím do doků, když se podlaha otřásla prvními výbuchy. Pás se pomalu rozjel a pak zrychlil. "Už to začalo," zasupěla Charity. Její kondice během posledního měsíce značně utrpěla. "Ještě se ohlédněte, protože až sem přijdete příště, asi tu už nebude vůbec nic."

Beze slova se dali do pohybu. Běžící pás se přesouval mnohem rychleji, než by mohli běžet, ale tvrdý povrch pásu jim umožňoval navíc i slušný sprint. Asi po minutě se dostali na konec pásu. Jejich vlastní tempo jim podrazilo nohy, takže při nízké měsíční gravitaci přímo vletěli do otevřených dveří doků. Další exploze otřásl budovou a z dálky zaslechli signál dekompresního poplachu. Rychle proběhli kolem prázdných startovacích ramp ke kapslovité nákladní lodi, označené přiléhavým jménem KEEP COOL - To chce klid. Nákladní loď visela na mohutném rameni jeřábu před vystřelovací rourou katapultové dráhy.

"Naštěstí jsou magnety zapnuté," křikla Charity, když dosedla do pilotního křesla v kokpitu.

"Jen ty v rouře," řekl Harris za ní. "Katapult je vypnutý."

"Do prdele," komentovala to lakonicky. "Pak půjdeme pěšky. Držte se, vážení."

KEEP COOL se musela svých velkých zářivých motorů vzdát zřejmě ve prospěch svých dávno ztracených sestříček. Naštěstí byli právě na Měsíci, jehož slabá gravitace šla překonat i za pomoci menších přídavných motorů. Tímto způsobem se nenaložená nákladní loď mohla dostat přinejmenším aspoň na oběžnou dráhu, pokud se předtím motory nespálí přetížením. Charity si v duchu odříkala stručnou modlitbičku, aby se loď tímto způsobem dala taky udržet poblíž povrchu, a posunula páku, kterou Harris nouzově napojil na systém kontroly polohy, až na doraz.

Pрудký start roztrhal startovací rampu na kusy a nacpal KEEP COOL do temné roury vypnutého startovacího katapultu. Kovový plášť roury se rozletěl do všech stran a vzápětí se nákladák nejistě vznesl nad trosky doků a těžkopádným obloukem zamířil k těžebním jamám.

Pro jistotu nezapínala radar, ale ani tak toho nebylo zapotřebí. Nebe nad základnou MacDonald se proměnilo v barvitě jeviště malé bitvy. Raketometry z nejrůznějších skrytých pozic ostřelovaly dva ze tří kluzáků, které jim odpovídaly viditelnými i neviditelnými paprsky z nejrůznějších energetických zbraní, zatímco se stále větší část zařízení základny měnila v louži horké lávy. Třetí kluzák nebylo vidět, místo něho se nad základnou vznášel světle červený oblak a od něho se do všech stran rozlétaly kouřící trosky a pomalu se snášely k zemi.

Pak vybuchl druhý kluzák a na okamžik všechny oslepil jasný, bílý záblesk.

Alespoň že na Měsíci byli ušetřeni tlakové vlny. Poslední moronský pilot nasadil nejtěžší ráži a v okamžiku stoupal z místa, kde bývala velitelská centrála, nukleární hřib.

"Doufejme, že si nás v tom zmatku nevšimli," řekla Charity skepticky, když se za horským hřebenem dostali mimo dohled.

"Mám pocit, že berou stále menší ohledy," ozval se Skudder a dřív, než nastal tlak z přetížení, se opřel o kostku, kterou měl na zádech. "Myslím, že Moroni nebyli nikdy nijak zvlášť úzkostliví, ale teď už bez váhání nasazují atomové zbraně."

"Vědí, že se blíží konec," řekla Duboisová.

Charity zavrtěla hlavou. "To pak vědí víc než já." Pod nimi se objevila těžební oblast. Charity předpokládala, že dokonce i slabé motory nákladáku by mohly zanechat na zemi ve zvířeném prachu jasně viditelnou stopu, ale neodvažovala se zamířit do větší výšky.

"Tenhle krám lítá jako mokrá mycí houba," zamumlala.

"Co uděláme, když transmitér nebude zapnutý?" zeptal se Skudder.

"Nemám tušení," řekla Charity. "Až posadím tuhle slepici na zem, pak můžeme společně dumat o naší temné budoucnosti."

"A když nás potká to samé jako ten kluzák?" vmísil se do řeči Harris.

"Nemám tušení," opakovala Charity a kousla se do jazyku, když najednou vysadil jeden motor a KEEP COOL

udělal prudký skok dopředu. "Podívejte se, jsme na tom všichni úplně stejně. Vím toho tolik, co vy. Tak mě nechte s tou namočenou houbou v klidu letět, oukej?" Na obrazovce se objevil v celé šíři vyklizený důl číslo dvě, Charity už viděla i prstenec transmitéru. "Kromě toho dveře jsou otevřené."

Duboisová se předklonila a zapnula radar. Na obrazovce se ukázala skalní stěna a pod převisem díra v místech, kde transmitérové pole jednoduše pohlcovalo radarové paprsky.

"Buď to zařízení opravili," řekla Duboisová, "nebo se brána otvírá jen v jistou dobu..."

Nebylo těžké uhodnout její myšlenky. Nezaslechli žádné radiové signály, které by volaly moronský kluzák nazpět.

"Ten poslední kluzák tu brzy bude," vyslovila Duboisová nahlas své obavy.

"Asi sotva," procedila Charity skrz zatnuté zuby když se nákladák znovu naklonil na stranu. Na obrazovce se objevila za vrcholky kopců, tam, kde se ještě před několika málo okamžiky nacházela základna na MacDonald, mohutná exploze. "Tentokrát závod vyhrajeme my."

Ostatní se zdrželi komentáře. Nákladák se vznášel nad zemí tak nízko, že se zdálo, jako by si břichem dotýkal hromad hlusiny. Zvířený měsíční prach a drobný štěrka za ním vytvářely dlouhou vlečku, zatímco prstenec transmitéru se neustál přibližoval. S nadávkami a celá propocená se Charity pokoušela udržet vládu nad neforemnou kapslí. Prstenec byl dostatečně veliký, aby jím mohl nákladák proletět, moc místa však nezbyvalo a při nárazu do prstence nebo do skály by z nich sotva zůstalo víc, než co by se dalo namazat na krajíc chleba.

"Banzaai!" zařvala, když se prstenec objevil přímo proti nim. V následující chvíli je pohltila šedá tma.

6

Větrací šachta končila, jak obvykle větrací šachty končívají: obrovským, lákavě pomalu se otáčejícím ventilátorem. Hartmann se zastavil a lapal po dechu. Při trochu větší přitažlivosti by asi padl na kolena, ale při té zdejší, rovnající se jen desetíně zemské přitažlivosti, dokonce i takový pád trval značně dlouho.

Ohlédl se a chytil kabelový kryt, připevněný ke stropu. Moronští bojovníci nemohou být daleko za ním, někde v temnotě úzké šachty, která - jak se zdálo - mohla sloužit stejně dobře jak k inspekci, tak k větrání. Kryt snadno vyklouzl ze zničených zakotvení. Uvnitř nebyly žádné kabely. Největší část zařízení nebyla vlastně nikdy opravdu použita, dokud se ho nezmocnili Moroni.

Hartmann zuřivě vrazil konec kabelového krytu do cesty jedné z otáčejících se obrovských lopatek. Ventilátor se se skřípěním zastavil a asi po vteřině se přepálila nějaká pojistka přívodu proudu k motoru. Při této gravitaci pracovaly motory jen na nízký výkon, a kdyby lopatky ventilátoru nebyly ostré jako břitva, mohl by je snad zastavit i holou rukou.

Předklonil se a protáhl mezi dvěma lopatkami, přičemž si poranil obě dlaně. Vysílačka ho udeřila do kolena. Nestaral se o to, ale okamžitě se začal rozhlížet po komoře vzduchového zásobníku. Vedl sem ještě asi tucet menších větracích šachet z různých pater. Někde za sebou Hartmann zaslechl náraz kovu na skálu. Rychle se vrhl do jedné šachty vedoucí dolů. Při sklonu třiceti stupňů tu mohl i při malé gravitaci dosáhnout pozoruhodné rychlosti. Po hlavě se řítit šachtou dolů. Hladký plastový materiál zbytků jeho uniformy se rozpálil a trhal se. Jeho pád se zdál být bez konce. Vydešeně vykřikl, když hlavou narazil na vzduchový filtr. Naštěstí nebyla hustá mřížka zvlášť dobře připevněná a Hartmann jako střela vletěl do temné místnosti.

Po několika vteřinách bezvědomí přišel opět k sobě. Opatrně se napřímil a ohmatal si pravé rameno. Vypadalo to, že prozatím Morony setřásl. Mravenci sotva hned přijdou na to, kterou šachtu použil. Přesto odložil zřejmě rozbitou vysílačku a pár minut strávil tím, že přesunul jednu prázdnou skříň k ústí roury a tu pak naplnil harampádím, povalujícím se všude kolem. Pokud se někdo pustí za ním, musí si o zadní stěnu pořádně natlouct hlavu.

Hartmann ani nepočítal s tím, že by se Kyl pustil za ním. Ani megabojoovník nemohl přežít takovou explozi a Moroni se určitě postarali o jeho doražení. Pokud šlo o Hartmanna, pro něho válka skončila a patřil k poražené straně. Na nohou ho držela už jenom vzpomínka na Net a na slib, který jí dal.

Nacházel se v dalším skladišti, ve kterém byly zřejmě uloženy náhradní díly ke strojům. Trvalo mu alespoň čtvrt hodiny, než se mu podařilo vyrazit dveře a projít jimi do nízké, sotva osvětlené chodby. Jeho vysílačka utrpěla nějaké šrámy, ale kontrolní žárovky stále ještě zeleně svítily. Zapnul příjem a hlasitost dal na maximum. Mohl jen doufat, že frekvenční pásmo, které nastavil Kyl, je stále ještě naladěné. Jinak byly jeho šance na spojení s Net prakticky nulové.

Pokud ještě mohl rekonstruovat svůj panický útěk před Morony, musel se dostat hodně hluboko pod transmitérovou halu, která se nacházela ještě pod halou, ve které je Net. A taky ještě pořádný kus směrem k transmitéru, kterým se sem on, Kyl a Net dostali. Proto se rozhodl sledovat v chodbách právě tento směr. Po půl hodině se dostal k většímu tunelu, vedoucímu do vyššího poschodí. Podařilo se mu uvést do chodu jedno z elektrických vozítek, která tu byla zaparkována. Na druhém konci tunelu byly náhle střízlivě šedé stěny vystřídané černě se lesknoucím moronským materiálem a tunel se rozšiřoval do obrovské haly, jejíž strop musel být minimálně jeden kilometr vysoko.

Hartmann zastavil své vozítko za jedním z bizarně tvarovaných čedičových sloupů, tyčících se až ke stropu a měřících v průměru alespoň dvacet metrů. Zdálo se, že zvláštní červené světlo vystupuje odevšad ze skály. Vzduch byl teplý a páchl sirou a žhavým železem. Takové světlo už jednou viděl. "Vítejte v pekle," řekl si hořce. "Měl jste zajímavou cestu?"

Pravděpodobně někde nad ním se dírou ve stropě táhlo nahoru ocelové lano, na kterém si s Net rozdrásali ruce, a někde dole musela být lávou zalitá šachta. Pomyslel na Shaita a znovu zalitoval, že nemá zbraň. Opatrně obcházel jeden sloup po druhém. Nacházel se na jakémsi ochozu, asi sto metrů širokém, který obepínal celou halu.

Samotná místnost byla obrovská dutina o průměru téměř pěti kilometrů. Podlaha byla pokryta rudě žhnoucí kypící hmotou. Tu a tam se od stěny nebo i z ochozu odloupala skalnatá deska a zřítíla se do kaše z roztaveného kamení. Vzápětí ji pohltil žlutý plamen, až se nakonec skála v rudém žáru docela roztavila. Všemi směry se do prostoru rozbíhalo husté pletivo ocelových lan, v nepravidelných vzdálenostech na něm byly zavěšeny plošiny a různé stroje. Horko stoupalo Hartmannovi do tváře a jeho kůži brzy pokryly obrovské kapky potu.

Přistoupil blíž k okraji ochozu. Nebylo tu žádné zábradlí. Asi dvě stě metrů od něho se z lávy zvedal další sloup a za ním viděl ještě další. V duchu se ptal, jestli mají skutečně podpírat strop této obrovské dutiny, anebo slouží nějaké jiné záhadné funkci. Zvedl hlavu a pokusil se v bolestivě rudém světle rozeznat ještě něco víc.

Morona zahlédl teprve, když stál vedle něho. Jeho spár se natáhl po Hartmannově paži. Ten se však instinktivně ještě dřív, než si stačil uvědomit, jaké se svou nepozorností dopustil chyby, vrhl na zem a přikrčil se.

Mravenec jeho jednání neočekával. Sáhl do prázdna a ztratil rovnováhu. Převážil se přes okraj ochozu a zřítí se skoro sto metrů hluboko, nejprve pomalu, pak stále rychleji, až nakonec zmizel v rudě žhnoucí kaši. Úzký žlutý plamen na okamžik označil místo, na kterém Moron zemřel.

Hartmann se namáhavě vztyčil a nahlédl přes okraj ochozu. Navzdory nízké gravitaci se třásl po celém těle. Podíval se dál po ochozu a uviděl další Morony, stojící před vchodem do boční chodby. Pár z nich se přibližovalo k němu a nemohlo trvat dlouho, než ho zahlédnou.

Rychle se zadíval na druhou stranu. Tam byl asi po půl kilometru ochoz zasypán velkým závalem a také tam se to najednou mravenčími postavami jen hemžilo. Zřejmě se nacházelí právě uprostřed opravných prací.

Došel zpátky k vozítku, vzal si vysílačku a přikrčen přeběhl do úkrytu za sloupem. Nedaleko odtud bylo v úchytce z moronského kovu, připomínajícího chitin, ukotveno tlusté kovové lano. Hartmann raději o svém plánu dlouho nepřemýšlel. Uchopil ocelové lano, které bylo našťastí příjemně chladné, a začal po něm šplhat. Tato lana byla zřejmě z jiného materiálu než výtahové lano v šachtě, po kterém předtím šplhali spolu s Net. Moroni ho mezitím asi už zahlédli. Neohlíželi se, dokud neurazil alespoň sto metrů. Několik mravenců stálo na ochozu a hleděli směrem k němu, ale nestříleli na něho. Snad nechtěli poškodit lana nebo stroje, které na ně byly napojeny.

Hartmann se podíval pod sebe. Sto osmdesát metrů pod ním bublalo a vřelo lávové jezero, vyplňující zřejmě celou spodní třetinu dutiny. Polkl a na chvíli se mu zdálo, jako by jeho zpoceně dlaně ztratily kontakt s lanem. Hartmann zavřel oči a pokoušel se dýchat klidněji. Po chvíli pokračoval v cestě, přičemž starostlivě dbal na to, aby se už nepodíval dolů. Mezitím si už byl jistý, že ho Moroni nebudou pronásledovat. Dostal se až na plošinu a rozhodl se, že tady v klidu si trochu oddechne. Okolní stroje neznal, neměly ani žádné ovládací prvky. Při nižší gravitaci mu šplhání připadalo relativně snadné, a čím se dostával výš, tím méně ho sužovalo horko, vyzařující z lávy. Samotný horký vzduch mu působil menší problémy, třebaže mu vyschlo v hrdle a taky v plicích ho páliло.

Očima sledoval dráhu jednoho lana, směřujícího kolmo ke stropu, a rozhodl se nejprve získat co možná největší odstup od roztaveného kamení. Někde tam nahoře se muselo nacházet poschodí, které znal, a ještě výš povrch, kde na něho čeká Net.

Je to jen otázka vytrvalosti, pomyslel si a otřásl se hysterickým smíchem.

Náhle veškerý pohyb ve velké hale ustal. Moronští mravenci strnuli uprostřed svého hmyzího hemžení a čekali. Podlahou, stěnami i vzduchem projely slabé vibrace, šířily se, odrážely a zase běžely zpátky k místu svého původu.

K mezihvězdnému transmittéru.

Jeden Moron se rozběhl dopředu a spustil poplach. Stroje se vypnuly s ohromující prudkostí, přívody energie byly zastaveny, ale bylo pozdě. Uvnitř velikého stříbřitého kruhu se mezi vzduchem něco počalo třpytit, rozšířilo se do tenoučkému disku z nicoty a pak se vyvalilo dovnitř do haly. Moronští mravenci v hektickém úprku pobíhali sem tam a pokoušeli se tunové přístroje dostat rychle do bezpečí na odlehlejší můstky. Naprosto nehluchně pohltilo transmittérové pole část stropu haly, která se najednou jako by zkrátila. Skála byla zatížena k hranici únosnosti, až nakonec praskla. Kamenné pláty s několikametrovými hranami s majestátní pomalostí plachtily vzduchem. Pole pohltilo moronské mravence, rozředilo část svého vlastního podstavce i se zastavujícími se stroji a temnou halu zalila světle zelená záře. Nikdo nezaznamenal nepatrné zelené stíny, které se oddělily od nespoutaného transmittérového pole a zmizely, jako by jednoduše vklouzly do skály. Jeden stroj, který se najednou ohnul do naprosto nemožného úhlu, explodoval a čoučka z křemíkového skla o průměru asi dvou metrů se, snad pod vlivem neviditelné šokové vlny, která se zjevně nešířila hmotou, natáhla a rozletěla na tisíc kusů. Obrovské úlomky ze stropní klenby dopadly konečně na podlahu a rozmačkaly lešení, vybavení i obsluhující personál. Vypadalo to, jako by transmittér nedeformoval samotné předměty, nýbrž prostor, ve kterém se tyto předměty nacházejí. Pole mačkalo prostor, smazávalo hranice věcí, vypalovalo díry a vytvářelo vlastní švy, zatímco vše, co se v tomto prostoru nacházelo, se muselo tomuto pohybu podřídit, bylo rozkouskováno, zohýbáno, roztrháno na kusy... a záhadným způsobem zúženo.

Další exploze zablokovala zbylé běžící stroje a celé přízračné divadlo skončilo stejně náhle, jako začalo. Trosky se snášely k zemi a s ohlušujícím rachotem dopadaly na podlahu haly. Po chvíli se začali ti, kteří katastrofu přežili, hýbat a se stoickým klidem zahájili odklízecí práce.

A pod černě ohořelými troskami jedné plošiny se pohybovalo cosi, čeho si Moroni, pospíchající kolem, ani nevšimli. Bytost, která se kdysi jmenovala Kyl, se pomalu probouzela z hlubokého spánku, protahovala se a opatrně zkoušela své nově nabyté tělo. Na okraji svého vědomí tento tvor neurčitě vnímal katastrofu, která se odehrávala kolem něho. Jeho vnímání však přehlušovala bolest. Měl několikanásobně přeraženou páteř, a než se uzavře samouzdravovací proces, nebyl vůbec schopen hýbat nohama. Hluboko do zad měl zabodnutou ocelovou vzperu, následek tlakové vlny, která Kyla napíchla na zbytky zábradlí na okraji schodiště. Změněná tělesná tkáň obklopila ocel

a pokoušela se cizí těleso odstranit. Kdyby tam ležel ještě několik dní, jeho tělo by tuto slitinu, tvrdou jako diamant, jednoduše absorbovalo, ale jakýmsi záhadným způsobem vědělo, že na to nebude mít čas. Ználo jen účel své proměny, a proto ji přivítalo, místo aby se jí bránilo. Hartmann předtím vůbec nezaznamenal, jak dřívější Kyl kladl tomuto procesu, který u něho započal už během posledního transmitérového skoku, soustavný odpor. Nyní však podporoval tuto proměnu, která po jeho těžkých zraněních pokračovala s rychlostí nukleární řetězové reakce. Těžkým popáleninám, které přesahovaly regenerační možnosti megabojovníka, vděčil za leskle černou, tvrdou kůži, která mu umožňovala splynout se začerněnou zmetí trolek rafinerie. Mezitím různé orgány jeho těla už získaly schopnost chránit ho i jinými způsoby před objevením moroskými mravenci. Mohl by se mezi nimi pohybovat jako vržený nůž, ale k tomu ještě nenadešel ten vhodný čas.

Aniž by si všímal mučivé bolesti, která rozechvívala jeho znovu narůstající svalovinu, napjal se a pomalu se obrátil v malém výklenku, sklenutém z trosek, pod kterými byl pohřben. Ostrá vzpěra mu s tichým, mlaskavým zvukem vyklouzla z rány, která se utvořila kolem cizího tělesa. Několik vteřin zůstal ležet jako ochromený, četné už obnovené nervové spoje se opět přetrhly, jakmile změnil svoji polohu. Trpělivě čekal, až odezní bolestivá reakce, až se svaly uvolní a miliony chemických továren v jeho změněných buňkách budou znovu pokračovat ve své předurčené práci. Jeho tkáň se hojily s ohromující rychlostí.

Shait byl parazit, škůdce žijící na účet jiného druhu, a bytost, ovládající Shaita, podléhala stejným zákonům jako tělo, které si zvolila. Evoluce má svoje vlastní nelítostné zákony a úspěch je relativní pojem, měří-li se měřítky evoluce.

Úspěšní paraziti se musejí obávat svých vlastních škůdců.

7

Obraz prstence vybledl na sítnici, která už existovala jen jako pouhá informace, a realizoval se v prostoru, jehož fyzikální vlastnosti nebyly srovnatelné s ničím ve vesmíru na druhé straně těchto děr, průchodů a bran, které spojovaly obě části skutečnosti v jediný celek, v němž se obě prolínají a navzájem se v sobě zrcadlí... a taky převracejí a zauzlují. V úplném tichu se vznášel volný svazek myšlenek a idejí, šířil se nekonečnou, prázdnou nicotou, až ji nakonec rovnoměrně vyplnil, úplně se v ní promísil se vším ostatním, co se rovněž nacházelo v tomto zvláštním stádiu vybočení z existence.

Nárazové vlny probíhaly tím černým, měkkým teplem a oddělovaly jednotlivé části od sebe. Znovu byla možná identita, i na této cestě z odnikud do nikdy. Probíhaly změny, vytvářelo se něco, co se později ocitne na docela opačné straně vzpomínky na myšlenku, která ve skutečnosti nebyla nikdy myšlena. Bylo to, jako kdyby se v tváři na fotografiích ukazovaly v průběhu let stále nové vrásky, jako kdyby se měnila stopa v písku, pokud by se i noha změnila v úplně jinou, daleko odtud, jako by otisk, který věci zanechaly na druhé straně v této části skutečnosti, narůstal a zmáčoval se těchto reálných věcí a táhl je s sebou.

Později si budou vzpomínat na chvíli letmého znovupoznávání. Nikdy už vědomí nesetrvá v přechodu tak dlouho jako během té veliké poruchy, kterou vyvolala explodující černá díra, poruchy, která jako velký uzel vznikla v onom prolínajícím se uměleckém díle, vytvořeném z trubic, tunelů, vrásek a příkopů v časoprostoru, které lidé nazývají vesmírem.

V tomto kontinuu se věci neuskutečňovaly, pouze existovaly. Nerozlišovalo se mezi možnostmi a realitou, současně existovaly i protikladné alternativy. Věci, které se v prostoru nacházely daleko od sebe, byly zde v bezprostřední blízkosti, a to jen proto, že si byly navzájem podobné svojí strukturou, informací... tedy v tom, co tvořilo jejich vlastní podstatu.

Tentokrát mezi nimi neexistoval žádný kontakt. Každý z nich byl sám sebou jako vždycky. Jejich skutečná těla budou rozebrána, proměněna, nově sestavena do téže podoby, ale na jiném místě, nebo do jiné podoby na téže místě. Vzdálenosti, prostorové i časové, ztratily veškerý význam. Všechno existovalo současně, vzdáleno od sebe jen mikroskopickými změnami stavu, vytvářejícími rozdíly mezi různými aspekty skutečnosti.

Aspekty, které lidé nazývají momenty. Aspekty, jež lidské vědomí obtížně řadí do posloupnosti, kterou pak nazývá plynutí času. V této části skutečnosti byly iluze jiného druhu, které musí vědomí používat, aby bylo schopno rozumět.

A přece to bylo tentokrát jiné. Kolem nich, v nich, mezi nimi a skrz ně existovalo v této izolované, rozbouřené části onoho bizarního protisvěta ještě něco jiného. Tentokrát se tu po nich natahovalo něco, co ovlivnilo jejich cestu. Uchopilo je to. Změnilo. Zanechalo stopy, které na jiném místě, v jinou dobu vyvolají iluzi vzpomínky.

Vědění.

Chytilo. Změnilo.

Ještě než vyklouzli zpět do klamu, kterému říkali skutečnost.

Svět byl jediný vířící propletenec tmy a hluku. Charity přepnula na infračervené vidění ještě dřív, než si sama plně uvědomovala, co dělá. Nákladní loď letěla po několika kotrmelcích těsně nad rovinou, která se rychle přibližovala. Charity stačila právě tak ještě kapsli vyrovnat, když se už dotýkala podlahy. Prach a špína se rozletěla do všech stran a už po několika metrech se prázdná schránka zastavila o jakousi dunu.

"Je někdo zraněn?" zeptala se Charity do tmy. Nouzové osvětlení zapudilo černou tmu a vyčarovalo temné kruhy pod očima jejich průvodců.

"Ty jsi tedy mizerná pilotka," zavtipkoval Skudder. "To jsi už stihla roztřískat i tuhle loď?"

"To je jen nouzové vypnutí," odpověděla. "Věřím, že kabina je neporušená. Zato nemáme motory a pohonných látek už taky moc nezbylo."

"Prima," komentoval to Skudder vesele.

"Nabrali jsme příliš velké tempo," pokrčila Charity rameny. "Náhodou to bylo ještě měkké přistání."

"Ještě že tu nebyla žádná zeď," zaúpěl Harris a vysvobodil se z popruhů. KEEP COOL ležela na boku v prachu.

"Je něco vidět?" zeptal se Skudder.

Charity sledovala obrazovky. "Nacházíme se v jakési jeskyni, jak to vypadá. Dvacet kilometrů vysoká, třicet široká. Stěna se nachází asi půl kilometru za námi." Zaostrila kameru. "Tam je taky transmitér." Svrátila čelo.

"Co je?"

"Už ho zase vypnuli," vysvětlila. Nikdo to nekomentoval. To bylo zatraceně těsné, řekla si a naskočila jí husí kůže.

"Tenhle transmitér je ještě větší než ten na pólu," podotkl Skudder zamyšleně a zaťukal prstem na souřadnicovou síť, kterou počítač pokrýval infračervený obraz.

"Podívejte se kolem," ozvala se Charity. "Všechny ty krámy z dolu číslo dva jsou tady. Ten veliký prstenec museli postavit už jen kvůli tomu, aby dostali dolů ten lopatkový bagr. Domnívám se, že ale má mnohem menší dosah, a přesto spotřebuje spoustu energie."

"Zachytila jsem radiový signál," vykřikla Duboisová od svého pultu.

"Moroni?"

Zavrtěla hlavou. "Je to jedna z našich frekvencí," řekla. "Slabý pohotovostní signál z malé vysílačky."

Dívali se jeden na druhého. "Past?" zapochyboval Skudder.

"Taky by to mohl být Hartmann," řekla Charity.

"Máme odpovědět?"

Krátce přemýšlela. "Zatím ne. Někdo tam venku s námi chce naléhavě mluvit. S trochou štěstí se můžeme přesvědčit, o koho jde, dřív než se s ním dáme do řeči."

"Z jaké dálky přichází ten signál?" zeptal se Skudder.

"Asi pět kilometrů," řekla Duboisová. "Někde je tu propust. Při takovém světle a po takovém povrchu to nebude žádná procházka."

"Taky to nebude poprvé," odpověděla Charity. V téže chvíli se všude kolem nich rozsvítily celé baterie světlometů a rovnoměrné bílé světlo zahnało tmou. Zadrželi dech a čekali útok, ale nic se nestalo.

"Seberme si věci a vypadněme," řekla Charity rychle. "Nechtěla bych být tady, až se Moroni přijdou podívat, co si spletli se svým kluzákem."

Venku pak uviděli, jak těsně jejich nákladák minul komplex udržovacích zařízení a elektráren. Jeden z nosných pilířů obřího dopravníku byl přeražený. Přímou za nimi se zdvihál obrovský lopatkový bagr, který minuli jen zázrakem o pouhých několika desítkách metrů.

Před nimi se táhla dobře osvětlená plošina, za nimi se tyčila hladká stěna. Tu a tam poblikávala maličká světélka, ze kterých se však při bližším ohledání vyklubaly obrovské světlometry, zmenšené pouze díky jejich obrovské vzdálenosti. Mezi malými ostrůvky světla, lemovanými haldami hlusiny, se rýsovaly temné siluety dalších bagrů. Široké dopravníky se táhly jako zářící koleje z měsíčních paprsků do hloubi temnoty a ztrácely se mezi několika obrovskými skalními sloupy, jež zřejmě nesly ohromnou tíhu stropní klenby.

"Ty jeskyně musely být vyhloubeny vodíkovými bombami," řekla Charity pomalu. "To musely být celé gigatuny."

Ostatní mlčeli. Harris jednoduše vypadl z propusti a přistál na podlaze. Hned se zvedl velký oblak prachu.

"Připadám si lehký jako peříčko," řekl vesele. "Mám něco v nepořádku s přívodem vzduchu."

"Váš vzduch je oukej," řekla Charity. "Jenom musíte chvíli počkat."

Pokrčila kolena a vyskočila na vnější plášť KEEP COOL. Potom vyšplhala na jednu skalní vzpěru, až dosáhla výšky přibližně sedmi metrů. Tam vytáhla z opasku svoji baterku a nataženou paží ji položila do prázdna.

Skudder, který mezitím slezl na zem i s kostkou na zádech, se zmateně zadíval na Harris.

Charity nad nimi baterku upustila, a současně sledovala hodinky na svém zápěstí. Svítlna na zlomek vteřiny zůstala zdánlivě bez hnutí viset ve vzduchu, pak se dala do pohybu. "Jedna... dva... tři... čtyři... pět," počítala pomalu, zatímco svítlna pomaličku, ale pak stále rychleji klesala k zemi. "Šest," řekla, když se ze země jako ve zpomaleném filmu zvedl malý obláček prachu.

"No a co?" zeptal se Skudder.

"Buď zticha," odpověděla. "Ještě jsem to nestačila spočítat." Napřímila se a pak seskočila ze vzpěry dolů.

Skudder sledoval její pád a bezděčně zatajil dech. Její boty se zabořily hluboko do prachu, krátce vzdychla, ale nezdálo se, že by jí pád ublížil.

"No a co?" zopakoval Skudder otázku, zatímco Charity hledala znovu v prachu svoji baterku.

"Tíhové zrychlení zde dosahuje pouhou čtvrtinu hodnot, běžných na povrchu Měsíce," řekla. "To znamená, že jsme opravdu velice hluboko."

"Jak hluboko?" zeptal se Skudder a s obavou se zadíval nahoru k nedohlednému stropu bubliny.

"Tři čtvrtiny poloměru Měsíce," odpověděl Harris.

Charity ve své přilbě přikývla. "Při jeho průměru, který má zhruba tři tisíce čtyři sta kilometrů, to může být takových jeden tisíc tři sta kilometrů. Střed Měsíce se nachází necelých čtyři sta kilometrů pod námi."

"Prima," řekl Harris vesele. "To znamená, že nebudeme mít žádné problémy s vlečením naší bomby."

"To určitě," řekla Charity. "My máme problém. Při této přitažlivosti totiž nepůjdeme, nýbrž budeme skákat jako žáby. Tak bude trvat celé hodiny, než se dostaneme až k propusti, pokud nezůstaneme vězet v tomhle zatraceném

prachu."

"A co s tím?" zeptal se Harris nechápavě.

"Potřebujeme vozidlo," řekla rozhodně. "A protože žádné nemáme, nějaké ukradneme."

"A komu?" Skudder bezradně rozhodil rukama. "Nic jsem tady dole neviděl, ani traktor, ani nákladák, ani kluzák, nic."

"Tak tedy otevři oči," řekla Charity.

"Nic nevidím," tvrdil umíněně.

"Prima," odpověděla veselá. "Aspoň je to nenápadné."

"Co?"

Ukázala palcem přes rameno.

"Ó ne," řekl Harris.

"Ó ano," odpověděla s úšklebkem, obrátila se a zaklonila hlavu, aby dohlédla ke kokpitu obrovského bagru.

"Už dávno jsem se chtěla zase někdy svézt v něčem s pořádně silným motorem. S motorem, který má pořádnou převodovku."

Skudder se zoufale zadíval na Duboisovou a na Harrise.

"Nechte to na ní," poradila mu Duboisová chytře.

Trvalo asi čtvrt hodiny, než vyložili bombu z nákladáku. Harris a Skudder unesli půlmetrákovou bednu bez problémů, nicméně transport se ukázal být právě tak obtížný, jak Charity předpověděla. S námahou zamířili k jednomu bagru. Po sto metrech dohonili obě ženy.

"Nějaký problém?" zeptal se Skudder udýchaně.

Charity posvítla baterkou mezi těžební stroje, tyčící se před bagrem. "Podívej se sám," řekla.

Stál tam nějaký Moron a držel se na svých vyschlých nohou jen díky nízké přitažlivosti. Chitínový krunýř nebyl leskle černý, nýbrž měl špinavě šedohnědou barvu, tu a tam byl navíc posetý světlejšími skvrnami. Kleště na koncích končetin měl bezvládně rozevřeně a fasetové oči se mu bezbarvě leskly. Tekutina mezi jeho kusadly uschla v jakousi tuhounou hmotu, a to právě v místech, kde měl před ústy a na lících připevněný jednoduchý dýchací přístroj.

"Je mrtvý," řekl Harris po nějaké době. Charity mlčky přikývla. Přejela světelným paprskem několikrát kolem dokola. Duboisová ji následovala a nakonec svoje baterky rozsvítili i Skudder s Harrisem.

"Nevypadá to, že bychom se měli těchto Moronů nějak zvlášť obávat," řekl konečně Harris. Mezi těžebními stroji totiž stály, ležely, dřepěly či seděly stovky mravenců, většinou s dýchacími přístroji, ale ani jeden v pořádném ochranném obleku. Žádný z nich nebyl mrtvý déle než několik týdnů.

"Poslali je do volného prostoru bez skafandrů," řekla Charity zaraženě. "Tady dole je to dost nebezpečné, ale oni museli být i nahoře u dolu číslo dvě."

"Zabilo je sluneční záření," usoudil Harris. "To je šílené."

"Shait je potřeboval při přepravě těžebního zařízení," řekla Charity. Světelný kužel její lampy bloudil dál a nacházel další a další mrtvé Morony. Myslela si, že po invazi a válce na Zemi už na ni nemůže nic udělat tak hrozný dojem, ale pohled na spousty mrtvých mravenců jí otřásl až do nejzazšího koutku jejího vědomí. Poprvé pochopila, co musí Jared pocítovat vůči moronským vládcům.

"Už jich tu asi moc nezbylo," řekla Duboisová zamyšleně. "Neriskovali by přenést sem královnu. Alespoň ne poté, co došlo ke Skoku."

"Ale co tady dole, k čertu, dělají?" zeptal se Skudder stísněně. "Uran přece mohli těžít stejně dobře i na povrchu."

"Nemám tušení," řekla Charity.

Harris se obrátil. "Ti idioti," řekl celý bez sebe. Jeho třesoucí se, přeskakující hlas svědčil o tom, že je na samém pokraji nervového zhroucení. "Ti absolutní idioti."

Charity se zmateně podívala na Skuddera. "Co se děje?"

"Však se podívejte!" Harrisův hlas přeskakoval přemírou vzrušení. "Ti absolutně vygumovaní hmyzí blázni! Ti býložraví ponocní! Přenesli sem dolů celý důl, bagry, dopravníky, osvětlení, elektrárny a kabelové věže, prostě všechno. Celý ten zatracený důl..."

"No a..." začal Skudder.

"...včetně těch zasraných výstražných cedulí." Harris se začal hystericky smát a kužel jeho svítilny začal tančit, nicméně Charity přesto rozpoznala text na tabuli, která visela přesně na jednom ze sloupů před nimi.

"Nepovolaný vstup do areálu zakázán," četla hlasitě a pak se taky rozesmála. Téměř od prvního dne věděla, že Moroni jsou v technickém ohledu pitomci, schopní sice opičit se, ale neschopní pochopit ty nejjednodušší souvislosti. Nyní, teprve po několika měsících, zřejmě krátce před koncem války, která zničila celý svět, Charity pochopila, co ta věta vlastně ve skutečnosti znamená.

Zírala na tu červenožlutou ceduli a smála se až k slzám, zatímco za ní teď už i Skudder padl na kolena a držel se za břicho. Až později měla pochopit, jak byli všichni v tu chvíli blízko tomu, aby ztratili rozum. Teď ale, zatímco tři kužely z jejich svítilen znovu a znovu přebíhaly po neužitečné tabuli, na takové myšlenky neměla čas.

"Oukej, tak jsme se zasmáli," řekla Charity konečně. "A už dost. Je na čase s tím panoptikem rázně zatočit."

Ostatní jí pohlédli do obličeje, ve světle přílbového osvětlení přízračně bledého. Při tomto pohledu bleskurychle vystřízlivěli.

Ukázala na jeden z třicích housenkových pásů. "Tam vepředu je žebřík. A tam dole tě složíme, 370/98."

"To ale není rozumné..." začala kostka protestovat.

"To není," přerušila ji Charity.

Nechali na plošině u paty žebříku i bombu a vyšplhali dvacet metrů vysoko až ke kokpitu bagru. Žádný z nich nepromluvil, dokud neotevřeli dveře do kabiny a nevstoupili dovnitř do řídicí centrály.

Charity přejela světlem své baterky přes pulty a obrazovky. Kokpit bagru připomínal centrálu naftového tankeru. "Žádní mrtví," řekla nakonec s úlevou.

Harris prošel kolem řady sedadel a pak se posadil do křesla pro spolujezdce.

"Opravdu si myslíte, že tu věc dokážete rozjet?" řekl nevěřicně a rozhlédl se po obrovských rozvodných deskách.

Skudder si vzdychl. "Však počkejte," řekl. "Takový stroj, který by ona nedokázala zničit, ještě nebyl vyroben."

"Děkuji vám za důvěru, vážení," řekla Charity a vrhla se do křesla řidiče skokem přes opěradlo, což vypadalo díky nízké gravitaci skutečně velmi elegantně.

"A co teď?" zeptal se Harris jízlivě, zatímco si bezradně prohlížela řízení.

"Dopřejte mi trochu času," řekla a zpražila ho pohledem. "Co kdybyste se zatím trochu porozhlédli kolem?"

Harris neprojevil snahu zvednout se.

"Venku," zdůraznila.

"Ach tak." Rychle vyskočil. "Už rozumím. Pojděte," řekl Skudderovi, "podíváme se ještě, jestli fungují brzdová světla."

8

Čím stoupal výš, tím bylo tepleji. Horko se zřejmě shromažďovalo pod stropní klenbou bubliny a on se mezitím dostal do výšky, kde nebyly žádné tepelné proudy. Vzduch se tu vůbec nehýbal. Dokonce i dýchání mu dělalo potíže. Hartmann měl pocit, jako by jeho plíce musely pumpovat horký, hustý med. V hrdle měl naprosté sucho. Sliznice a oči ho bolely při každém hnutí. Jeho tělo už spotřebovalo veškeré rezervy vlhkosti i slz. Ještě stále se však potil, a horký suchý vzduch mu odnámal stále víc vody. Hartmann se domníval, že za posledních šedesát minut musel shodit alespoň šest kilo.

Poraněné ruce si obvázal propocenými cáry ze své uniformy a namáhavě šplhal metr za metrem dál a dál. Největší překážkou přitom nebyla jeho vlastní váha, nýbrž skutečnost, že povrch drátěných lan skýtal relativně malou možnost k držení.

Dostal se až k rozvětvení. Několik různě tlustých lan se tu sbíhalo v jeden uzel. S povzdechem klesl mezi lana a zavřel oči.

Hartmann si mohl být téměř jistý, že Morony sešlásl. Zřejmě ani jeden mravenec nebyl tak hloupý, aby se pustil do podobného šplhání. Kromě toho hladký chitinový krunýř a hrubé chápací kleště nebyly právě tou nejlepší výbavou pro horolezce nebo provazochodce. Byl nejvyšší čas vrátit se a dolézt po laně na jiné místo ochozu, aby se odtud vytratil.

"Ostatně mám rande," zasmál se sám sobě a otevřel oči.

Právě včas, aby pavouka uviděl.

Ve skutečnosti ten tvor vypadal spíš jako mnohonohý krab. Tělo měl jako kouli, tlusté a porostlé silnými chlupy. Zdálo se, že by se jimi bez problému dal překrojit i telefonní seznam. Dvě končetiny navíc, podobné pařátům, vypadaly, jako by byly k tělu připojeny dodatečně. Tlamu tvořil trojúhelníkový otvor, plný ostrých zubů, a oči se třpytily svým vlastním světlem. Hartmann považoval za docela dobře možné, že tento tvor vytváří ve svém vlastním těle dráty, protkávající celou dutinu.

Hartmann si nadával za svoji lehkomyšlnost. Samozřejmě že tu Moroni zanechali nějaké hlídače, aby se starali o ten propletenec drátů a odstraňovali závady. Hartmannovo šplhání muselo přenášet chvění na kilometry daleko. Snad dokonce Moroni tuto bytost vyslali po jeho stopě jako honičiho psa.

Pavouk dřepěl bez hnutí asi deset metrů pod ním a vzhlížel k němu nahoru. Kupodivu byly jeho oči tmavomodré, jejich pohled pak bystrý a ostražitý. Nohama se přidržoval tří drátů, které na tomto místě probíhaly takřka paralelně, aby se o kus dál od sebe vzdálily a rozběhly se různými směry. Po chvíli to Hartmannovi došlo. Ten tvor si zvolil špatnou cestu a čekal na jeho další tah, než se rozhodne, kudy se vydat do trojrozměrného bludiště drátěného pletiva.

Hartmann se pozorně zadíval dolů. Vypadalo to, že jeho pronásledovatel bude muset slézt zase pořádný kus dolů, než najde vhodný uzel. Hartmann tak měl tedy jistý náskok. Srdce se mu rozbušilo, když pavouk líně zakýval nohou. Rychle se rozhlédl, jestli snad není nablízku ještě jedna taková odporná kreatura, ale nikde nebylo nic vidět.

Dolů tedy šplhat nemohl. Tam mu pavouk odřízl cestu. A dostat se horním obloukem nad ním zpátky na ochoz bylo ze stejného důvodu taky vyloučené. Zbývala jediná cesta přímo vzhůru. Hartmann zaklonil hlavu a zadíval se upřeně nad sebe. Samozřejmě neviděl žádné detaily, ale logika mu říkala, že ta spleť drátů musí být ukotvena někde na stropě. Snad tam bude nějaké okno nebo přístupový otvor. Musel se na to spolehnout.

Pomalou a opatrně se vyprostil z drátěné smyčky a začal vystupovat nahoru. Pavouk ho spouštěl z očí právě tak málo jako on jeho. Pohledem Hartmanna sledoval, zatímco jeho nohy se začaly chvět na různých drátech. V pravidelných časových odstupech otvíral tlamu. Snad mu bylo horko právě tak nepříjemné jako Hartmannovi.

Po chvíli přestal Hartmann pavouka sledovat a plně se soustředil na cestu. Měl nejméně deset minut náskok, než ho ta potvora dožene. Cesta se stále víc přibližovala k jednomu z mohutných skalních sloupů. Když se dostal až k jeho kolmo čnějící stěně, ještě jednou se ohlédl. Pavouka už nebylo vidět. Zjevně už musel uzel opustit. Hartmann se zadíval na skalní stěnu. Více či méně blízko od tohoto čedičového válce o průměru takových deseti metrů se táhly četné dráty, ale žádný z nich nebyl zapuštěn do stěny. Ve skále byly hluboké rýhy a trhliny a pletivo z drátů a vzpěr ji

pokrývalo jako potřhaná nylonová punčocha s dírami, kterými by projel nákladňák. Za běžných podmínek by Hartmanna nikdy nenapadlo pokračovat ve výstupu po stěně sloupu, ale vypadalo to, že skála vytváří mnohem méně překážek než spleť tenkých a ostrých drátů. Kromě toho hrozilo nebezpečí, že se stejně jako pavouk dostane do nějaké slepé uličky. Předpokládal, že jeho pronásledovatel na to jen čeká. Věděl, že tato cesta bude podstatně jednodušší.

Už jenom přesvědčit svůj rozum o tom, že šplhá po lanech kdesi hluboko v nitru Měsíce při téměř dokonalém stavu beztlíže bylo dost obtížné, a přidat k tomu ještě fakt, že šplhá po kolmé skalní stěně, aniž by se mohl spolehnout na něco jiného než na vlastní ruce a nohy, to bylo naprosto nepředstavitelné. Příručkoval co nejbliž ke skále. Nejmenší vzdálenost mezi jeho svazkem drátů a stěnou sloupu byla asi pět metrů. Na sloupu by se při pádu nebylo vůbec čeho zachytit. Hartmann nebyl schopen odvážit se k tak dlouhému skoku, neboť nebezpečí, že by mohl minout vybranou vzpěru nebo zůstal viset na nějakém jiném drátě, bylo prostě příliš velké.

Koutkem oka zachytil jakýsi pohyb a prudce otočil hlavu. Pavouk seděl za ním, ani ne tři metry daleko, oba své pařáty široce rozpažené. Zatímco Hartmann ztrácel čas přemýšlením, jeho pronásledovatel ho dohnal. Ta kreatura se dokázala ve spleti drátů pohybovat mnohem obratněji, než předpokládal.

Modré oči ho pozorovaly s nespornou inteligencí. Pavouk pomalu sklonil jeden ze svých spárů a sevřel jím jeden z drátů, na kterých Hartmann stál. Kovově se lesknoucí hrany na vnitřní straně jeho klepeta drát přestřihly s melodickým zvukem a napjatý drát se prudce vymrštil. Jeho konec se zařízil Hartmannovi hluboko do stehna a téměř ho srazil z ostatních drátů. Pavouk se zase o něco přiblížil a druhým klepetem stiskl druhý drát.

Hartmann dál neváhal, vši silou se odrazil a vrhl se dopředu. Síla jeho paží ho se značnou, přesto však přízračně zpomalenou rychlostí vymrštila směrem ke skalní stěně. Současně se ho zmocnila také slabá přitažlivost a táhla ho dolů, nejprve sotva znatelně, pak ale stále rychleji. Pavouk se rychle pustil drátů a spěchal za ním. Klepeta ho však už minula o celou délku paže. Hartmann se pomalu otočil kolem své osy. A třebaže si skoro vyvrátil hlavu, ztratil pavouka z dohledu. Po zádech mu běhal mráz a zdálo se mu, že ho ta obluda zcela jistě sleduje a chladnokrevně odhaduje své šance.

Po zdánlivě nekonečných vteřinách narazil pomalu na sloup. Jeho volný pád se mezitím už natolik zrychlil, že se po drsné skále svezl dolů skoro ještě půldruhého metru, než se mu podařilo zachytit se. Prudké trnutí mu bolestivě projelo ramenními klouby a důrazně mu připomnělo, že sice je dočasně zbaven své tíhy, nikoliv však hmotnosti. Se sténáním se vytahoval nahoru, dokud nenašel místo, kde se dalo pevněji uchytit, a teprve pak se ohlédl.

Pavouk se klátil na svazku drátů a stále ještě zíral na Hartmanna. Zjevně váhal, jestli má podstoupit stejné riziko. Lovecký instinkt a chladná rozvaha vyrovnávaly mísky vah. Vztek cvakal klepety naprázdno.

Hartmann cítil, jak se ho zmocňuje úleva. Zasmál se, a byl to zvuk, který vypadal spíš jako důkaz ztráty rozumu. "No tak honem," zařval a zamával na pavouka, až se přitom málem pustil. "Nevěříš si, ty zmetku?"

Pavouk se přestal klátit. V jeho očích se zabýsklo. Hartmann strnul. Tohoto pronásledovatele se tak snadno nezbaví. Dříve nebo později se pavouk znovu objeví někde nablízku. Moronské kreatury jsou vytrvalé jako stroje. Hartmannovy překotné myšlenky se náhle prudce zarazily.

"Co je? Tak honem, skoč už." Hartmann se bál podívat dolů, zatímco si sundával ze zad vysílačku. Opatrně si jeden popruh omotal kolem pravé ruky a vysílačku nechal za řemen viset dolů. Celou tu dobu si držel pavouka ostražitě na dohled. "Tak pojď už, ty mizerný zbabělče."

Pavouk se vrhl svými obrovskými klepety dopředu a současně se zadními nohama odrazil. Měl chlupaté, ale nijak zvlášť silné nohy. Ačkoli se Hartmann předtím při svém skoku poněkud svezl ze sloupu dolů, pavouk se nyní ke skále přiblížil na jeho úrovni. Hartmann se jednou rukou přidržel ocelového švu ve skále, zavěsil se a vysílačku na řemeni vymrštil jako z praku. Pavouk roztáhl všechny nohy a rozevřel zubatou tlamu, zatímco klesl ještě o délku paže. Hartmannova vysílačka ho zasáhla přímo doprostřed jeho ošklivé hlavy. Tlama se reflexivně sevřela, odolný plášť vysílačky zapraskal a zuby, tvrdé jako diamanty, počaly trdit citlivou elektroniku. Ozvalo se ohlušující pronikavé zapištění, když pavouk vyplivl zbytky vysílačky a klepeta natáhl ke skalní stěně. Hartmann se zatajeným dechem sledoval, jak se bestie snaží zachytit jedné ocelové vzpěry. Na zlomek vteřiny to vypadalo, že se jí tak podaří pád zastavit, ale pak okraje klepet sklouzly a ocelovou vzpěru přestřihly. Hartmannův příšerný protivník se s řevem zřítíl do hlubiny.

Hartmann hleděl upřeně za ním, dokud bylo pavouka vidět. Bez ustání nadával. Se ztrátou vysílačky nepočítal, ale neměl jinou volbu.

"Budu si muset pospíšet," řekl. Opatrně začal s výstupem. Sloupy byly zbrzděny hlubokými rýhami, ze kterých se drolila černá sypká hornina. Pokud se přidržel pevného čediče a do něj zaražených opěr, nemusel se ničeho obávat. Pomalu se dostával metr za metrem výš a výš a asi po čtvrt hodině mohl v narudlém přisvitu, vycházejícím z lávového jezera, zahlédnout kopulovitý strop jeskyně.

Zakrátko se pak s námahou vytáhl přes okraj na horní konec sloupu, plošinu o průměru dobrých patnácti metrů. V první chvíli vůbec nechápal, kde se nachází. Plácl sebou na zem, vytřel si palčivý pot z očí a rozhlédl se kolem sebe. Sloupy nekončily v klenbě stropu. Přesněji řečeno vůbec se stropu nedotýkaly. Hartmann klečel na vyhlazené kruhové plošině, nacházející se minimálně dvacet metrů pod stropem. Sloupy tedy stály zjevně v lávovém jezeře jen tak. Pokud nenesly tíhu stropu, byla jejich pravá funkce ještě záhadnější.

Pak uviděl Hartmann tenký stříbřitý drát, vystupující přesně ze středu kamenné plošiny a stoupající kolmo do výšky. Veden pochmurnou předtuchou zaklonil Hartmann hlavu. Ten neskutečně tenký drát se táhl rozpáleným vzduchem až nahoru k stropní klenbě do kulatého otvoru, který byl o pár metrů větší než skalní sloup, a pak se ztrácel dál v šachtě, jejíž konec nebylo vidět.

"To přece není možné," vydechl obdivně. Znal pevnost moronských materiálů, ale jestliže tento drát skutečně nesl veškerou váhu těchto monstrózních sloupů, pak to byl dokonce i při takto nízké přitažlivosti výkon až děsivý.

Hartmann slyšel o experimentech s vlákny z organických syntetických látek a o teoretických předpokladech tažných lan, sestávajících z jediné dlouhé makromolekuly s mnoha miliony jednotlivých vláken, ale mluvit o možnosti je jedna věc, a vidět věc skutečněnou je věc druhá. Pomalu se rozhlížel kolem dokola. Sto padesát metrů daleko visel další, o něco větší sloup, a za ním mohl ve vzduchu, chvějícím se žářem, rozeznat ještě tučtější. Všude kolem dokola visely čedičové sloupky o váze mnoha milionů tun jako závaží na nějakých předimenzovaných kukačkových hodinách se spodním koncem ponořeným do močálu rudě žhnoucí lávy. Vzpomněl si na válcovou šachtu, u které zahlédli Shaita. Moroni museli tyto kamenné sloupky pomocí nějaké výbušniny vylámat ze stropu jeskyně. Pociťoval závrať při pomýšlení na techniku, která dokázala vylámat ze skály uvnitř Měsíce čtyřkilometrové kamenné sloupky.

Vzápětí se do jeho vědomí vetřela jiná myšlenka. Jeden ze vzdálenějších sloupů jako by se pravidelně pohyboval. Hartmann si otřel z tváře pot a pokoušel se v třesoucím se vzduchu rozeznat víc. Nyní se už zase sloup zastavil. Právě když se chtěl obrátit, začal se pohybovat jiný, poněkud bližší sloup.

"Co..."

Půda pod jeho nohama se najednou dala se sotva znatelným trhnutím do pohybu.

Směrem dolů.

Lehl si na břicho a pevně se chytil podlahy. Sloup se zapotácel a rozhoupával se víc a víc, zatímco centimetr po centimetru stále klesal. Měl přímo před očima, jak kilometr vzdálený druhý konec sloupu mizí v rozžhavené lávě. Na vteřinu měl dokonce pocit, jako by už cítil, jak se ho zmocňuje spalující žár, nežli si uvědomil, jak je jeho obava scestná. Při této rychlosti by trvalo celé dny, než by se čedičový sloup ponořil celý.

Na druhé straně přeskakovat z něj někam jinam se mu už taky nechtělo.

Vzdychl si, znovu se podíval nahoru a pokusil se odhadnout vzdálenost od stropu. Sloup klesal o dost pomaleji, než by on dokázal šplhat. Pak ho ještě něco napadlo.

Tyto šachty znal.

"Už ne!" řekl úpěnlivě.

9

Obrovský bagr se dal do pohybu přesně ve chvíli, kdy se Charity konečně podařilo nastartovat motor. Lopatková kola opsala elegantní oblouk a pustila se do přední stěny haly.

"To snad ne," zaslechla ve své vysílačce zděšený Skudderův výkřik. Urputně zápasila s řízením. Proti své vůli si musela připustit, že to nebyl nijak dobrý nápad začít číst instrukce k řízení od konce. Housenkové pásy se pravidelně otáčely a přejely dva nižší pásové dopravníky, procházející celou halou. Potom bagr narazil z boku do stěny a pořádný kus jí strhl.

Skudder a Harris se vřítli do řídicí centrály. "Zastav tu zatracenou věc," křičel Skudder.

"Nedělej si naděje," procedila skrz zaťaté zuby. "Potřebovala jsem půl hodiny, abych to nastartovala." Řídicí centrála se divoce zakymácela, když se přední půlka bagru převálila přes jakýsi těžký buldozer.

"Střídáš vozidla častěji než košile," řekl Skudder vyčítavě a hledal, čeho by se chytil. Jeden stavební jeřáb před nimi se svalil do měsíčního prachu.

"To má být výtku mým hygienickým návykům?" opáčila Charity žertovně. Po krátkém střídání směrů se jí přece jen podařilo přimět bagr k pohybu vpřed.

"To je správný směr," ozvala se Duboisová za jejími zády. "Propusti jsou přímo před námi."

Mohutné vozidlo, tvořené ze tří částí, se pomalu uklidnilo. Asi patnáct metrů pod nimi začal motor vydávat kovově cvakavé zvuky. Charity ustaraně svažila čelo.

"Jeden pás je zničený," usoudil Harris.

"No, to nevádí," pravil jízlivě Skudder. "Máme ještě sedm dalších, to nám na těch pár kilometrů bude stačit."

Bagr se pomalu sunul dál a neporušené pásy drtily kameny na měsíční prach a tento prach pak stlačovaly do husté sádrovitě hmoty, značící jejich cestu. Nejvyšší rychlost byla celých impozantních deset kilometrů za hodinu. Nebylo třeba měnit kurz, aby se vyhnuli překážkám. Vozidlo tohoto druhu žádné překážky neznalo. Po několika minutách to už byla docela nudná jízda.

"Za osmdesát hodin napříč Měsícem," řekla Charity do tíživého mlčení. Zřejmě však nikdo její vtip nepochopil. Tiše si vzdychla.

Skudder zamyšleně vyhlížel ven do tmy a pokoušel se odhadnout rozměry dutiny. "Jak to mohli vytvořit?"

"Myslím, že nějakou velikou bombou," odpověděla roztržitě.

"Gigatonovou, já vím." Skudder se zasmál a ona se po krátkém zaváhání připojila. "Vrtná díra do hloubky tisíc kilometrů?"

"To sotva," řekla. "To by musel být skutečně veliký vrt na transmitér, kterým jsme se dostali dovnitř."

"Taky sem všechen ten materiál mohli dopravit transmitérem," dodal Skudder.

Charity přikývla. "Otázkou však zůstává, jak sem dolů dostali transmitér."

"A musí mít transmitér přijímací stanici?" zeptal se Skudder po chvíli.

"Z toho vycházím," řekla Charity. "Pokud ne..."

Skudder přikývl. "Možnosti by byly pozoruhodné, že?"

"Děsivé," řekla Charity.

Harris si odkašlal. "Možná pokud je k dispozici dostatek energie, je možné vytvořit transportní pole v jisté vzdálenosti od prstence."

"Jo, i s růžovou mašličkou." Charity podrážděně zavrtěla hlavou.

"Možná se nacházíme v jakési kapse, vyhloubené v normálním prostoru odebráním energie," spekuloval voják

dál, aniž by se ohlížel na její tón.

"To všechno jsou hloupé řeči," odpověděla Charity prudce. "Ve skutečnosti nikdo z nás nemá tušení, co všechno mohou Moroni s transmittérem natropit, když se jim to dovolí."

"Ale nějak to museli udělat," trval na svém Harris.

Charity cítila, jak v ní narůstá vztek. "Sakra, Harris, už se mi z toho vašeho hloupého žvanění začíná zavařovat mozek. Buďte už konečně zticha!"

Náhle zavládlo v centrále hluboké ticho. Harris vstal a přešel dozadu na plošinu. Skudder kývl na Duboisovou, a ta bez řeči zamířila za Harrisem. Charity neměla sama na sebe o nic menší vztek než na svůj doprovod.

"Pomalů chápu, proč nejsi vdaná," řekl konečně Skudder.

Její pohled byl jako čirá kyselina.

"Promiň," řekl pomalu. "To byla hloupá poznámka."

"To teda byla," řekla vztekle.

Čekal. Potřebovala trochu času. Věděl to. Charity si znovu uvědomila, že si od svého útěku z orbitálního města jsou mnohem bližší. Rozhodně jí to věc nijak neulehčovalo.

"Mrzí mě to," přerušila konečně tíživé mlčení a přinutila se na Skuddera podívat. "Viš, připadám si neuvěřitelně bezmocná. Jared a Moroni si svět kolem dokola mrzačí, jak se jim zlíbí, a my jen bezmocně přihlížíme. Prostě už toho mám dost."

Skudder natáhl ruku a něžně se dotkl jejího ramene. "Já vím," řekl klidně.

"Pořád se ptám, co všechno se ještě bude muset zničit, než někdo ty bláznů zastaví." Charity se přitiskla ke Skudderovi a pokoušela se uvolnit.

"My je zastavíme," řekl přesvědčeně. "Jsi si jistá, že je to všechno, co tě žere?"

Zmateně na něho pohlédla. Vypnul vysílačku v přilbě a naznačil jí, aby udělala totéž. Potom se navzájem dotkli hledím.

"David Laird," řekl hlasem, který poněkud tlumilo sklo. "To tě tak odrovnaly záznamy tvého muže?"

"Plukovník David Laird," řekla pohrdavě. "Vždycky byl o stupeň nade mnou, od samého začátku, a dával mi to najevo."

"Nevypadal nafoukaně," řekl Skudder zamyšleně. "Vlastně na mě udělal docela příznivý dojem."

Vzpomněla si na ten ironický, mladistvý úsměv a znovu sevřela ruce v pěstě. "Zapomeň na to," řekla.

"Zapomeň na něho! Taký jsem zapomněla."

"Nevypadá to tak."

Zdržela se odpovědi. Nemělo smysl popírat něco, co bylo zjevné.

"Proč sis ho vzala?" zeptal se Skudder mírně.

"Rozvedla jsem se s ním," řekla prudce.

"Na to jsem se neptal," řekl Skudder a vzal ji za ruku.

Odtřhla se a přerušila kontakt. Trpělivě na ni hleděl. Nakonec znovu naklonila hlavu k němu.

"Jsem na tvé straně," řekl klidně.

Charity si vzdychla. "Prosím tě, promiň," řekla. "Jsem kolikrát naprosto nesnesitelná, že?"

"A já zase chrápu," opáčil klidně.

Musela se zasmát. Na několik vteřin si dopřávala luxus jednoduše sedět vedle něho a na nic nemyslet.

"Seznámila jsem se s ním na Měsíci," řekla váhavě. "Tenkrát jsem ještě studovala. Panebože, jaký já jsem byla kadet, bezmezně nadšená a bez špetky zdravého lidského rozumu. David... on byl..." Vzdychla si. "On byl můj klidný protipól, někdo, u koho jsem našla útočiště, kdykoliv mi věci přerůstaly přes hlavu. A tak jsem si ho vzala."

"A co se pokazilo?"

"Dospěla jsem." Rozmrzele pokrčila rameny. "Po nějaké době, to jsem už byla odvelena zpět na Zemi, jsem poznala, že se David se svými vlastními problémy vyrovnává mnohem hůř než já se svými. To odloučení ho pořádně sebralo. Nějak se nám to vymklo z rukou... A tři sekundy čekání při hovoru mezi Zemí a Měsícem, to je při manželské hádce smrtící jed." Hořce se zasmála. "Měli jsme si raději psát dopisy."

Na několik okamžiků se pohroužila do vzpomínek.

"Viš, nejhorší je, když se prostě nedá zjistit, co se pokazilo. Když není nic, na co by se dalo ukázat prstem a říct: Ano, tady to je ono." Vzala Skuddera za ruku. "A za pár let to vypadá, jako by to bylo prostě všechno pryč."

Neříkal nic, a ona mu za to byla vděčná. Zvedla se a pokusila se zahnat vzpomínky. "Promluvíme si o tom jindy, ano?" požádala Skuddera.

Přikývl a rozhlédl se kolem dokola. Harris a Duboisová stáli ještě pořád na kraji plošiny. "Celou dobu si kladu otázku, co mělo znamenat to s těmi vejci," řekl.

"Každopádně to zřejmě dopadlo, jak mělo," ušklíbla se Charity. "Kias nereagoval naprosto nijak."

"Kias ne," pravil Skudder, "zato Duboisová ano."

Užasle se na něho zadívala.

"Ale ne, nenakazilas mě tou svojí nedůvěrou," bránil se. "Jenom jsem si myslel, že nemůže uškodit, když si jí budu všimnat trochu pozorněji."

"Duboisová něco ví," řekla Charity protáhle. "To se podívejme."

"Možná o tu snůšku zakopla právě tak náhodně jako my," namítl Skudder.

"Možná," řekla Charity nepřesvědčeně. "Ale stejně dobře to mohl být úmysl, abychom náš náklad objevili."

Musím se ptát, co měl Jared za lubem, když přihrál našim nepřátelům do rukou pár svých vajec."

"Že by jakési nasazení úderního komanda po hmyzím způsobu?" zavtipkoval Skudder.

"Kdoví. Předpokládám, že naši spojenci by se velice neradi spoléhali jen na nás samotné. Nevylučuji, že měli několik železek v ohni pro případ, že bychom my selhali."

"Nebo kdybychom změnili stranu." Opětoval její pohled. "Myslím nedobrovolně."

"Myslíš, že nám zamlčeli něco o Shaitovi?" řekla zamyšleně.

Ušklíbl se. "Zdá se, že v dnešní době bude paranoia všeobecně rozšířenou životní filosofií. Připusťme, že ani Jared neví všechno. Možná mají právě tak barevné noční můry jako my."

"Zato ty máš skutečně prosluněnou mysl," řekla po chvíli.

Bagr se přibližoval k přetlakové komoře a Charity právě tak ještě stačila zastavit obrovské vozidlo dřív, než jeho housenkové pásy rozdrtily pozorovací kopuli, tyčící se do desetimetrové výšky nad východy do čtyř různých směrů. K obloze z ní strnule zíralo na půl tuctu teleskopů a scannerů.

"Co ten signál?"

"Beze změny," řekla Duboisová. "Sejdu dolů a prohlédnu si tu věc."

Charity vstala. "Jdeme všichni." Cestou ke dveřím se ještě jednou zastavila. "Harrisí?"

Voják se beze slova zastavil.

"Mrzí mě, co jsem předtím řekla. Mám trochu pocuchané nervy, chápeš?"

Harrisův pohled se dal sotva zařadit. "Pokud to neděláte proto, že ve vašich očích nejsem člověk," řekl potom

Charity se na něho zaraženě zadívala. "To ani v nejmenším," vyhrkla, zatímco jí to pomalu začínalo docházet.

"Poslyš, já si dokážu zasednout jedině na člověka."

Přijal její chabý vtip kývnutím hlavy a prošel kolem ní.

Možná jsem opravdu měla raději držet pusku, pomyslela si užasle.

Nechali nejprve kostku i s bombou u bagru a opatrně se přiblížili k tlakové propusti, nacházející se přímo pod kopulí. Charity prohledala vnitřek kopule a okolí propusti zaměřovací optikou své pušky, ale nic neobjevila.

"Past?" zeptala se Duboisová.

"Nemám tušení," řekla Charity po pravdě. "Budete spolu se mnou krýt muže. Vykašlete se na elektronické otvírání a zkuste, jestli ty dveře nejdou otevřít ručně."

"Oukej," řekl Skudder. "Ale dávejte pozor, kam míříte."

Obě ženy si vyměnily uražený pohled. Harris a Skudder došli opatrně k propusti a odložili pušky, aby mohli uchopit kolo, zpola zapuštěné do dveří. Dveře se těžkopádně otevřely.

"Všude klid," řekl Skudder, když se otočil k Charity.

V přechodové komoře bylo jen málo místa, třebaže byla docela prázdná. Charity na okamžik zatajila dech, když za nimi Skudder zavřel vnější dveře a začal otvírat dveře vnitřní. Vzduch proudil dovnitř zvětšující se škvírou a srážel se jím na hledí v jinovatku, která vzápětí zase sublimovala.

Vyběhli do osvětlené chodby a rozdělili se. Po pár metrech se dostali do rozvodné komory, kryté kopulí.

Net zvedla hlavu a odložila obklad, který se právě chystala přiložit Hartmannovi na rameno. Vedle ní ležela laserová puška a na podlaze byl roztroušen obsah nejméně tří lékárníček.

"No konečně," řekla s úlevou. "Pomalů už bylo na čase, co myslíte?"

Charity se zdržela komentáře. Otevřela si hledí a sundala přilbu, potom sklonila pušku a sehnula se nad Hartmannem, který se nutil k úsměvu. Zřejmě byl pod vlivem nějakých prášků proti bolesti. Měl rozsáhlé popáleniny na nadloktích a ramenou, také ruce měl obvázané. Uniformu měl roztrhanou a vlasy rozcuchané.

Net sáhla k opasku a vypnula vysílačku. "Nikdy bych si nepomyslela, že přece jen někdo přijde. Díky Bohu."

"Zachytili jsme vaši zprávu," řekla Charity a pozorně je oba sledovala. Net zřejmě vůbec nevěděla, o čem je řeč, avšak Hartmann s úlevou protáhl obličej.

"Co je s Kylem?" zeptala se ho.

Mlčky zavrtěl hlavou.

"Úžasné," řekla Charity s necitlivostí, která ji samotnou překvapila. "Takové popáleniny jste si způsobil sám?"

Zavrtěl hlavou. S těžkým jazykem jí vykládal o obrovské jeskyni a o svém útěku před pavoukem. Charity naslouchala s rostoucí nedůvěrou.

"Láva?" řekla.

Duboisová poklekla vedle Hartmanna. Starostlivě si prohlédla spáleniny zblízka a pak rozeprala Hartmannovi pásek.

"Co se děje?" zeptala se Charity s nadějí v hlase.

Duboisová sundala z pásku malou destičku. "Zařízení," řekla. Destička byla temně rudá, místy až černá.

"Schytl tam dole pořádnou dávku radioaktivity."

"Atomový reaktor," řekla Charity zděšeně.

"Pak měl tedy ještě štěstí," vmísil se do hovoru Harris. "Ta kaše tam dole musela být zatraceně horká, zatímco on schytl jen trošku záření ze vzduchu a z roztaveného kamení od stropu."

"Zřejmě je to reaktor, který má vyrábět energii pro nový mezihvězdný transmitter," řekla Duboisová.

"Spotřebují všechny zásoby paliva, aby se jim podařilo proniknout do sítě a překlenout místo havárie."

"A ta drolivá věc v těch čedičových sloupech byl nějaký moderátor. Snad grafit nebo nějaká bórová sloučenina." Charity váhavě přikývla. "Je to sice šílené, ale smysl to dává."

"Proto tedy ten zatracený sloup náhle poklesl o třicet metrů," vmísil se do hovoru Hartmann. "Regulační tyč." Unaveně se zasmál. "A já jsem se už obával, že mě Moroni chtějí ponořit do té lávy. Ještě nikdy v životě jsem nešplhal tak rychle."

"Reaktor pracující při samotné teplotě tání," řekl Harris s uctívou hrůzou.

"Nejpozději do dvou týdnů bude potřebovat transplantaci kostní dřeně," podotkla Duboisová střízlivě.

"V bunkru ji dostanu," řekl Hartmann suše. "Vybavení tam je a Jaredi s ním umějí zacházet." Net ho beze slova vzala za ruku a stiskla mu ji.

"Nejde mi to do hlavy," řekl Skudder. "Veškerá ta technika tam venku, navíc ještě atomový reaktor...?" Protáhl obličej. "Zní to jako vyložená pitomost."

"Představ si, že máš v paměti veškeré informace, jak si postavit letadlo, a přitom sedíš s prázdnýma rukama uprostřed stepi." Charity se usmála. "Myslím, že bys taky začal tím, že by sis rozdělal malý ohniček."

Skudder ji obdařil výmluvným pohledem.

"Nedívej se na mě tak," řekla. "Nejsi tu coby expert na táboráky." Znovu pohlédla přes zábradlí dolů do obrovské haly, pak znovu na Harrise. "Chceš říct, že ty reaktory budují, protože nemají lepší zdroj proudu pro svůj nový transmittér?"

"Je to jednodušší než postavit fúzní reaktor." Harris se nestoudně zachechtal. "My lidé jsme přece potřebovali osmdesát let od první bomby k prvnímu reaktoru, který by vytvořil víc energie, než kolik se spotřebuje na jeho postavení a provoz."

"To by taky vysvětlovalo, k čemu potřebovali to těžní zařízení," usoudila Charity. "Největší část radioaktivních minerálů se nahromadila uprostřed planety. Na Zemi je to vše rozpuštěno v magmatu, zato na Měsíci je to dokonale ztuhlé. Tady dole mohli získat všechno, co potřebovali."

"Snad dokonce něco jiného než uran," vmísil se Harris zamyšleně. "Před invazí vojenské laboratoře hodně experimentovaly s jistými exotickými materiály. Metastabilní těžké částice, které se vytvářejí při vysokých dávkách energie. To znamená, že spousta z nich se v gravitačních šachtách planety mohla utvořit po prvotním třesku."

"Možná," řekla Charity pochybovačně. "Uranový reaktor se dá zbudovat i nouzově s jednoduchými nástroji. Před několika miliony lety se dokonce v Africe vyskytovalo pár takových reaktorů, vytvořených přírodním vývojem. Nepotřebujete nic víc než rudu obsahující uran, která je vymývána dešťovou vodou. Radioaktivní minerály se shromažďují v příhodných svazích z vrstev půdy, které propouštějí vodu, dokud nedosáhnou kritického množství, a voda pak působí jako moderátor." Pokrčila rameny. "Jaderný reaktor může postavit každý idiot. Zvlášť když nemusí přemýšlet, jak ho pak zase zastavit."

"Což je pro Morony jako dělané," vmísil se Skudder. "Jenom nechápu, proč ten svůj nouzový východ nevybavili rozumným množstvím energie."

"Tohle zařízení nebylo budováno jako nouzový východ," usoudila Duboisová. "Snad to původně mělo být jakési sídlo na stará kolena. Nespěchalo se s tím, a proto to ještě není hotové. Nedopřáli jsme Shaitovi dost času."

Charity zamyšleně pozorovala druhou ženu. "To by šlo," řekla. "Náš okřídlený přítel musel utíkat z ložnice bez kalhot, a teď nemá peníze na taxíka." Opět se zadívala dolů do haly, nerovnoměrně rozdělené na několik šachet, ponořených do přízračně modrého světla. "Otázkou ještě zůstává, pod kterou pouliční lucernou ho dostaneme."

"Byl nad tím reaktorem," řekl Hartmann těžkopádně. "Když tavili ty tyče."

"Kdy?"

"Asi před jedním nebo dvěma dny." Hartmann pokrčil rameny. "Ztratil jsem pojem o čase."

Net se podívala na Charity. "Dva dny?"

"A kde byl, když jste poslali svoji první zprávu?"

Net a Hartmann se na sebe podívali.

"Tu zprávu jsem poslal já sám," řekl Hartmann. "Před pár hodinami."

Tentokrát se na sebe zase pro změnu nevěřícně podívali Charity a její doprovod.

"Krátce předtím, než jsem se oddělil od Kyla," dodal Hartmann. "V té hale, zatímco Moroni posílali pár kluzáků do mezihvězdného transmittéru. Po necelých dvou minutách nás objevili. Obrátili skoro celou halu vzhůru nohama, aby nás dostali."

Charity pomalu přikývla. "Tu zprávu jsme zachytili," řekla. "Transmittér ji přenesl nahoru a my jsme šli za ní."

"Ale nevyletěli jsme v hale s mezihvězdným transmittérem," vmísil se Skudder zamyšleně.

Hartmann protáhl obličej. "Pochybuji, že Moroni zase rychle uvedou mezihvězdný transmittér do provozu," řekl. "Vypadalo to, že se jim věci vymkly z rukou, když pilot jednoho kluzáku přišel na nápad zúčastnit se ohňostroje."

Charity si přidírepla vedle Hartmanna a pozorně se na něho zadívala. "Před osmi týdny jsme zachytili zlomky zprávy stejného znění," řekla.

"Před osmi týdny?" řekla Net vyjeveně.

"Vysílání trvalo celkem skoro dvacet minut, ale velká část se při přenosu ztratila," doplnila Charity. "Pokud to dokázal Jared rekonstruovat, jednalo se o několik stručných vět, které se několikrát opakovaly."

"My jsme nevysílali dvacet minut," řekl Hartmann zmáteně. "Tohle naprosto nechápu."

Charity ho nadále pozorně sledovala. "Jak dlouho už jste tady?" zeptala se vzápětí.

"Dva dny," řekl Hartmann netrpělivě.

Net chytila jeho ruku a stiskla mu ji na uklidnění. "Dva dny," potvrdila a ostražitě se zadívala Charity do obličeje. "Nějaké námitky?"

Charity dlouze zahvízdala. "Černá pevnost padla před třemi měsíci," řekla tiše.

Beze slova se dívali jeden na druhého.

"Zdá se, že jsme někde ztratili pár týdnů," řekl konečně Hartmann.

Skudder nechápavě vrtěl hlavou. "Odkdy trvá transmittérový skok tři měsíce?"

"Nemyslím, že by to byla jen nějaká obyčejná porucha," odpověděla Charity. "Všechno to příliš dokonale

zapadá jedno k druhému. Tady někdo tahal za různé nitky, někdo, kdo dokáže ovlivňovat procházení transmitéry."

"Procházení v čase?" zeptal se Skudder nevěřicně.

Charity přikývla. "Jako když vám něco pošlou časem, a navíc ještě na správnou adresu."

"Jak je to tedy s tou zprávou?" vmísila se Net. "Myslím, s tou první zprávou?"

Charity odpověděla pouhým pokrčením ramen.

"Vy myslíte, že něco... někdo ji poslal do minulosti?" ujistil se Harris. "Tři měsíce zpátky?"

"Pokud je tomu tak, pak to udělal několikrát," odpověděla stručně. "A celých dvacet minut." Ignorovala Harrisův skeptický výraz. Net beze slova zavrtěla hlavou a znovu věnovala pozornost Hartmannovým poraněním.

"Ten transmitér už nemůžu ani vystát," řekl Skudder po chvíli. "Jako by nebylo dost na tom, že nás chtějí zabít ti zatracení mravenci, teď ještě navíc budeme mít všechno vzhůru nohama."

Charity opět přikývla. "Gurk se domníval, že právě v tom je hlavní problém."

"Co je s ním?" zeptal se Hartmann.

"Je mrtev," odpověděla Charity. "Alespoň se domníváme."

"Jak se to stalo?"

"Řekněme, že spadl do moc velké díry," řekla. "Odtud jsme taky dostali tu první zprávu." Pokusila se do několika vět shrnout události po výbuchu černé díry. "Sit' energii pohltila," zakončila výklad, "ale největší část z ní se odrazí, a pokud bude v tu chvíli díra ještě otevřená, zpětný náraz roztrhá Zemi."

"To jsou pěkné vyhlídky," Hartmann zkrivil obličej, když mu Net dalším obvazem ovinula nadloktí. "A co teď?"

"Musíme najít Shaita a zničit ho," řekla Charity. "A pak..." Bezmocně zvedla ruce.

Harris se bezradně rozhlížel po rozvodné komoře. "A kde ho budeme hledat?"

"Tohle všechno vzniklo jen proto, aby mu umožnilo útěk do sítě," vysvětlovala Charity nevrle. "A jediná cesta odtud vede mezihvězdným transmitérem."

"Pokud v té hale vůbec ještě něco zůstalo," řekl Skudder a významným pohledem sklouzl po Hartmannových poraněních.

Charity zavrtěla hlavou. "Do té haly musíme," rozhodla.

Hartmann protočil oči. "Už ne."

Opravdu nebylo nutné Hartmanna podpírat. Léky nejenže utlumily jeho bolesti, ale také zpomalily reflexy, nicméně jít mohl i vlastními silami. Šli spolu s Net na samém konci procesí. Harris a Skudder se ještě jednou vrátili k bagru a donesli bombu a počítač. Pokusili se pomocí Netiných zkušeností najít přímou cestu do transmitérové haly, místo aby použili schodiště.

V prvním nižším podlaží se ocitli na široké rampě, na které vedlo na šest obrovských pásových dopravníků od zavřených vrat příjezdové rampy dolů do hlubin. Pásky sice byly mimo provoz, ale stále ještě na nich ležela naložená ruda.

"Ty dopravní pásy musejí vést k mezihvězdnému transmitéru," usoudil Harris. Spolu se Skudderem nesl bombu, zatímco Duboisová si naložila na záda kostku.

"Nebo k reaktoru, který objevil Hartmann," namítla Charity zamyšleně a posvítla svojí baterkou co nejdál podél pásu. "Možná máme pravdu oba. Tam vpředu je rozcestí."

Šli dál. Čtyři dopravní pásy zabočovaly strmě dolů do boční štoly, ze které vycházela světlečervená zář, zbývající dva pásy pokračovaly dál po rampě, jejíž sklon se stále zmenšoval.

"Ta rampa vede do haly," pravil Skudder a chtěl jít dál.

Charity ho ale chytila pevně za paži. "Počkej," řekla a sundala z ramene pušku. "Tam vpředu něco je."

Opatrně šli dál. V překřížených světelných kuželech svítilen se zalesklo černé tělo moronského válečníka, ležící bez hnutí mezi dopravními pásy. Jeho fasetové oči odrážely světlo jako zrcadlo rozbité na tisíc kousků.

"Mrtvý?" zašeptal Skudder s puškou namířenou na mravence.

Charity mu ohmatala hlavu. "Ještě dýchá." Membrány po stranách horní části hrudníku se ještě pohybovaly, sice slabě, ale pravidelně.

"Naprosto strnulý," řekl Harris užasle. "Tam vzadu je ještě jeden."

Ve spěchu se rozhlédli na všechny strany. Mezi dopravníky leželo minimálně dalších dvacet Moronů, ale ani jeden nereagoval na okolí.

Charity opatrně došla k prvnímu válečníkovi a přidřepla si vedle kreatury. Vytáhla ze svého opasku nějaké nářadí, vysunula z něho protáhlou čepel a tou se opatrně dotkla klepet na konci Moronovy ruky.

Kleště se sevřely a přecvakly kalenou ocel. Charity rychle ustoupila, skoro přitom zakopla, ale Moron nevykazoval žádné další známky života.

"Jdeme dál," řekla chraplavě. "Pospěšme si."

Kráčeli dál kolem temné štoly. Skudder se zastavil a nahlédl dolů do hlubiny. Asi čtyřicet metrů hluboko, snad jen jedno patro pod nimi, se vařila žhavá láva a do nosu je udeřil štiplavý zápach.

"Stoupá to," řekl Hartmann vyděšeně. "Ten reaktor ležel mnohem níž."

"Možná se šíří řetězová reakce," řekl Harris za ním. "Předpokládám, že kamení tam dole je velice bohaté na uran, nebo z čeho vlastně pochází ta energie, jinak by Moroni tady dole nebyli."

Charity zírala na lávu. "To znamená, že se celá základna utopí v té vřelé tavenině," řekla. "O záření už ani nemluví."

"Čas utíká," řekla Duboisová varovně. "Nemyslím, že by se tu Shait hodlal dlouho zdržet."

Vstoupili do tunelu, vedoucího k transmitérové hale. Strop se nacházel alespoň třicet metrů nad nimi a tunel byl zhruba dvakrát širší, než činila jeho výška.

"Sem dopravili ty kluzáky," řekl Hartmann zezadu.

Charity přikývla na souhlas. Na betonu rampy ležela další skupina moronských mravenců. Vypadalo to, jako by se z něčeho nic uprostřed práce najednou zhroutili. Kolem se povalovalo jakési nářadí. Zřejmě se pokoušeli opravit jeden z dopravníků. Za nimi se nacházela velká dvoukřídla vrata, vedoucí do temné, vysoké haly. Charity dokázala rozeznat několik siluet kluzáků, pečlivě vyrovnaných v řadě.

"To je ten hangár," řekl Hartmann, který došel až k Charity. "Na jeho druhém konci je vstup do transmitérové haly."

V tu chvíli prolétl nad jejich malou skupinkou laserový blesk a roztavil nad nimi čtvereční metr stěnového obložení. Charity zvedla pušku a vypálila do místa mezi kluzáky, odkud výstřel přišel.

"Dost!" vykřikl najednou Harris. Zaváhala a odtáhla prst od spouště.

"Co se stalo?" zeptal se Skudder.

Hartmann ukázal někam do tmy. "Však se podívejte."

Zpoza kluzáků se vypotácel jeden jediný válečník. Pažba laserové pušky mu vyklouzla z jeho spáru a vlekl zbraň za sebou, zatímco se pokoušel běžet směrem k nim. Jindy tak precizní a rychlé pohyby hmyzích nohou vypadaly nyní neohrabaně a nevyváženě. Po pár metrech ztratil Moron rovnováhu a převrátil se dopředu. Namáhavě se pokusil zvednout, ale zřejmě ztratil zbytek vlády nad svými nohama.

Charity zavrtěla hlavou. "Co se to tu děje?" zeptala se nahlas.

Hlava válečníka se ještě prudce zvedla do výšky, pak se začal mravenec pomalu plazit směrem k nim. Zřejmě zaslechl Charitin hlas. Charity znovu zvedla pušku, ale válečník zůstal po několika metrech ležet a nehýbal se. Jeho laserová puška upadla na zem.

Charity skoro s úlevou zajistila svoji zbraň. "Buďte opatrní," řekla a vstala. "Může jich tam být ještě víc a zřejmě nejsou všichni ztuhlí v solné sloupy."

"Panebože, co to je?" zeptala se Net s odporem. "Je zraněný?"

Hartmann se přiblížil k mravenci. "Kyl mi vysvětloval, že tady dole zůstalo příliš málo Moronů, než aby dokázali vytvořit jednotku."

"Většinu z nich jsme už našli," řekla Charity suše. "Leží mrtví nahoře na povrchu. Zřejmě nějaký čas pracovali bez skafandrů ve vzduchoprázdnu, a to tak dlouho, dokud nepadli."

"Shait?" zeptal se Hartmann.

"Teď jste na to kápl." Charity posvítla do haly. Moroni odtud museli zjevně uprchnout. "To snad vysvětluje, proč jsou zbývající mravenci tak natvrdlí, ale nic tady z toho." Hleděla na válečníka, který stále ještě ležel na podlaze haly. Jeho tělo se sotva znatelně chvělo, jakoby zimou, kterou ale kromě něho nikdo necítil. Charity se v duchu ptala, zdali je vůbec ještě může slyšet.

"Podívejte se sem," zvolal Skudder a opsal svojí svítilnou kruh. Na hromadě za dvěma kluzáky leželo pár strojových částí a krabic, mezi tím pak pancéřové obložení a zád raketometu.

"To jsou kusy vraku," odušil Hartmann.

"Ano," řekla Charity zachmuřeně. "Části naší lodi. Viděli jsme ty kluzáky, když letěly k HOME RUN."

"Taky myslím," řekl Skudder podivně mdle.

Cítila, že tu něco není v pořádku. Zmateně se pokoušela analyzovat Skudderův výraz, pak ji ale poznání zasáhlo jako rána pěstí do tváře.

"Kukaččí vejce!" řekla.

Skudder přikývl a zhluboka se nadechl. "Biologická válka," řekl tvrdě.

"To máme skutečné báječné spojení," pravila Charity hořce. Hartmann, který nevěděl, o čem je řeč, na ně jen nechápavě hleděl. Charity se obrátila k Duboisové, která s neprůhledným výrazem ve tváři hleděla na ochromené válečníky.

"To není pro vaše lidi právě to nejlepší doporučení," řekla Charity vztekle. "Co jste to jen udělali?"

Duboisová zvedla oči, a tu si Charity všimla, jak přes její tvář přelétl stín. Kupodivu to vypadalo jako... smutek.

"Co jste udělali?" opakovala Charity. Net hleděla střídavě na Duboisovou a na Charity a pak se od nich opatrně začala vzdalovat.

"Co myslíte?" zeptala se Duboisová.

"Můžete třikrát hádat," řekla Charity. "Podstrčili jste nám nějakou chorobu, ne? Někakou nákazu, šitou na míru. Biologickou časovanou bombu. To ji máte z moronských arzenálů, nebo už jsou vaše vlastní laboratoře tak daleko? Nebo dokonce královna je schopna snášet něco takového?" Hlavní pušky ukázala směrem k moronským válečníkům. "Ta zatracená vejce? Byla to válečná kořist, nebo jste obětovali část svého vlastního potomstva?"

Duboisová se usmála. "Nic z toho není horší než pouhá polovina pravdy," řekla.

"Už žádné hádanky!" zařvala na ni Charity.

Duboisová došla až k ní a prošla kolem ní. "Tady to," řekla, když mījela Charity, "není dílo žádné zbraně."

"Tak co tedy?" otázala se Charity ostře a obrátila se.

Duboisová šla nevzrušeně dál. "Výsledek neodvratného vývoje," řekla. "Způsobený přírodou, která nezná slitování. S nikým."

Zastavila se bezprostředně vedle válečníka, na dosah jeho nebezpečných klepet, která - třebaže bez vlastní vůle - stále ještě představovala smrtelné ohrožení.

"To nechápu," řekla Charity.

"Pokud se lidský kojenec ponechá o samotě, pokud dostává jen jíst, ale nikdo se jej nedotýká, ani na něho nemluví, pak jistě zemře." Duboisová odvrátila pohled od válečníka a zadívala se na Charity. "Už rozumíte?"

Charity beze slova zavrtěla hlavou. Duboisová se naklonila nad válečníkem. Jeho mohutné tělo se trochu pohnulo. Charity ji chtěla varovat výkřikem, ale byla jako ochromená. Duboisová rukou pohladila Morona po tykadlech, naprosto beze strachu a s onou něžností, jaká u lidí vzniká při dlouhé důvěrné známosti.

"To jsou naše vlastní děti, jež tady umírají," řekla, když se zase narovnala. "V těch zničených vejcích byli Jaredové. Kontakt s nimi přivodil proměnu. Taková je naše přirozenost. Proměna je neodvratná."

"Skok," řekl Skudder.

"Ano... a ne. Skok se uskuteční, když je nás dost, abychom utvořili jednotku. Vzpomeňte si na ty kojence. Jak byste se cítila, kdybyste dostala duši... a byla docela sama v nekonečné, mlčící temnotě." Duboisová zvedla ruku. "Nic jiného se zde nestalo," řekla.

"Sakra," vyklouzlo Charity, zatímco sledovala s patřičnou hrůzou válečníky, ze kterých se mezitím už žádný nehýbal. Nikdy by si nepomyslela, že bude mít někdy s těmito tvory soucit.

"Víte," řekla Duboisová, částečně zakrytá tmou, "my nejsme stvořeni pro samotu. Žádný z nás."

10

Nikdo se nepokusil jim v průchodu hangárem zabránit. Celé zařízení vypadalo, jako by bylo opuštěno už před dávnými lety. Nebylo slyšet žádné zvuky, s výjimkou jejich vlastních kroků. Obrovská posuvná vrata na druhém konci byla zavřena a zablokována. Moroni zničili ovládací motory.

"Musíme najít jinou cestu," řekla Charity.

"Tam vzadu je schodiště," poznamenal Harris a Net tiše zaúpěla.

"Buďte opatrní," varovala je Charity. "Možná nás chtějí vlákat do pasti."

Schodiště vedlo nahoru ke stropu a na ochoz z kovových mříží, opatřený zábradlím, které však vzbuzovalo pramalou důvěru. Museli jít jeden za druhým, aby se dostali k požárnímu východu, vedoucímu stejným směrem jako zablokované dveře.

"Zavřeno," řekl Skudder, když se všichni natlačili na plošinu přede dveřmi. Odjistil pušku a vrhl směrem k Charity tázavý pohled.

Charity přikývla.

"Zřejmě už vědí, že tu jsme," řekla.

Výstřely roztrhaly slabý plech i zámek pod ním. Pak už stačilo jen pár silných kopnutí a dveře se otevřely ven. Vstoupili do počítačové místnosti, osvětlené pouze několika zapnutými obrazovkami. Zvuk větráků a klimatizátorů pohlcoval každý jejich krok. Za skleněnou přepážkou se nacházelo několik velkých databank a zásobníků, za nimi bylo vidět okna, vedoucí do haly s mezihvězdným transmittérem. Velkou část okenní plochy pokrývaly ocelové žaluzie, chránící je před zpozorováním ze strany možných hlídek.

"Tady jsme v bezpečí," řekla Duboisová a znovu si nasadila přilbu. Pomocné indikátory na jejím hledí jí pokrývaly obličej mřížkou žlutých čar, ve které tančily různé fosforově zelené obrysy.

Charity prošla mezi řadami pultů. Po pár krocích se náhle zastavila.

"Něco není v pořádku?" zeptal se Skudder z druhého konce místnosti.

Charity šla dál. Obrazovka vedle ní zhasla a hned se rozsvítila další v řadě. Charity se zastavila a zkusila udělat několik kroků zpět. Obrazovky se opět vystřídaly. Překvapeně šla dál, znovu se zastavila, sledována obrazem jednoho monitoru po druhém.

"Sakra," řekla a zadívala se pozorně na nejbližší monitor. Na obrazovce blikala spleť alfanumerických znaků a čar, vzápětí přes ni přeběhl mlžný obrys postavy, podobající se lidské.

Skudder proběhl několika skoky kolem řady pultů a zastavil se vedle Charity. Ostatní se pomalu přiblížili také.

Obrazovka mezitím úplně zčernala, kromě bílých čar, tvořících obrys postavy, obklopené slabou nazelenalou září.

Postava zvedla ruku a pokynula jí.

"Někdo s námi chce mluvit," řekla Charity pomalu. "Nebo si z nás tropí žerty."

Duboisová se otočila kolem vlastní osy. Její puška a zaměřovač přitom opsaly perfektní kruh. "Nikdo tu není," řekla.

"Tím bych si nebyla tak jistá," řekla Charity. Na obrazovce monitoru další nazelenalý stín překryl původní obrys a rozplynul se. Charity se zhluboka nadechla a obrátila se.

Za ní stála nebo se vznášela nemožně veliká a hubená postava, která jako by byla utvořena jen z bílého a zeleného světla.

Pokud by ty obrysy patřily lidské bytosti, pak to musel být pozoruhodně vysoký a vychrtlý jedinec. Ruka, kterou zdvihl na pozdrav, znovu pomalu klesala. Skrze světélkující tělo viděla Charity protější řadu pultů.

"Zatracená věc," řekl Hartmann. "To jsem už jednou viděl."

"Já taky," řekla Charity nevýrazně. Barva zjevení přešla do vybledlé šedi, pak se objevilo jemné, pastelově zabarvené stínování. Rysy průhledného obličeje Charity spíš vytušila, než poznala, ale najednou se jí zdálo, že ví, který přízrak minulosti před ní stojí. Zjevení znovu ztratilo barvu. "Starku," řekla. Skudder bezděčně ustoupil o krok nazpět. Zjevení se zdvořile uklonilo. V příštím okamžiku zmizelo.

TO JE PĚKNÉ, ŽE MĚ POZNÁVÁTE, vyvstalo na obrazovce bílými, nehybnými písmeny. Vlastně na všech obrazovkách.

"Kde jsi?" zeptala se a ohlédla se. "Co se stalo?"

TO JSOU TĚŽKÉ OTÁZKY, odpověděla obrazovka. Charity si ani nevšimla, jak se písmena vyměnila.

"Myslela jsem, že jsi mrtvý," vymáčkla ze sebe těžkopádně. "Ty i tvoji lidé."

KDO ŘÍKÁ, ŽE NEJSME?

Skudder se podíval na Charity. "Příšerné," řekl tiše.

"Mrtví lidé nemluví," řekla Charity do tmy.

VĚTŠINOU, upřesnil ji počítač.

"Telefonní poplatky jsou příliš vysoké?"

V JISTÉM OHLEDU, dostalo se jí vážné odpovědi. STOJÍ NÁS SPOUSTU NÁMAHY MĚNIT REALITU TAK ABY SE MOJE SLOVA STALA JEJÍ SOUČÁSTÍ. JE TO STEJNÉ, JAKO BYSTE STAVĚLI SILNICI TAK, ŽE BYSTE DĚLALI TUŽKOU ČÁRU NA MAPĚ.

Dávalo to smysl, třebaže to znělo bláznivě. "Proto jsi tedy průhledný," řekla. "Nebo je to jen v našem vnímání?"

MOZKY JSOU NEŠIKOVNÉ, vysvětlovala obrazovka. JEDNODUŠŠÍ JE PŘEHODIT PÁR ÚDAJŮ V PAMĚTI. STAČÍ PŘEPSAT PÁR BITŮ. POČÍTAČ VYŘÍDÍ ZBYTEK.

"Drzost," zamumlal TACCOM 370/98. Kostka byla od své jízdy na nárazníku bagru vysloveně skoupá na slovo. Charity měla podezření, že počítač je uražený. Pomalu začínala ztrácet přehled o tom, kdo v jejím okolí hraje jakou roli, co je skutečně významné a co ne. "Pohltil vás transmitér," řekla Charity nejistě.

TOTO VYSVĚTLENÍ JE STEJNĚ DOBRÉ NEBO ŠPATNÉ JAKO KAŽDÉ JINÉ. Obrazovka znovu potemněla. V PODSTATĚ MŮŽEME BÝT VŠUDE, ALE JE TO STRAŠLIVĚ NAMÁHAVÉ.

"Co jsi?"

JSEM STÍN, OZVĚNA, MOŽNOST. JSEM POTENCIÁL. JSEM REZONANCE. Obrazovka na vteřinu zůstala temná. PRO SKUTEČNÉ VĚCI JE JEDNODUŠŠÍ VYTVAROVAT STRUKTURU TOHO, CO VY NAZÝVÁTE SKUTEČNOSTÍ, K OBRAZU SVÉMU. POKUD SE ALE STRUKTURA ZBAVÍ HMOTY, ZŮSTANE ČISTÁ INFORMACE. Kurzor krátce zablikal. INFORMACE NEMOHOU JEDNAT. POUZE EXISTUJÍ.

"Mluvíš s námi," namítla Charity. Zamrazilo ji. "V jistém smyslu jednáš."

VZPOMÍNÁŠ SI NA TO, ŽE JSEM JEDNAL. VZPOMÍNKY JSOU ILUZE O JEDNÉ ČÁSTI SKUTEČNOSTI, KTEROU VĚDOMÍ UŽ NEDOKÁŽE UCHOPIT PŘÍMO. JSOU I JINÉ ILUZE. ČAS JE JEDNOU Z NICH. Charity měla neurčitý pocit, jako by slyšela pobavený smích. VĚDOMÍ JE NĚCO JINÉHO.

"To je na mě silné kafe," řekl Harris, který se spolu s Duboisovou díval na jiný monitor. Složili bombu na podlahu, Harris se na ni posadil a opřel se oběma rukama o pult. Charity si mlčky kladla otázku, jestli i on vidí ta samá slova, nebo jestli každý z nich vede svůj vlastní dialog, svůj vlastní fiktivní rozhovor, který se ve skutečnosti vůbec nekoná.

PŘEDSTAVTE SI TRANSMITÉROVOU SÍŤ JAKO METRO NA NEJvyšší ÚROVNI, objevil se na temné obrazovce nový odstavec. SYSTEM BOŽSKÉ RYCHLODRÁHY. UVNITŘ SE NACHÁZEJÍ ZRUŠENÉ TRATĚ, NĚKOLIK FREKVENTOVANÝCH ÚSEKŮ A HLAVNÍ DOPRAVNÍ TEPNY. JSOU TU ODPADKOVÉ KOŠE A VĚCI, KTERÉ PASAŽÉŘI ZTRATILI. TU A TAM DORAZÍTE NA NĚJAKÉ NÁDRAŽÍ. Písmena vybledla. A JSOU TU KRYSY.

"Shaiti?"

NE, odpověděla obrazovka trpělivě. SHAITI JSOU JEN UMĚLE VYTVOŘENÁ TĚLA, KTERÁ OBSAHUJÍ NĚCO JINÉHO. NĚCO, CO MÁ DOST VŮLE STVOŘIT SI SCHRÁNKU VE SKUTEČNOSTI. Z NÁS TO NEUMÍ NIKDO. ALE TO NĚCO TO DOKÁŽE.

"Bohové to dokážou."

SPRÁVNĚ, řekl počítač stroze. BYTOSTEM, KTERÉ VY Z NEDOSTATKU LEPŠÍHO POJMENOVÁNÍ ŘÍKÁTE SHAITI, PATŘÍ SÍŤ. ONI JSOU SÍŤ. NEBO ALESPŮN JEJÍ ČÁST. A SOUČASNĚ V NÍ JSOU CIZÍMI TĚLESY.

Její podvědomí si spojilo pár fakt, které jí až dosud nedávaly smysl.

"Gurk," řekla.

PODÍVEJTE SE NA SÍŤ V JEJÍ CELISTVOSTI. PODÍVEJTE SE NA NI JAKO NA FORMU ŽIVOTA. MÁ SVOJI VLASTNÍ VŮLI. MÁ SVŮJ ÚČEL A JEŠTĚ VÍC, MÁ SVŮJ ZÁMĚR. NIC Z TOHO NELZE VYJÁDŘIT LIDSKÝMI SLOVY.

"Čím byl Gurk ve skutečnosti?"

ČÍMKOLIV CHTĚL BÝT. Charity znovu zaslechla tu přízračnou ozvěnu smíchu, existující jen uvnitř jejího mozku. KAŽDÁ FORMA ŽIVOTA MÁ SVÉ SEBEOBNOVOVACÍ MECHANISMY, SVOJE REFLEXY, ZÁBRANY, SCHOPNOST IMUNITY.

"To je obrazné vyjádření," řekla hlasitě. "Ale obrazy matou."

TA BYTOST, KTEROU NAZÝVÁŠ GURK, SPLNILA SVŮJ ÚČEL. SCHRÁNKU BYLA ZNIČENA. TATO UDÁLOST VYVOLALA ZNAČNÝ NEKLID. Obrazovka potemněla. DALO BY SE ŘÍCT.

"To je příšerné," řekla Charity. "Říkáš, že tedy v jeho těle byl uložen jakýsi programový virus, který ho proti jeho vůli vehnal do té díry?"

KDO VÍ, CO SKUTEČNĚ CHTĚL.

"A co kdyby se dokázal vzepřít?" zeptal se Skudder. "Copak si ti tvoji takzvaní bohové vůbec nevšimli, že jim někdo udělal do tunelu pořádnou díru?"

JAK BY MOHL UJÍT SVÉMU PŘEDURČENÍ?

Charity zachmuřeně přikývla. Přes obličej jí přeletěl temný stín. "Dřív nebo později by ho díra dostala," přiznala. "Zřejmě by bylo taky úplně jedno, kdyby ho Moroni ještě předtím zastřelili. Snad jsme jenom měli štěstí, že byl poněkud lehkomyšlný a dostalo ho to dost brzy na to, abychom my ještě získali nějakou šanci."

"No skvěle," řekl Skudder.

"Zkus si stěžovat na Stvořitele," odpověděla Charity kousavě. Napřímila se. "Kdo nás sem přivedl?" zeptala se nahlas.

JÁ JSEM POUHÁ KRYSA, odpověděla obrazovka, METAFORICKY ŘEČENO. JE NÁS SPOUSTA, A POKUD SE CHOVÁME NENÁPADNĚ, NECHÁVAJÍ NÁS NA POKOJI.

Celá ta rodina zahynula na útěku z orbitálního města, vzpomněla si Charity. "Je mi to líto," řekla.

TENTO VESMÍR NEBYL VÁŠ NÁPAD, odpověděl její partner klidně. Náhle nadpis prudce zmizel. JÁ JSEM VÁS NEVOLAL, KAPITÁNE LAIRDOVÁ. PŘEDSTAVTE SI TU DÍRU JAKO TUNEL, KDYŽ DO NĚHO VTRHNE VODA. ČÁST CEST JE ODŘÍZNUTÁ OD SÍTĚ. SÍŤ JE SVÝM ZPŮSOBEM VELICE CITLIVÁ. NEDOKÁŽE STRÁVIT NAJEDNOU PŘÍLIŠ MNOHO SKUTEČNOSTI, NEBO PŘESNĚJI PŘÍLIŠ MNOHO NESTRUKTUROVANÉ HMOTY.

"Stavební čtyři jsou už na cestě," usoudila Charity.

A VY MŮŽETE PŘILOŽIT RUKU K DÍLU. Stark se kdesi uvnitř její hlavy zase zasmál. PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE PROTO SI VÁS ZAVOLALI, KAPITÁNE LAIRDOVÁ.

"A jak by to mělo proběhnout?"

MORONSKÁ BOMBA VYTVOŘILA V SÍTI NÁRAZOVOU VLNU. ŘEKNĚME, ŽE TKÁŇ ČASOPROSTORU SE PŘITOM NAPJALA SKORO AŽ K PŘETRŽENÍ.

"Odkud to máte?"

NECHAL JSEM SI TO VYSVĚTLIT, vysmívala se jí obrazovka. DÍRA JE JEDNO Z MÍST, NA KTERÝCH JE TKÁŇ PROTRŽENÁ. UŽ PŘEDTÍM EXISTOVALY NESČETNÉ MIKROSKOPICKÉ TRHLINY A PÁR VĚTŠÍCH DĚR VRŮZNÝCH ČASOVÝCH BODECH, ALE ČASOPROSTOR MÁ I PŘI SVÉM OMEZENÉM ROZSAHU MOŽNOSTI, JAK SE ZASE SÁM VRÁTIT DO STABILIZOVANÉHO STAVU. DÍRA NA PÓLU PŘEROSTLA TYTO REGENERAČNÍ SCHOPNOSTI.

"Jaredi doufají, že ji dokážou zavřít," řekla Charity. "Mají strach ze zpětného nárazu exploze."

PRÁVEM. MÁM VÁM VYŘÍDIT ZE JEDINÁ ŠANCE, JAK DÍRU NA PÓLU UZAVŘÍT, SPOČÍVÁ V TOM, ŽE SE ZPĚTNÁ NÁRAZOVÁ VLNA NECHÁ ZE SÍTĚ VYJÍT NA JINÉM MÍSTĚ.

"Mezihvězdný transmitér," pochopil Skudder. "To jsou nádherné vyhlídky."

NÁRAZOVÉ VLNY TUTO ČÁST SÍTĚ ZNOVU SPOJÍ S GALAKTICKOU SÍTÍ. VÁŠ NEPŘÍTEL POČÍTÁ S TÍM, ŽE SE MU BĚHEM KRÁTKÉ DOBY MEZI OTEVŘENÍM CESTY A ZNIČENÍM TÉTO SLUNEČNÍ SOUSTAVY NADÁLE SE ROZEVÍRAJÍCÍ DÍROU PODAŘÍ UNIKNOUT VLASTNÍ ZKÁZE.

"Kyl říkal, že v žádném případě nesmíme nechat Shaita uniknout," řekl Hartmann.

"Přesně tak," řekla Duboisová.

VŠIMNĚTE SI TĚ SYMETRIE, KAPITÁNE LAIRDOVÁ. STEJNĚ JAKO DÍRA NA PÓLU ZACHYTÍ NIČIVOU SÍLU ZPĚTNÉHO NÁRAZU, NEŽLI SE MU PODAŘÍ DOSPĚT K MĚSÍCI, TAK MŮŽE TAKY MEZIHVĚZDNÝ TRANSMITÉR PŘITÁHNOUT NÁRAZOVOU VLNU K SOBĚ, COŽ DÁ JAREDU PŘÍLEŽITOST K UZAVŘENÍ DÍRY.

"To jste věděli," pravila Charity a pevně se zadívala Duboisové do očí.

"Samořejmě," řekla druhá žena klidně. "Je to naše jediná šance."

"Jak jste na to přišli?"

"Ta zpráva nás na to navedla. Jakmile už jsme věděli, co musíme hledat, našli jsme v moronských počítačích všechny informace, které jsme potřebovali. Věděli jsme, že musí existovat ještě jeden mezihvězdný transmitér. Věděli jsme dokonce, kde ho máme hledat. Potřebovali jsme už jenom zjistit jeho přesné místo a zmocnit se ho."

"A najít někoho, kdo by za vás ten horký kaštan vytáhl z ohně," dodala Charity trpce.

"Je to, jak říkám," vysvětlovala Duboisová mírně. "Nemůžeme existovat delší dobu odděleně od našeho společenství, aniž bychom se proměnili. Jaredský mravenec by se mohl během několika hodin dostat do stavu, který se v našich očích neliší od šilenství. U lidí je to trochu jiné. Ti mohou žít a jistým způsobem i smysluplně jednat, ale copak se na ně můžeme spolehnout? Jejich způsoby a chování mohou být nevypočitatelné, a čím víc jich bude od společenství izolováno, tím nepředvídatelnější bude jejich jednání."

"Vždycky jsem chtěl vědět, jestli může být kolektiv schizofrenní," řekl Harris zamyšleně.

No, každopádně alespoň dokáže lhát sám sobě, pomyslela si Charity a úkosem se na vojáka podívala. "Kyl a Lesster se chovali velice rozumně," řekla, třebaže o tom nebyla nijak zvlášť přesvědčená.

"K tomuto účelu byli vytvořeni," řekla Duboisová. "A byli sami. Je to otázka vzájemného působení. Většinou je to nepohodlné, nikoliv však nebezpečné. Zatím..." Pokrčila rameny.

To je bariéra, která oddaluje Skok, uvědomila si Charity. "A jak je to s vámi?" zeptala se.

"Já nejsem Jared," odpověděla Duboisová. "Opravdu ne. Byla jsem vytvořena, abych mohla jít místo nich. Proto mi byly předány vědomosti o mém poslání. Bylo to tak jednodušší."

Harrisův obličej vypadal, jako by byl vytesán z mramoru. Charity se rozhodla, že je na čase změnit téma.

"Starku?"

MUSÍTE OTEVŘÍT MEZIHVĚZDNÝ TRANSMITÉR DŘÍV, NEŽ DORAZÍ NÁRAZOVÁ VLNA.

"Jak?"

JAK JSTE TO UDĚLALI POSLEDNĚ?

"Tak to je typické," řekl Skudder. "Bomba jako řešení každého problému. Velkolepé. Proč někoho jednou

nenapadne taky něco jiného?"

"Podle mne je to docela v pořádku," řekl Harris a podpatkem kopl do bedny s bombou.

Skudder pohrdavě zasykl.

"Podívejte se na to takhle," řekl Harris vážně. "Kdybychom se s tou ztracenou věcí měli celou tu dobu tahat marně, pak bychom si připadali opravdu ošizení."

"Třeba je ten tvůj malý miláček jen prvotřídní šmejd," řekl Skudder vztekle. "Co uděláme, když to nebude fungovat, ať už z jakéhokoli důvodu?" Skudder ukázal přes rameno. "Tohle je opravdu veliký transmittér. Nějakých pár megatun možná nebude stačit."

"Bude to stačit," řekla Charity a zadívala se na Duboisovou. "Určitě je to ta správná ráže, nemám pravdu?"

Duboisová mlčky přikývla.

"Elektronická roznětka a vysílačka už nejsou v pořádku," namítl Harris polohlasně. "Ovládací elementy to trochu odskákal, když jsme byli v McDonaldu."

"Tak to můžeme odpálit ručně," řekla Duboisová bez pohnutí.

"Skvělé," ozval se znovu Skudder a uštědřil krabici s bombou takový kopanec, že skoro ztratil kontakt s podlahou.

Charity se zadívala nahoru. Bylo to dost divné, bavit se s někým, kdo byl zřejmě všude kolem. "Kolik ještě máme času?"

A znovu jí uvnitř lebky zaškrabal ten přízračný smích. MĚLI BYSTE SI POSPÍŠIT.

"Ještě něco?"

CHCI VÁS VAROVAT, ukázala se bíle svítící odpověď. NA TÉTO STRANĚ SKUTEČNOSTI JE NA DENNÍM POŘÁDKU JISTÁ BEZSTAROSTNOST OHLEDNĚ PROSTŘEDKŮ.

"Rozumím," řekla Charity zachmuřeně.

POKUSTE SE NEPŘEMÝŠLET O TOM PŘÍLIŠ, dodala ještě obrazovka a pak obraz zhasl nadobro. Ještě chvíli čekali, než se odvážili odtrhnout zrak od obrazovek.

"Co tím myslel?" zeptal se Skudder.

Charity se nevesele usklíbala. "Že nebudeme mít čas odtud utíkat," řekla.

Transmittérová hala vypadala, jako by ji větrná smršť obrátila od jednoho konce na druhý vzhůru nohama. Podlaha byla pokryta střepy, kusy skály a zbytky strojů. Ve třech níže položených úsecích byla podlaha prolomená a láva se vařila a dýmala mezi černými skelety ohořelých strojů, které se pomalu propadaly do tekutého čediče. Mezihvězdný transmittér byl obklopen asi tuctem světlometů, osvětlujících jeho bezprostřední okolí. Kruh čněl neporušený a naprosto dokonalý nad pošramocným podstavcem a stříbřitý kov se leskl, jako by byl pokrytý kvalitním, nečistoty odpuzujícím lakem. Uvnitř kruhu se vzdouvalo přenášecí pole a znovu a znovu se vymršťovalo do vzduchu. Vypadalo to, jako by se vzduch začínal vařit. Po několika vteřinách se přelud rozplynul a pole se uklidnilo. Na rampách, nejistě se natahujících přes průrvy v podlaze, stálo několik letounů. Zadní část haly se nořila do tmy, avšak infračerveným zaměřovačem mohli vidět siluety stovek Moronů, pracujících horečně na kabelovém propojení nepoškozených strojů s transmittérem.

"To není zlé," řekla Charity uznale Hartmannovi. "Odvedli jste kus práce."

Zavrtěl hlavou. "To jsme nebyli my," řekl důrazně. "Co se tu asi stalo?"

"Vypadá to, jako by někdo celou halu chytil a zmuchlal ji v hrsti," usoudil Skudder a ukázal dopředu. "Tam vpředu strop vypadá, jako by z něho chybělo dobrých dvacet metrů."

"Zhroucený?" zeptala se Charity a snažila se něco rozeznat.

"Ne," řekl Skudder zmateně. "Spíš to vypadá, jako by ho někdo jednoduše odstříhl."

Ted' už viděla, co má na mysli. Ve stropní klenbě byla ostrá trhlina a pár kabelů a rour, probíhajících pod stropem, naprosto hladce mizelo ve skále. Nedaleko odtud pak zel otevřený otvor, jako by někdo neuvěřitelně ostrým nožem odřízl deset metrů skály i kovu a odnesl je pryč.

"Ten transmittér skutečně nevypadá, že by ho měli moc pod kontrolou."

Duboisová se po loktech připlížila trochu blíž. Leželi vedle sebe na můstku, visícím ve vzduchu minimálně tři patra nad podlahou. Narušená konstrukce vypadala, jako by se měla každou chvíli zřítit.

"Ten Shait musí být úplně šílený, jestli se o to chce vůbec pokusit," řekla Duboisová.

"Nemá na vybranou," odpověděla Charity bez špetky triumfu v hlase. Okolní zkáza byla zdrcující. "Podívejte, už to zase začíná."

Transmittérové silové pole se náhle vzedmulo asi půl metru vysoko. Hala se znatelně otřásla, několik skalních bloků se uvolnilo a kleslo do dýmající lávy. Nad potměšilými zříceninami se vznesla nazelenalá záře, pak pole prasklo jako bublina. Vteřinu byl prstenec prázdný, než se silové pole, hladké jako zrcadlo, se skřípěním opět obnovilo.

"Nemohou to stabilizovat," řekla Duboisová. "Příliš mnoho poruch."

"První signály zpětné vlny," řekla Charity. "No, byly dost silné, aby obrátily celou halu v prach a trosky."

"Raději bychom neměli čekat, až dorazí silnější vlna," řekl Hartmann znepokojeně.

"To taky nechci," řekla Charity. Zamyslela se. "Hartmanne, umíte zacházet s moronským kluzákem?"

"Nijak zvlášť," odpověděl.

Ukázala palcem přes rameno. "Net, běž s ním. Vyberte si v hangáru jeden bojový kluzák a připravte ho ke startu. Jakmile vás zavolám, rozstřílíte ta velká vrata na kusy a dvě minuty nato odstartujete. Jasně?"

"Nahoru po rampě?" zeptala se Net.

"Přesně tak," řekla Charity. "Prostřílíme si cestu a pokusíme se dostat k transmittéru, vedoucímu na povrch

Měsíce. Možná nám nárazová vlna otevře cestu, nebo nám z té šlamastyky zase nějak pomůže náš neznámý kamarád."

"Dvě minuty," opakoval Hartmann zamyšleně. "To není moc času na to, abyste se dostali z haly."

"To je náš problém," odpověděla. "Nějaké námitky?"

Skudder se nezdál být moc nadšený. K Harrisovi jako by její slova nedolehla, a pokud měla Duboisová strach ze smrti, pak si to nechala pro sebe.

"Mizíme," řekla Net pragmaticky a chytila Hartmanna za ruku. Voják neochotně přikývl a pak spolu s poušťářkou odešli do počítačové centrály.

"370/98," řekla Charity protáhle, když ti dva zmizeli.

"Co byste si beze mne počala," poznamenala kostka jakoby s předtuchou.

"Tu otázku si právě kladu taky," řekla.

"Ach, ach," zavzdychala kostka. "Předpokládám, že na mě teď zbude něco velice nepříjemného."

"Je mi to upřímně líto," zalhala Charity bez pohnutí. "Tam dole je vidět poslední úsek dopravníku. Vede bezprostředně až k podstavci mezihvězdného transmitéru."

"Praktické," vytušil 370/98, o co půjde. "A dál?"

"Zrovna ho zase zapnuli," vmísil se Skudder. "Zrovna teď."

"Velice laskavé," řekla Charity. "Pokoušejí se díry v základech vyplnit sutí. A tím nám otvírají cestu přímo až do haly."

"A dál?" zeptala se znovu kostka.

"Předpokládám, že budeme muset odpálit bombu ve chvíli, když bude transmitér naplno otevřený," řekla. "To znamená, když dostatečně prudká vlna dostane přenášecí pole mimo kontrolu."

"Nic jednoduchého," řekla kostka mrzutě.

"To vůbec ne," řekla Charity a hodila pohledem směrem k oku objektivu na počítačově čelní straně.

"Potřebujeme inteligentní roznětku."

"Asi vás nepřesvědčím, abyste mě vynechala ze hry," usoudila kostka. "Přece si tu bombu můžete odpálit sama. Jste přinejmenším stejně pečlivá a spolehlivá jako já, kapitáne."

"Díky za poklonu," řekla vážně Charity. "Jenom se obávám, že lidské reakce jsou přece jen trochu příliš pomalé. Nárazové vlny jsou zjevně velice rozdílné, a tak je nebezpečí, že se pole zhroutí, ještě než bych dokázala vyvolat explozi, nebo že mě transmitér jednoduše pohltní i s bombou."

"Máte málo sebedůvěry," odpověděl 370/98 nepřesvědčeně.

"Ještě nějaké argumenty?"

"Já nechci."

"To je mi líto," opáčila Charity. "370/98, nemáme čas na diskutování."

"Co chcete dělat?" vyzvídala kostka zvědavě. "Zavést disciplinární řízení? Postavit mě před válečný soud?"

Skudder se naklonil k Charity. "Přestaň už, prosím tě, s tím blbnutím," řekl.

"No dobrá," řekla Charity. "Však uvidíme."

"Co máte v plánu?" zeptal se 370/98 podezíravě.

Zašklebila se mu do kamery. "Je mi jedno, kdo tu bombu odpálí, ale ty budeš každopádně nablízku," řekla.

"Harris, Duboisová, zvedněte tu zatracenou bombu. Musíme se nějak dostat zpátky k dopravníkům. Seshora bychom se do haly nepozorovaně nikdy nedostali."

"Přesto bychom to mohli udělat odtud," řekl Skudder klidně. Charity se po něm ohlédla. Myslel to vážně a vypadalo to, že o tom velmi důkladně přemýšlel.

"Nepřichází v úvahu," řekla. "Chci, aby aspoň někdo z nás odtud vyvázl se zdravou kůží."

Když se bočními dveřmi dostali do tunelu, dopravní pásy se stále ještě pohybovaly. V nepravidelně dlouhých intervalech se jeden z pásů pokaždé na určitou dobu zastavil, zřejmě aby moronským mravencům poskytl příležitost přesměrovat konec pásu na jisté místo.

Harris otevřel pouzdro s bombou a prohlížel její ovládací prvky. "Vysílačka je v háji," řekl. "Nedá se nic dělat TACCOMe."

"Podezření, že bych..." začala kostka.

"Výklad přerušit," poručila Charity stroze.

"Ani mě nenapadne," odpověděl počítač paličatě. "Jsem majetek státu a reprezentuji hodnotu mnoha milionů měnových jednotek, nezávisle na inflaci a na základě kurzu před invazí. Za současné situace na trhu se musela mezitím moje hodnota ještě mnohonásobit."

"Pošli mi účet," řekl Skudder unaveně.

"Věděli jste vůbec, že mě vlada z právních důvodů nemůže nechat pojistit?" vyptávala se tvrdošíjně kostka.

"Kontakty pro externí ovládání jsou neporušené," hlásil Harris poté, co bomba ukončila samotestování.

"Můžeme ho okamžitě připojit."

Skudder s Charity si vyměnili ustaraný pohled.

"Udělejte to," rozhodla Charity. "Ten elektronický zbabělec nás předčasně do vzduchu nevyhodí."

"Zbabělec?" načepýřila se kostka.

Charity si nasadila přilbu, ale hledí nechala otevřenou. Sňala pušku z ramene, připojila ji ke svému skafandru a odjistila. Skudder a Duboisová to udělali po ní.

"Kdybych mohl mávat puškou, taky bych se cítil hrozně silný," posmíval se TACCOM 370/98.

"Máš dokonce svoji vlastní bombu," odpověděl Harris a vstal. Kabel spojoval kostku s ovládacími prvky bomby, obojí Harris provizorně spojil. "Jsme hotovi."

"Porušujete paragrafy 69 a 73 služebních předpisů ohledně používání přístrojů, zpracovávajících data..." začala kostka nanovo. Duboisová s Harrisem zvedli počítač spolu s bombou na zastavený dopravní pás před sebou. "Rozdělte se," řekla Charity. "Žádné vysílání a nestřílet, dokud to nebude nezbytné. Já zůstanu u bomby."

"Skvělé," řekla kostka rozladěně.

Pás se dal do pohybu, právě když se na něj Charity se Skudderem vyškrabali a usadili se na hromadě suti.

"Asi nebude trvat dlouho, než nás uvidí," řekl Skudder skepticky.

"Moroni sami mají dost problémů," odpověděla s větší sebejistotou, než jakou cítila. "Musíme tohle naše vajíčko dopravit dostatečně blízko k transmitéru a současně uspořádat menší přestřelku, abychom odvedli od bomby pozornost. Není to nic víc než kejklářský trik druhé kategorie."

"A pak ještě potřebujeme dost času, abychom se zase dostali ven z haly," dodal Skudder.

"Největší část atomového výbuchu se skutečně v transmitéru."

"To zní docela jednoduše. Tak proč mám pořád tak mizerný pocit kolem žaludku?"

"To ti můžu říct," vmísila se do rozhovoru kostka.

Oba protáhli obličej.

"Hodláš se na něj spolehnout?" zeptal se Skudder.

Charity pokrčila rameny. "Sotva máme na vybranou," řekla. "Přinejhorším jsem tu ještě pořád já."

Skudder neřekl ani slovo, jen se na ni podíval. Až ji to zabořilo.

"Nijak nespěchám s tím, abych se zabila," ohradila se Charity prudce.

"Podle toho, jak se situace vyvinula, nemáme už moc možností. Zůstanu s tebou," řekl Skudder.

"K čertu s tebou!" odsekla nevrle.

Hleděl na ni stále naprosto stejně. Zřejmě zuřil. Vzdychla si.

"Já jsem věděla, že to tak dopadne," řekla odevzdaně. "No dobře, ty pitomče."

Skudder se ušklíbl.

Ty se budeš divit, pomyslela si Charity sama pro sebe.

Tunel se zúžil do pouhé průchodové šachty a strop byl najednou zatraceně nízký. Přikrčili se mezi sut', zatímco je pás unášel do hluboké tmy.

"Jenom pro všechno na světě dodržujte vysílací klid," řekla ještě, než vypnula svoji vysílačku. Za ní se přikrčili Harris a Duboisová a rychle zavírali své přilby. Byla tu tma jako v pytli a Charity se neodvažovala zvednout hlavu, aby mohla přepnout na infračervené vidění. Na vteřinu si pomyslela, že by je strop mohl zachytit a strhnout z pásu. Potom projeli neviditelnou plastikovou zástěrkou do haly, přímo doprostřed mezi Morony.

Rychle se rozhlédla a uzavřela hledí, potom naklonila přilbu ke Skudderovi. "Nestřílet," řekla přes sklo. "Na to je ještě pořád dost času."

Indián odevzdaně přikývl. Charity vytáhla z límce své přilby jeden kabel a připojila ho ke kostce, ležící těsně vedle ní.

"Zaměř senzory na transmitér," řekla přes kabelový kanál.

"Proč šeptáte?" zeptala se kostka zvědavě.

"Tak dělej," zasyčela Charity. V prstenci se vzdouvala skvrna z třpytivé prázdnoty a zase se uklidňovala. Ten obraz připomínal Charity rybník, když se do něho hodí kámen. Směrem k podstavci vanul citelný průvan. Seshora vypadal prstenec jako nějaká příliš velká hračka, ale teď, když před ním Charity ležela na břiše, jí připomínal spíš majestátní plastiku, působivé abstraktní výtvarné dílo, znázornění matematické přesnosti a fyzikální zákonitosti, před kterými je vše ostatní ve skalní hale naprosto bezvýznamné.

"Jestli ta nárazová vlna přijde teď, jsme namydlení," řekl Skudder přes sklo hledí.

Charity se opatrně rozhlédla. Zatím byli jen asi sto metrů od začátku pásu a asi sto padesát metrů od podstavce transmitéru a pás se pohyboval rychlostí asi jednoho metru za sekundu. Až dosud si jich žádný z asi tří set Moronů nevšiml. Všichni se snažili se zběsilou rychlostí odstranit co nejlépe škody na zařízení transmitéru.

"Máš nějaký návrh, 370/98?"

Odpověď počítače byla jen urážkou dobrého vkusu a rozhodně nevhodná k otištění.

"Upraším ti tvé spínací obvody," pohrozila mu. "Co transmitér?"

"Přenášecí pole je nestabilní," oznámila kostka.

"Ach," vzdychl Skudder.

"No dobrá," řekl počítač. "Jak je to s ním: počet poruch stále narůstá a následují ve stále kratších intervalech." Skudder zakoulel očima.

"Prognóza?" zeptala se Charity.

"Půjdem do hajzlu," zněla lapidární odpověď.

"Prvotřídně vytříbený slovník," poznamenala Charity. Pás je nesl právě kolem čtyř Moronů, stojících přímo vedle dopravníku.

A přece nebyli zpozorováni ani teď. Charity si oddechla. "Kolik nám ještě zbývá času, než poruchy zesílí?"

"Tři minuty," řekla kostka přesvědčeně.

Sklouzl po nich paprsek světlometu, když si nějaký mravenec posvítí na jinou část staveniště. Charity nemohla ani uvěřit, že stále ještě nebyli objeveni. Vždyť tu byli naservírováni jako na podnose. Zřejmě Hartmannova tvrzení o hlouposti tohoto ubohého stáda moronských otroků byla pravdivá. Jednotlivci vykazovali asi tolik iniciativy jako elektronické otvírání dveří.

Tu sebou dopravní pás prudce trhnul a pak uprostřed haly zastavil.

11

Hartmann a Net měli to štěstí, že už na třetí pokus narazili na otevřený kluzák. Moroni právě tento velký diskovitý letoun vykládali, když se mezi nimi rozšířila jaredská infekce. Jeden mravenec ležel bez hnutí na přístupové rampě, jen několik metrů od kluzáku, a ve svých klepetech ještě stále svíral jakousi bednu. Samotný kluzák byl prázdný, jak s uspokojením Hartmann s Net zjistili. Bojovníci, třebaže ochromení, byli stále ještě nebezpeční a bylo by dost obtížné dostávat je z kluzáku ven.

Hartmann potřeboval nějaký čas, než se zorientoval na řídicí desce, zatímco Net mu vyměnila obvazy. Účinek tisíců léků začínal polevovat, a tupá bolest zřejmě byla tím jediným, co Hartmanna ještě drželo na nohou. Cesta do hangáru jej doslova vyčerpala, vůbec už nemluvě o novém setkání s jeho duchy. V počítačové centrále, když do ní s Net vstoupili, bylo na všech obrazovkách jedno jediné slovo.

SPĚCHEJTE.

Nepociťoval žádné povzbuzení při myšlence, že na něj někdo starostlivě dohlíží. Po pravdě řečeno, nedokázal na jejich současnou situaci najít vůbec nic povzbudivého.

"O čem přemýšlíš?" zeptala se Net.

"O tom, že jsem ještě před nedávným lezl do právě takového kluzáku, abych vyhodil do vzduchu sebe sama, transmittér a všechno ostatní." Zhluboka nasál vzduch. "Jsou to opravdu teprve dva dny?"

"Co se vlastně stalo?"

"Viděl jsem strašidla," odpověděl.

Net na něho pohlédla, zatímco prsty dále utahovala jeho obvazy. "Tahle strašidla?"

"Zničili mi zbraň a vydělali mě k smrti." Kladl si otázku, zda si Charity Lairdová vůbec uvědomila, že tyto příznaky mohou být víc než pouhé bezmocné iluze v hlavách jiných lidí.

"Ti duchové ti to překazili," řekla Net, když mu utáhla poslední obvaz.

Hartmann se přinutil k úsměvu. "No, zachránili mi život." Uchopil ji za loket. "A tobě taky. Byla by to nesmyslná smrt."

Dívka se na něho nedůvěřivě podívala. "Myslím, že tě zadrželi jen proto, že to bylo v nesprávný čas," řekla suše.

Hartmann po chvíli mlčky přikývl.

"Teď nastartujeme ten kluzák," řekl a sáhl po ovládacích páčkách. Obojí dveře vstupní komory nechal otevřené. Motor začal bzučet a světlomety ozářily část hangáru před diskem. Moroni leželi roztroušeni po podlaze jako nehybné sochy.

"Když si jen pomyslím, že jsou pořád ještě naživu..." řekla Net stísněně.

"Nemysli už na to," řekl Hartmann. Podal jí ruku a stiskl ji.

Usmála se. "Hej," řekla, "nemusíš mi ji..."

"...hned zlomit." Oba se zasmáli a část napětí z nich opadla.

Pomalou zvedl kluzák ze země a přeletěl s ním přes další řadu k vratům. Zasunovací dveře vypadaly jako masivní stěna z oceli, Hartmann však dobře věděl, že laserová děla kluzáku dokážou snadno rozervat na kusy i stotunové pláty. Zastavil ve vzduchu asi pětadvacet metrů od vrat, odjistil zbraňové systémy, opřel se v křesle a čekal.

"Jak dlouho to bude trvat?" zeptala se Net a hlas se jí třásl.

"Moc dlouho ne," řekl, aby vůbec něco řekl. Sám by to rád věděl. "Jestli se nic nepokazí," dodal po chvíli.

V nejhorším případě nastane exploze bez ohlášení. Jejich mozky by přitom neměly ani dost času zaznamenat záblesk, než by se uškvařily v obrovském žáru.

Charity instinktivně zabořila ruce do kamenné sutě, aby ji setrvačnost nehodila dopředu. Skudder potlačil překvapený výkřik. Charity rychle odjistila pušku a rozhlédla se kolem dokola. Její svaly se napjaly, jako by odněkud ze tmy očekávala zničující palbu.

Nic se nestalo. Pokynula varovně Duboisové a Harrisovi a znovu se přikrčila za hromadu sutí. Zbývalo jim ještě asi čtyřicet metrů ke konci dopravníku. Charity opatrně vyhlédla přes okraj hromady. Jeden moronský mravenec u obslužného pultu gestikuloval svými čtyřmi pažemi, zatímco tucet dalších mravenců byl zaměstnán připevňováním posledních pěti metrů dopravního pásu k nosiči, aby pozměnili jeho směr k poslední veliké díře v základu podstavce transmittéru.

"Co se stalo?" zasyčel Skudder.

"Přestavují," odpověděla stísněně. Nad nimi se začalo bouřlivě vlnit transmittérové pole.

"Už to začíná," řekla a marně se pokoušela skrýt svoje zděšení. "Příští vlna bude hlavní."

"A co teď?" zeptal se Skudder.

"Schovej hlavu," řekla a přitiskla se k pásu. Nad nimi se rozevřela pekelná brána. Smrtící proud vzduchu strhl trosky a bezmocně kolem sebe rukama bijící mravence z plošiny podstavce před transmittérem a jeden výběžek pole udělal do podstavce další širokou díru, ze které se dalo usuzovat, že se podstavec každou chvíli musí zřítit. Trhlíny se táhly celým blokem, jenž nyní musel být pod obrovským tlakem. Celé kusy odpadávaly z podstavce a řítily se vzduchem.

Prstenec jako by se zvětšoval. Od jeho středu projel jeden ořes vzduchem, skálou i Charitiným tělem, chopil se všeho kolem ní a také ji táhl, až ji z toho bolely všechny klouby. Na akademii si během vyučování často kladla otázku, jak by asi nezúčastněný pozorovatel prožíval ořesy gravitace. Nyní se jí dostalo odpovědi, jež ve vši stručnosti říkala, že při takových ořesech prostě nezúčastnění neexistují.

Kamenná suť na pásu se začala sunout směrem k transmittéru. Jeden světlomet praskl a střeby zavířily ve

vzduchu jako hejno světlušek. Charitina ruka povolila, když vtom ucítila, jak je zvedána do výšky.

V příštím okamžiku bylo po všem. S ohlušujícím třeskem se přechodové pole zhroutilo a příšerný tah rázem ustal. Charity se lehce jako pírkó znovu snesla na pás.

"Měli jsme štěstí," zasípala. Skudderova indiánská tvář získala až nečekaně světlou barvu. Jí samotné bylo tak špatně, že si div nepozvracela vnitřek přilby

"Jak dlouho ještě?" vyrazila ze sebe s námahou. "Předpokládám do dalšího pokračování, ne?"

Skudder se na ni zděšeně zadíval.

"Předpokládám, že otázka je určena mně," ozvala se kostka.

Charity zakoulela očima. "Jak dlouho?" zasyčela.

"Pět minut," zněla odpověď.

Charity se opatrně rozhlédla kolem. "Nemůžeme tu jen tak zůstat ležet."

"Počkejte," řekl počítač, když se chystala narovnat. "Myslím, že v tom rozeznávám jistou cykličnost."

"No a?"

"Dejte mi ještě pár vteřin času."

"Ležíme tady jako pečené sele na servírovacím podnose," nadával Skudder. "To budeme čekat, až nám někdo nacepne jablko do rypáku?"

"Tobě by to každopádně vylepšilo vizáž," odpověděla kostka drze.

Skudder otevřel ústa a zase je zavřel. Charity se kousla do rtů, aby potlačila záchvat smíchu.

"Přejete si přesnou prognózu, nebo si mohu ušetřit námahu?"

"Ta měření jsou určena k tvé potřebě," řekla Charity diplomaticky. "Doufám, že podle nich načasujeme dobu výbuchu."

"Ani mi to nepřipomínejte," zamumlala kostka.

Skudder zvedl hlavu a upřeně se zadíval dopředu. "Proč to nejede dál?" zeptal se stísněně.

"Asi poškozené stroje," odpověděla Charity mrzutě. "Jak to mám, krucipisek, vědět? Ležím tady v tom svinstvu stejně jako ty."

"Tak se podívej doprava," řekl Skudder.

Charity se pomalu otočila a zadívala se naznačeným směrem. V zadní polovině haly, ležící ve tmě, se pohybovala neforemná postava, obklopená několika desítkami bojovníků. Celá skupinka se pomalu přibližovala mezi troskami vypálených zbytků rafinerie.

"Dostaneme návštěvu," řekla chabě.

Skudder zachmuřeně přikývl. "Přesně tak."

Pás se dal se skřípěním znovu do pohybu. "Jakmile budeme na konci, začněte s bubnovou palbou," řekla Charity ještě. "Já se postarám o toho Morona u ovládacího pultu."

Ve chvíli, kdy se přenesli přes konec pásu, zasadila Charity bombě mohutný kopanec, který ji samotnou poněkud přibrzdil. Přesto ji však vlastní setrvačnost přenesla širokým obloukem přes moronskou pracovní skupinu. Charity zapnula svůj zaměřovač, elegantním přemetem se vymrštila na nohy a okamžitě se odrazila od stěny podstavce. Moron u ovládacího pultu dopravníku jí nechápavě hleděl v ústrety. Udeřila ho hlavní pušky do hlavy, až se jako ve zpomaleném filmu zvolna složil dozadu.

Charity se rychlým pohledem ujistila, že taky Harris a Duboisová opustili dopravník. Bomba spolu s počítačem už ležely na plošině podstavce před transmittérem. Rychle se naklonila dopředu a namátkou stiskla několik spínačů. Pásky se jeden po druhém zastavily. Viděla, jak se Duboisová odvalila z pásu stranou, jak se odrazila od země a vyskočila na podstavec. Infračerveně viděný oblaček ohraničoval místa dopadu výbušných střel, zatímco vysokorazantní střely vytvářely ohnivé hady, ženoucí se příšerně rychle ve svých drahách. Jeden přepínač překlouzl přes nulovou pozici a první dopravník se dal se skřípěním motoru do pohybu zpátečním směrem.

Jedna laserová salva zasáhla druhý pult a proměnila jej ve žhnoucí škváru. Charity se obrátila a během otáčky vypálila půl zásobníku proti montážnímu lešení. Tři moronští válečníci byli srazeni krupobitím střel. Charity bokem přiskočila pult a vrhla se do stavebního výkopu. Skudder zastřelil čtyři mravence, bojoval s pátým, zatímco zezadu se k němu přibližovali další dva. Charitiny výstřely zasáhly Morony, aniž by je zastavily v pohybu vpřed, takže se souboj na vteřinu proměnil v jakési nepřehledné sousoší, dokud se Skudderovi nepodařilo vyprostit se zpod svých protivníků.

"Děkuji," řekl s těžkým oddechováním a znovu se vyhrabal na nohy. Jeho skafandr utrpěl několik šrámů.

"Sem nahoru," řekla Charity a natáhla k němu ruku. Skudder vylezl ven z příkopu a rozhlédl se.

Shait se během několika málo vteřin dostal na sto metrů od nich a nyní se nacházel už v dosahu světlometů. Na tuto vzdálenost vypadal jako nějaký degenerovaný jeskynní tvor, jakási vážka s neprůsvitnými křídly, sloužícími k dýchání, a při takto nízké gravitaci snad i umožňujícími plachtit ve vzduchu. Mohutné tělo, čnějící do výšky nejméně šesti metrů, bylo pokryto pancéřovými pláty, vytvářejícími jakýsi přirozený krunýř, a jeho čtyři obrovské paže hyzdily do sebe zaklesnuté pařáty. Hladká hmyzí hlava byla zakončena dvěma obrovskými fasetovými očima a dvěma svazky různých dlouhých tykadel, podobajících se vlasům. Pod vysunutým velkým hrudníkem začínalo složité členěné břicho a zadek, jako by to bylo článkovité tělo přerostlé stonožky, a taky pár menších paží, které i tak byly velké jako u dospělého moronského válečníka. Celá ta obrovská hmota se pohybovala dopředu na šesti silných nohách, přičemž zadek obludy se sunul po zemi způsobem, připomínajícím hlemýžď. Pařáty vystupovaly z lesa chapadel, dlouhých jako paže, za nimiž se jistě někde skrývala i obrovská tlama.

Tahle nestvůra dokáže přemoci i královnu, pomyslila si Charity. Byla jako ochromená.

A na druhé straně haly, mezi zohýbanými ocelovými nosníky a začouzenými kusy plechu, zachytil jiný tvor

důvěrně známý pach a okamžitě procitl ze spánku.

Ted, pomyslel si.

Shait se zastavil a napřimil. Betonové desky praskaly pod údery jeho těžkých tlap. Monstrum roztahovalo křídla jako obrovský netopýr. Kůže se mu leskla, jako by byla mokrá, a pravidelně se chvěla. Hlava těžce visela mezi třemi páry mávajících, šubajících se křídel, zadek se mu kroutil a svíjel se, poháněn sám svou vlastní vůlí.

Skudder se vyhrabal na kolena, přiložil pušku k lici a vypálil ze všech tří hlavní současně. Obrovské kusy masa a cáry kůže se rozletěly do všech stran, když výbušné střely explodovaly uvnitř obludného těla. Vzápětí explodovaly i granáty, přičemž z netvora odlétaly kusy kostí a pancéřových desek. Z těla zůstaly viset kusy kůže. Shait ze sebe vyrazil pronikavý, uši trhající zvuk. Vzápětí Skudder a Charity nevěřicně přihlíželi, jak se na zraněném mase vytváří pěna a jak tělo během několika vteřin dokonale regeneruje.

Odtud tedy pochází ta nezranitelnost megabojoovníků, pomyslela si Charity otřeseně. Skudder znovu začal střílet. Jeho palba rozervala Shaitovi hrudník po celé délce, aniž by se však rychlost pohybu bestie byt' jen o trošku zmenšila. Rychlými kroky svých šesti nohou se Shait sunul blíž k nim a už je měl skoro na dosah. Skudder odstrčil Charity stranou, sám se vrhl do zadu a ještě během svého pomalého pádu vypálil veškerou munici do zmítající se masý chapadel kolem tlamy. Tělesné tekutiny a kusy masa se Charity nalepily na hledí její přilby, sotva se jí zase podařilo vyhrabat na kolena. Dráp, ostrý jako břitva, ji zasáhl do kyčle a zařízl se jí do nohy. Kovové se třpytící srpovité drápy vystřelily dopředu, ale namísto jejího těla se zmocnily jen pušky, kterou instinktivně nastrčila mezi sebe a svého protivníka. Obluda jí zbraň vyrvala z rukou a jediným pohybem ji rozmáčkala. Charity neměla ani čas zavřít oči. Veškerá munice v obou zásobnících i v hlavní granátometu explodovala v řetězové reakci, o nic delší než jednu vteřinu, a Shaitovu nataženou pracku jednoduše rozervala na kusy.

Laserové střely rozpouštěly beton kolem Charity. Rychle se ohlédla a uviděla asi dvanáct Moronů, kteří se rozběhli směrem k ní. Celá hala byla najednou v pohybu. Kdesi za moronskými válečníky se najednou pohnula celá hora trosek a pak se rozletěla. Charity ucítila, jak se podlaha otřásla, a instinktivně se posunula dopředu. Kdosi vypálil pár granátů do lešení a asi metrová ocelová deska se uvolnila, zřítěla se dolů a rozdrtila Shaitovi jedno křídlo. Monstrum reagovalo tak, že jediným úderem tlapy servalo ze zdi závěsnou plošinu a odkrylo holou skálu. Celá podlaha, která se utrhla ve svých zakotveních, se pomalu naklonila a zřítěla do lávy. Charity ztratila rovnováhu a bezmocně se začala kutálet dolů. Tváře jí zrudly nesnesitelným žárem. Podlaha se zhoupla, když se Shait naklonil, zatímco Charity se stále ještě kutálela vstříc lávovému jezeru.

Její pohyb zastavil až ohnutý dvojí železný nosník. Současně jí praskla nejméně dvě žebra. Hledí přilby se roztříštilo a kromě sirného pachu lávy udeřil Charity do nosu ještě jiný zvláštní zápach, který jí hned vehnal slzy do očí. Když vzhledla, byla šubající se Shaitova tlama jen dva metry od ní. Zmrzačená chapadla se divoce svíjela.

Ne, pomyslela si bezmocně. Nejvyšší dvě ze tří dosud nezmrzačených paží se natáhly a s příšernou pomalostí se sunuly směrem k ní. Charity měla pocit, jako by ji ty veliké složené oči trpělivě pozorovaly a zaznamenávaly každou její reakci.

"Jen si ještě užij," vykřikla a vytrhla z opasku pistoli. Střely zasáhly jedno velké oko a roztříštily ho. Tlma se široce rozevřela a blížila se blíž a blíž. Vtom cvakla Charitina zbraň naprázdno - zásobník byl prázdný. Charity zavřela oči.

Pak je zase otevřela. Shait nehnutě strnul na místě, jeho smrtící spáry byly už jen sotva na délku paže od ní. Jediným jeho pohybem bylo pravidelné pulzování křídel. Hluk boje ustal. Bylo to, jako by náhle celý svět byl zalit průhlednou pryskyřicí, aby tento okamžik zůstal navždy zakonzervován. Kolem se šířil odporně nasládlý zápach.

Charity se postavila na nohy, nahmatala nový zásobník do pistole a rozhlédla se kolem sebe. Harris s Duboisovou klečeli vedle dopravníku, mířili na Shaita, ale nestříleli, protože jim Charity stála v palebném poli. Charity viděla, jak se Skudder vysunul přes okraj výkopu a strnul zděšením. Zíral nikoliv na Shaita, nýbrž kamsi mimo Charity i přišeru. Charity se otočila. V záři světlometů stál tvor, připomínající na první pohled až příliš přerostlého moronského válečníka. Trojdílné tělo spočívalo na čtyřech dlouhých končetinách. Přední pár údů, svěšený volně k zemi, byl zakončen ostrými klepety. Celé tělo se lesklo, jako by bylo z hladké černé rohoviny, ploché hlavě dominovala obrovská kusadla, schopná přehryznout moronského bojovníka vpůli. Klepeta na rukou byla zakončena ostrými bodci a dost veliká, aby dokázala sevřít lidskou paži. Složené oči byly relativně malé a tmavomodré, a po obou stranách hlavy, jakož i z horních kloubů paží i nohou mu visela tykadla. Žáda měl tvor krytá zvláštním želvím krunýřem, přesahujícím trochu i dopředu. Celkově vypadal tvor jako asi třímetrový brouk z leštěného obsidiánu.

Nasládlý zápach zesílil. Charity cítila, jak se Shait za ní chvěje v zajetí podivného ochromení, a poznala, že ta obrovská obluda má strach, strach z protivníka, kterého co do velikosti alespoň desetinásobně převyšoval. Ta věc ho omámila, došlo jí náhle, nějakou páchnoucí látkou.

Charity začala docela pomalu ustupovat z Shaitova dosahu. Jeho napřažené spáry od ní byly vzdáleny jen na šířku dlaně, když mezi nimi procházela. Levé křídlo měl Shait z větší části skřípnuté pod troskami hořícího lešení. Charity přešla po okraji lávového jezera. Na hladině roztavené horniny se tvořily a praskaly bubliny. Charity se neodvažovala otočit a pořádně se podívat, kam vlastně šlape.

Pak se zastavila a konečně odtrhla pohled od Shaita, aby se podívala na toho velkého brouka. Jeho modré fasetové oči na ni hleděly s hmyzí trpělivostí.

Barva toho tvora jí připomněla Hartmannovo vyprávění.

"Kyle?" řekla váhavě.

Tvor nijak viditelně nereagoval. Opatrně došla až k němu, přitom poněkud odstoupila od nepevného okraje žhavého jezera.

"Kyle," oslovila ho ještě jednou. Její ruka nervózně sevřela pistoli.

Brouk naklonil hlavu na stranu v gestu ironické zdvořilosti. Jedna z obou smrtících paží se mírně zvedla, jakoby na pozdrav.

"Pane na nebi," zašeptala Charity.

Ze strnulosti ji vytrhl až Skudderův hlas. "Dělej, uteč," zařval indián.

Tvor se napřímil, pohlédl kolem ní směrem ke Skudderovi a na Shaita, zatímco jí už nevěnoval žádnou pozornost. Charity se v duchu ptala, kolik toho asi tak v tomhle proměněném těle ještě zůstalo z někdejšího megabojovníka. Brouk se dal do pohybu a pomalu se přibližoval ke znehybnělému Shaitovi, který mu bezmocně hleděl vstříc. Halou se rozlehl jasný, naříkavý zvuk.

"Nestřílet!" zasyčela Charity.

Skudder se přesunul na druhý konec plošiny. "Zmiz už konečně," řekl. "Vždyť se to každou chvíli zřítí do lávy."

Charity proběhla kolem tří Moronů, kteří vypadali stejně ochromeně jako jejich příšerný velitel, a jednomu mrtvému bojovníkovi vzala laserovou pušku. Když to tady budovali, přikryli Moroni původní skalní podloží ocelovými plošinami na podpůrném lešení. Nyní mezi zřícenou a sousední kovovou deskou zela asi třímetrová propast. Charity se odrazila od jednoho kraje, překulila se přes rameno na druhé straně, vyskočila na nohy a obloukem se vrhla ve směru k podstavci transmitéru.

Brouk se mezitím dostal až k Shaitovi. Odsunul jeho bezvládné pařáty stranou a přiblížil se až k jeho neforemné hlavě. Jeho klepeta se rozevřela. Pod tíhou jeho těla se plošina ještě víc naklonila. Její spodní konec se vlivem žáru začínal tavit a skapával do lávového jezera. Plastiková izolace desky se už dávno rozpouštěla, což vyvolalo černý štiplavý kouř, zvolna zahalující obě neforemné postavy.

"Jsi v pořádku?" ujistil se Skudder, když Charity dorazila až k němu. "Co to máš s obličejem?"

Otevřela rozbité hledí a prsty se dotkla tváře. To vlhké na ní nebyl pot, nýbrž krev.

"To je asi od střepů," řekla. "Teď musíme rychle pryč, dokud má ten brouk všechny Morony pod kontrolou."

Skudder pohlédl směrem k Shaitovi a jeho protivníkovi. Broukova klepeta se zářvala Shaitovi, jenž se stále ještě nemohl ani pohnout, hluboko do hlavy. V hale bylo hrobové ticho a Charity se zdálo, jako by v něm zaslechla jakési mlaskavé zvuky, připomínající sání. Pocítila nevolnost kolem žaludku.

"Lupič," řekla. Obložení plošiny náhle vzplanulo jedním plamenem a požár se rychle šířil. "Předpokládám, že tohle bude přirozený nepřítel druhu, jehož tělo Shait používá." Chytila Skuddera za rameno a táhla ho za sebou.

"Jakmile bude mrtev, probudí se Moroni ze svého ochromení."

"Tak to si tedy pospěšme," řekl Skudder.

Charity pokynula oběma vojákům, kteří ještě stále s napjatými puškami pozorovali tichou konfrontaci na nakloněné plošině. První jazyky plamenů mezitím už dosáhly až k oběma obrovským nestvůrám a oblaka kouře zakrývala detaily.

V příští chvíli Shait zuřivě a pronikavě zařval, vzepjal se, jednoduše se vyrval ze smrtícího stisku klepet a jeho paže sevřely brouka. Zřejmě bolest z popálení nějak zrušila ono podivné očarování. Plošina se pod bojujícími těly obou archaických gigantů otřásla a vzápětí se vyrvala i ze zbývajících ukotvení. Deska se nezadržitelně řítila do lávy, ani ne patnáct metrů hluboko. Shait opět zařval, ale tentokrát v panické hrůze, aby se vzápětí napolo ponořil do lávy. Smrtící žár překonal dokonce i děsivé regenerační schopnosti parazitujícího tyрана.

Neforemná hlava se ještě jedenkrát vztyčila nad hladinu, zmračené paže se ještě jednou zařaly do okraje kotle. Charity jako uhranutá hleděla do těch ponurých fasetových očí a měla nejasný pocit, že se Shait dívá výhradně na ni. Brouk, který teď vypadal jako kus dřevěného uhlí, visel dál na torzu Shaitova těla, pevně zakousnutý do jeho spodní čelisti. Obrovské Shaitovy drápy urvaly z okraje kotle veliké kusy čediče a pak se obrovské tělo ponořilo do lávy ještě hlouběji. Jeho krunýř se začal škvařit a prskat, jakmile se ho roztavená hornina dotkla.

Charity se stěží odtrhla od toho pohledu a ukázala na Morony, pohybující zmateně hlavami. "Už to začíná," řekla právě v okamžiku, kdy se Shaitovo tělo ještě jednou naposledy vzepjalo a vzápětí nadobro zmizelo pod lávou. Charity zapnula vysílačku. "Hartmanne," křikla do mikrofonu, "dostaňte nás odsud."

Obrovská vrata, vysoká dvacet metrů, se v tu chvíli rozletěla na kusy pod náporu laserové palby a trosky se rozletěly po celé hale. Ta se otřásla a vzápětí se celá její zadní část utrhla a zřítíla se do lávového jezera. Ocelová kostra rafinerie roztála, jako by byla z vosku.

Kluzák se vsunul mezi žhnoucími troskami vrat napůl dovnitř. Moroni zahájili palbu a stříleli na kluzák s děsivou prudkostí, což zanechávalo na jeho pancéřování hluboké stopy. Najednou se to tu jen hemžilo bojovníky, kteří v nastalém zmatku stříleli na všechno, co se hýbalo.

"Odříznou nám cestu," vykřikl Skudder.

Kluzák, zasažen laserovým dělem, zakolísal. Charity uštvane hledala nějaké východisko. Vtom její pohled padl na pásy dopravníku.

"Rychle," řekla a strhla Skuddera s sebou. "Hartmanne, vyleťte z té křížové palby," vykřikla, zatímco spolu se Skudderem běželi přikrčení k ovládacímu pultu vedle dopravníku.

Laserové zbraně kluzáku rozsávaly oheň po celé zpustošené ploše a zničily nepřátelské laserové dělo.

"Prostřelím vám cestu," řekl Hartmann do vysílačky. Jeho hlas zněl velice napjatě.

"Blbost!" křikla Charity. "Vypadněte! Jinak vás Moroni roztřílejí na kusy." Kluzák se zachvěl pod dalšími zásahy. Palba, která se až dosud skoro bez účinku odrážela od pancéřování, se nyní soustředila především na otevřenou vstupní propust. "Zařte k rampě, tam, kde transportní pásy vstupují do hangáru, a tam nás naložte. Rozuměl jste?"

Lasery bojového kluzáku vypálily do podlahy, která se uprostřed haly rozlomila na několik ker, plovoucích na

stoupající lávě. Kouř zakrýval Charity výhled, nicméně viděla, jak kluzák za stoupajícím mrakem kouře a dýmu z výbuchů opět mizí v bezpečné tmě hangáru.

"Použijeme dopravní pásy, Hartmanne." Charity kývla na Duboisovou a Harrise, stále ještě pálicí do přibližujících se Moronů. Duboisová ještě hodila mezi sebe a mravence tři granáty a pak se rozběhla zpět. Harris za ní.

"Počkejte na roz dvojce, slyšíte, Hartmanne?"

"Jasně," uslyšela ještě Charity Hartmannovu nezřetelnou odpověď, tlumenou skálou a stěnou haly, která je mezitím už dělila. Charity se zvedla za pultem a přesunula páčku přes nulovou pozici až na doraz. Jeden z dopravníkových pásů se zřítíl na zem, ale ostatní tři ještě fungovaly.

"Co máš v úmyslu?" zeptal se Skudder.

Charity se na něho ušklíbala. "Hned uvidíš," řekla. "Ale napřed si zvedni hledí."

"Proč?" zeptal se zmateně.

Odstrčila jeho ruku stranou. "Proto," řekla, otevřela jeho přilbu a políbila jej.

Díval se na ni, jako by ztratila rozum. "Ty jsi blázen," řekl.

Hák do brady ho zasáhl naprosto nepřipraveného. Upadl pozpátku jako kámen na prázdný pás a tornou se o něj zachytil. Pás ho strhnul s sebou dřív, než se stačil probrat z omráčení.

"Za ním," křikla Charity na Duboisovou a Harrise, kteří bez váhání vyskočili na pás a pevně se ho přidrželi. Nad pásem proletělo několik laserových dávek. Charity zvedla ze země Skudderovu i svoji ukořistěnou pušku, rovnou z kleku vyskočila do výšky a přitom vystřelila veškerou municí ve směru blížících se Moronů, aby soustředila palbu na sebe. Pak odhodila pušku, překulila se na podstavec před transmitérem a přitiskla se k podlaze, zatímco výstřely svištěly nad ní. Pás mezitím dopravil svůj náklad do spojovacího tunelu.

Bomba ležela na docela prázdném podstavci, vzdálená necelých deset kroků od prstence. Přenášecí pole se bezhlučně vlnilo. Laserové paprsky v něm jednoduše mizely a neustále čeřily jeho hladinu. Charity přímo cítila, jak se přibližuje katastrofa.

"Jak dlouho ještě, TACCOMe?"

"Už to začalo," řekla kostka strážlivě. "Vyvrcholení bude tentokrát mnohem silnější než posledně."

"Určitě?" zeptala se a chvatně se přikrčila, když do transmitérové brány dopadly další výstřely.

"Posledních pár minut jsem se díval z první řady," odpověděl počítač sarkasticky.

Nějaký Moron začal šplhat přes okraj podstavce. Charity na něho bez váhání vystřelila z laserové pušky a mravenec spadl zpět.

"Rozmyslel jsem si to," řekla kostka vzápětí.

"Skvělá doba zase s tím začínat," odpověděla Charity a vypálila na dva další mravence.

"Vlastně jsem schopen tu bombu odpálit sám," pravil počítač. Laserových paprsků, protínajících vzduch na šířku dlaně od něho, si nevšímal.

Charity na okamžik strnula a pohlédla do kamery. "Mohu se na to spolehnout?" zeptala se pomalu.

"Copak jsem vás někdy zklamal?" zeptala se kostka dotčeně.

Ještě váhala.

"Tak vypadněte," řekla kostka.

Charity se znovu musela přikrčit. Překulila se kolem bomby a vypálila salvu naplocho nad podlahou.

Podstavec se začal otřásat, prstenec za ním mocně zapulzoval a opět začal nasávat prostor.

"Poslyš," začala, Já..."

"Padesát vteřin," řekla kostka s ledovým klidem.

Charity zavřela ústa, odvalila se k okraji podstavce a odrazila se směrem k dopravnímu pásu. Moroni ji už ignorovali a rozbíhali se do všech stran, jelikož přenášecí pole se zase začínalo rozšiřovat a natáhlo se po stropu haly. Charity se oběma rukama zachytila transportního pásu, nedbala na bolestivé trhnutí v ramenu, plazila se dál po pásu a potichu počítala. Těžce vydechla, pak se vzpřímila a klopýtavým krokem běžela dál. I její srdce bušilo v rytmu odpočítávání posledních vteřin. Plastické zástěrky před spojovacím tunelem ji podrazily nohy, v panické hrůze se chytila pásu a pevně se držela. Obklopila ji tma a Charity cítila, jak se skála kolem ní začíná otřásat.

Dopravník ji nesl dál. Před sebou viděla světlo z velké rampy.

"Padesát," řekla a zavřela oči.

Čekala záblesk a strašný žár.

"Hihihi," uslyšela ve sluchátkách kostku.

V tu chvíli jí vztek dal zapomenout na všechno ostatní. "Ty parchante," zařvala a zvedla se. V tu chvíli se pás zatácel, Charity ztratila rovnováhu a byla katapultována z tunelu ven. Kluzák visel nad dopravníkem jako obrovský rejnok a právě se dával do pohybu směrem k rampě.

"Hartmanne," vykřikla, až jí hlas přeskočil. "Počkejte na mě, sakra."

Kdosi ji chytil za paži a ona se obrátila, aby se na domnělého útočníka vrhla. Vtom ji pramáno jemně zasáhla do brady pěst a zastavila ji.

"Mám ji," řekl Skudder roztomile a vlekl Charity směrem ke kluzáku. Tunel se otřásl. Z jedné šachty se dovnitř vyvalila horká láva a po transportních pásech se plameny rozběhly do všech směrů. Osvětlení vysadilo a ve tmě před sebou rozeznala Charity přes své omráčení osvětlený vnitřek vstupní komory kluzáku. Skudder ji strčil dovnitř a sám skočil za ní.

"Jsme tady," zvolal a zavřel za sebou dveře.

Kluzák se dal do pohybu. "Držte se pevně," zvolala Duboisová.

"To ona řídí?" zeptala se Charity slabě. Rty měla opuchlé.

Kluzák vyletěl po rampě nahoru nad lávu, zatímco se propust pomalu uzavírala. Laserová děla vypálila plnou dávku do obrovských vrat na konci tunelu, ale tlusté kovové pláty odolaly. Pilotka přepnula na nepřerušovanou palbu a zpětný ráz kluzákem otřásl, jako by to byl pouhý list ve větru. Charity odevzdaně zavřela oči a byla přesvědčená, že tím všechno končí. Lasery bez ustání bušily do vrat, aniž by se zmenšila rychlost kluzáku, až se nakonec vrata v poslední chvíli rozletěla na kusy. Erupcí kovových trosek, kusů skály a unikajícího vzduchu byl kluzák vržen do obrovské dutiny, jen o chlup minul temný obrys bagru, přičemž plamen z trysky kluzáku roztavil jedno z jeho velkých lopatkových kol, a pak ještě udělal přemet.

"Jsme venku," řekl Skudder, tisknouce se obličejem k podlaze, se zjevnou úlevou.

Vtom se celá jeskyně otřásla a obrovský bagr se propadl do země. V příští chvíli se pod nimi rozpoutalo peklo. Nad zemí se vznesla bíle žhnoucí bublina, ve zlomku vteřiny pohltila veškerý povrch a současně prosvítala i silné stěny kluzáku. Těžební zařízení, haldy hlusiny a celé skalní bloky se proměnily v dým, než bys řekl švec. A vůbec poprvé byla jeskyně ozářena v celé své velikosti. Kluzák jako střela proletěl kolem kapsle KEEP COOL k transmitéru, jehož silové pole se otevřelo jako bledý, vodově průhledný květ.

V příští chvíli byli nad povrchem Měsíce, potácející se kotouč, třpytící se v prudkém slunečním světle. Dlouhým obloukem se vznesli vzhůru a pak kolmo proti obloze. Otevřenou transmitérovou branou se ještě za nimi natáhla žhavá vlna megatunové exploze, tuny měsíční skály i prachu proměnila v pouhý dým a zhasla.

Charity se napřímila a upřeně se zahleděla na Skuddera.

Usmál se. "Byl jsem ti to dlužen," řekl.

Opatrně si ohmatala naraženou bradu. Usmál se ještě víc.

Za nimi se měsíc nafoukl jako nějaká obrovská mýdlová bublina a praskl.

Epilog

Země zářila jako jasně modrý šperk, pokrytá mléčně bílými pásy a zelenými a hnědými skvrnami. Oblaka skrývala velkou část jizev a během posledních hodin mohli z kluzáku pouhým okem sledovat, jak obrovský cyklon nad polárním mořem pomalu mizí, až ho už nebylo vůbec vidět. Ať už Jared zbudoval na pólu cokoliv, fungovalo to. Země se natočila k jejich letounu Pacifikem a nekonečná vodní plocha prozrazovala, že Moroni, Jared a všechno to ostatní přece jen ještě nedobyli a nezměnili každý čtvereční metr Země.

Úlomky Měsíce vytvořily na hvězdné obloze rozpínající se mrak. Největší zlomky byly stále daleko menší než průměrné asteroidy. Převážná část Měsíce byla silou energetického výboje rozdrčena na jemný prach, ze kterého se většina zřejmě rozptýlí všude kolem Země. Vodíková bomba doširoka rozevřela průchod do mezihvězdného transmitéru a zpětný náraz energie, kterou vybuchnuvší černá díra před několika týdny napumpovala do toho zvláštního prostoru na druhé straně transmitérové brány, byl dostatečně silný, aby roztrhal pevnou skalnatou kouli o průměru tří tisíc čtyř set kilometrů na kusy. Vzápětí se díra opět uzavřela. Během příštích dvaceti let bude na Zemi vidět tolik padajících hvězd jako nikdy předtím. Jestlipak si mohou něco přát? pomyslela si Charity.

V celé sluneční soustavě, a zřejmě ani v okruhu několika světelných let, nebyl v tuto chvíli už žádný fungující transmitér. Zničením posledního mezihvězdného transmitéru byly také odříznuty od sítě menší průchody, jejichž přístroje nebyly rovnou zničeny zpětným nárazem, a vzápětí se zhroutily. Charity si vzpomněla na Starka, na jeho rodinu a na Frenche. Přála jim, ať jsou šťastní, ať už jsou kdekoliv. Lidstvo bylo izolováno od galaktické moronské sítě a Charity to ani v nejmenším nemrzelo.

"Tak si říkám, co si počneme bez přílivu a odlivu," řekl Skudder. Seděl spolu s ní v kokpitu kluzáku, který s vypnutými motory plachtil ke gravitačnímu poli Země. Za pár dní vstoupí do atmosféry a Jaredi je snad zachytí během pár hodin.

"Nějaký ten odliv ještě zůstane," řekla. "Alespoň zpočátku."

"Co myslíš, že teď bude?"

"Jsem přesvědčená, že Země teď bude mít několik let svůj vlastní prstenec," řekla. "Určitě to bude vypadat hezky. Sluneční světlo je zde mnohem intenzivnější než u Saturnu."

Skudder na ni nechápavě hleděl. Zasmála se. "Ukážu ti pár obrázků," slíbila.

"Oukej." Opřel se v křesle a položil jí ruku kolem ramen. "Já se ale ptám, co teď bude dělat Jared?"

"Nemám tušení," řekla po pravdě. "Předpokládám, že nás nechají na pokoji. Dostali, co chtěli, a může ještě dlouho trvat, než zase dostaneme návštěvu. Cesta normálním prostorem je velice namáhavá, aspoň myslím." Podívala se na obrazovku, na které radar ukazoval zlomky Měsíce. Stále ještě existovala možnost, že by je mohl nějaký menší, rychlý balvan dohnat.

"A co teď budeme dělat my?"

"Chtěla bych se klidně usadit," řekla Charity. "Společně s tebou."

Podíval se na ni.

"Přestaň tak zářit," řekla. "Vždyť je tě vidět na kilometry daleko."

Skudder na to nedbal. Nikdo mu nemůže tvrdit, že bych nevěděla, do čeho jdu, pomyslela si a pohladila si bolavou bradu.

"Najdeme si nějaké místo, kde nebudeme mít Jared přímo před nosem," uvažovala nahlas. "Třeba na oběžné dráze. Za deset nebo dvacet let bude tady nahoře víc průmyslových zařízení než na samotné Zemi."

"Já potřebuju mít zase pevnou půdu pod nohama," řekl Skudder nedočkavě.

V tom s ním byla v podstatě zajedno.

"Měli jsme ztraceně velké štěstí," řekla zamyšleně.

"To je pravda," poznamenal ironicky. "Taky jsme se přece mohli narodit o pár století dřív."

Obrátila se dozadu. Hartmann a Net leželi vedle sebe, k smrti unavení. Duboisová ošetřovala Harrisovi poranění. Pro tuto malou skupinku válka skončila. Tvář Země se však nadobro změnila. Planeta už nikdy nebude jako v den před invazí. Charity mlčky pozorovala na obrazovce kroužící zbytky Měsíce.

"Co o tom budeme jednou vykládat?" zeptal se Skudder.

"Pravdu," odpověděla.

"To nám naše děti nikdy neuvěří," namítl Skudder.

Charity se pokusila spočítat větší trosky Měsíce. "Bude mi chybět," řekla zamyšleně.

"Kdo?"

"Měsíc," řekla a vzdychla. "Ještě jsme ho mohli potřebovat," dodala a objala ho.

On, indián, nikdy nežil ve světě, kde je čas na romantické procházky při měsíčku. Nepochopil. Tiše si vzdychla. "Zapomeň na to," řekla.

Skudder se na ni zamyšleně zadíval.

"Víš co?" řekla po chvíli. "Nikdy bych si nemyslela, že jsem v hloubi duše vlastně romantický blázen."